J. M. WALSH

Cavalerul HOPTII

LEI 20+

colecția VAMPIR

J. M. WALSH

CAVALERII NOPȚII

(The company of shadows)

Traducere de ȘT. GHERASE

3101

EDITURA „DANUBIA"
STRADA DR. ISTRATE Nr. 10

CAVALERII NOPȚII

I. — Sus mâinile!

Inainte de prânz, Stephen Parrox își scoase dela bancă toate economiile. Urmând să se căsătorească în scurtă vreme fixase o întâlnire cu un agent de case, ca să aconteze o vilă în care să locuiască cu soția lui. Mai avea de făcut și diverse cumpărături iar restul de bani intenționa să-l depună la o bancă din apropierea serviciului lui.

Dela început, toate îi merseră pe dos. Intârzie la bancă iar când sosi la biroul agentului, omul plecase undeva. Apoi veni prea târziu ca să depună banii la cealaltă bancă și fu obligat să poarte la el, până a doua zi, toate economiile.

Seara, făcu o vizită logodnicei lui și îi povesti șirul de împrejurări care-l împiedecaseră să-și rezolve afacerile și-i pomeni că poartă banii la el. Socotise că nu-i precaut să lase o asemenea sumă de bani acasă. Fata fu de părere că este mai inteligent să poarte banii la el și, la plecare, îl sfătui, râzând, să fie atent. Incheiă însă, spunând că zilele tâlharului Dick Turpin legendarul brigand britanic, trecuseră de mult.

Stephen o asigură că nu are dece să se teamă, căci la Londra, în secolul al 20-lea, se găsea la fiecare colț un polițist. Totuși, va fi precaut.

Cu inima ușoară, plecă spre casă. Era foarte îndrăgostit, se știa iubit, și gândul la fericirea lui viitoare îl făcu să cânte, tocmai când un trecător — cu o țigară lipită de buza de sus — îi spuse: „N'aveți, vă rog, un chibrit?"

„Desigur", răspunse Stephen Parrox și-și vârî mâna în buzunar să scoată cutia. Deodată însă

străinul îi șueră: Sus mâinile! Porunca fu însoțită de un revolver, care-i apăru în mână, lucind fioros la lumina lămpii. In apropiere se auzea trecând tramvaiul, la sfârșitul străzii se vedea trenul aerian, alergând peste viaduct ca un pumn de stele. Vântul sufla cu putere, agitând pulpanele celor doi oameni. Ploaia îl gâdilă pe Stephen pe obraz, râpii pe mantaua străinului și luci pe țeava revolverului.

Stephen Parrox își ridică mâinile.

Nici un polițist nu era prin apropiere și, din nefericire, nu se zăreau nici trecători. La un fluerat ușor al străinului din întuneric apăru un al doilea individ și se apropiă de ei, când Stephen își ridică mâinile. Totul se desfășură, apoi, foarte repede. Primul bandit îl ținu la respect pe Stephen în timp ce al doilea îl scotoci prin buzunare. Degetele îndemânatice îl pipăiră peste haine și, în clipa următoare, dădură de bani.

Mintea lui Stephen lucra febril. Agoniseala lui de ani dispărea dintr'odată și cu ea trebuia să-și ia rămas bun dela toate planurile lui de viitor. Și aceasta se întâmpla în secolul al 20-lea, cu polițiști la fiecare colț de stradă...

Gândul acesta îl mânie și o teribilă furie îl cotropi. Își declanșă repede pumnul drept, înainte, ca un resort, dar tot atât de repede hoțul se feri. Lovitura, care trebuia să-l doboare, nu-l atinse decât în treacăt la umăr și, în aceaș moment celălalt bandit trase. Glontele trecu pe lângă Stephen. Cei doi bandiți se întoarseră și o luară la goană, dispărând în întuneric.

Trecători veniră fugind și statura unui polițist, înfășurat până la nas într'o manta de cauciuc apăru prin ploaie.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el răstit.

Stephen îi povesti totul, în fraze întretăiate, și la ultimul cuvânt polițistul duse un fluier la bùze și flueră strident.

— Incotro au apucat? mai întrebă el.

Stephen arătă direcția și sergentul plecă în grabă, spre un grup de fabrici, care erau în apropiere. Nu întâlni însă nici o ființă omenească. Polițistul se opri sub un felinar și privi pe pământ. In noroiul de pe marginea străzii se vedeau distinct urmele unui automobil. Probabil mașina întorsese în acest loc, pentru a aștepta pe bandiți.

— Au plecat, spuse polițistul, au plecat cu un automobil. Cel mai bun lucru este să mergeți cu mine la comisariat, să vedem ce avem de făcut.

Stephen făcu și la comisariat o descriere amănunțită. Avea o memorie bună și deși fusese stânjenit de ploaie, pierderea banilor îi excită spiritul și-i ascuția mintea. Descrierea agresorilor fu mai bună decât se așteptase chiar el.

— Este o bandă, care se ocupă cu asemenea isprăvi, spuse sergentul. Dar vom pune mâna pe ea, domnule Parrox. D-ta nu ești prima victimă. Dar ești primul care ne-a făcut o descriere ca lumea. Credeți că i-ați mai recunoaște?

— Precis îi voiu recunoaște, dacă vor fi prinși, răspunse el și sergentul dădu mulțumit din cap.

— Foarte bine. Cei mai mulți dintre onorabilii noștri cetățeni nu vor să se încurce în asemenea afaceri. Stau pe bancă, la interogatoriu, sunt chinuiți și intimidați, li se pune la îndoială dragostea de adevăr, până când ajung să se creadă și ei cei mai mari mincinoși. Și când, a doua zi dimineața, se văd tipăriți în ziar și citesc încă odată totul, atunci... înțelegeți.

— Aceasta nu va putea să mă împiedice, spuse Stephen ursuz și sergentul rîse aprobator. „Fiat justitia, ruat coelum“, mai adăugă Parrox. Polițistul însă nu înțelese nimic și întrebă: Cum ați spus...?

— Un proverb latinesc, adăugă Stephen, care în traducere liberă înseamnă: Nu te gândești la îngrădirile justiției dacă n'ai nici un acoperiș deasupra capului.

— Vrem să te vedem și mâine, domnule Parrox, spuse polițistul.

Tânărul plecă. Când ajunse afară, vântul rece îl izbi în față și fu cuprins de gânduri negre. De logodnica lui nu avea nici o grijă. Era dealtfel singurul punct luminos din întreaga poveste. Știa că dacă-i va spune exact ceea ce se întâmplase, o va durea, dar nu-și va schimba sentimentele față de el. Din contră s'ar putea să-i folosească, mărindu-i iubirea. Ceea ce-l costa mai mult, era că trebuia să înceapă iar dela „a", pentru a economisi ban cu ban, până când va avea, din nou, destul ca să alcătuiască un menaj.

A doua zi dimineața, Stephen fu interogat de un detectiv, care-l chestionă pe îndelete.

— Ii vom prinde în mod sigur, spuse detectivul pentru a-l consola. Am impresia că-i cunosc pe acești tâlhari.

— Credeți însă că veți găsi și banii? întrebă Parrox.

Detectivul ridică din umeri.

— Este posibil să mai găsim ceva. Poate că banii au fost împărțiți. Ceva, totuși, s'ar putea să mai primești înapoi.

— Este bine că mai pot spera. Căci mi-ar fi indiferent dacă ați prinde sau nu pe acești indivizi, în cazul când eu nu-mi voiu primi banii înapoi.

Detectivul dădu din cap aprobator.

— Se înțelege dela sine. Este o poveste curentă. Voiu face tot ce-mi va sta în putință.

El fu tot atât de bun ca și vorbele lui. Două zile mai târziu, Ned Trime și Perry Gillis fură arestați și dați în judecată pentru tâlhărie. Stephen îl identifică, cu precizie, pe Perry Gillis ca pe omul care-l buzunărise. Nu fu însă atât de sigur cu Trime.

Cei doi bandiți fură conduși a doua zi dimineața, la Curtea cu Jurați și apoi readuși la poliție pentru cercetări.

* * *

Detectivul, Paul Staines, care lămurise acest caz, se întorcea dela Tribunal cu Stephen şi vorbeau despre această afacere din punct de vedere al Scotland Yard-ului.

— Juraţii nu ar fi trebuit să admită liberarea pe cauţiune, spuse el, dar ce putem face noi. Reprezentantul nostru a fost contra, dar n'a folosit la nimic. Pe oamenii noştri i-am prins, i-am arestat, dar au fost liberaţi de asociaţia de paie.

— Asociaţia de paie? spuse Stephen, ce însemnează asta?

— Că juraţii sunt oameni de paie, râse Staines. Aceasta se întâmplă mult mai des decât crezi d-ta.

— Le-ai cercetat locuinţa? întrebă Stephen revenind la ceea ce îl durea mai mult.

Staines dădu din cap.

— Am găsit o grămadă de mărunţişuri, spuse el, dar banii nu erau. Imi pare rău, dragă domnule.

— Imi dau seama că ai făcut tot ceeace omenește ţi-a fost posibil, conchise Stephen mânios.

— Noi, poliţiştii, nu suntem decât nişte oameni iar legea o orânduire foarte omenească. Se clatină şi comite greşeli, ca tot ceeace este omenesc. Trebue să admiţi că mai sunt multe de îndreptat.

II. — O moştenire întârziată

Identificarea lui Gillis de Parrox era sigură, cea a lui Trime îndoelnică, şi cu toate ameninţările avocatului apărării, el rămase neclintit, repetând cele spuse odată. Pentru procuror aceasta fu singurul reazăm. Cei doi indivizi erau nişte tipi suspecţi. Desigur că mai fuseseră amestecaţi în chestiuni mai mari decât aceasta dar acum, pentru prima oară, se formula o acuzare împotriva lor.

Când procurorul îşi termină rechizitoriul, situaţia lui Perry Gillis era foarte turbure şi nici aceia a

lui Ned Trime nu era cu mult mai bună. In tot timpul desbaterilor, cei doi acuzați păstraseră o atitudine foarte calmă.

După ce procurorul termină, se făcu o scurtă tăcere. Părerea lui Paul Staines era neclintită: situația celor doi borfași se prezenta foarte limpede. Participarea lui Stephen la acest proces era de altă natură. El spera să-și recupereze banii măcar în parte. Acum însă își dădea seama că nu mai avea nicio posibilitate să-i recapete.

In timpul apărării izbucni „bomba". Identificarea lui Perry Gillis de Stephen Parrox era o greșală, o nenorocire. „Trebuie să fie o greșală", strigă apărătorul, „căci... — după aceasta făcu o pauză și privi în jurul lui, în sala tribunalului, până când se convinse că atenția întregului auditoriu este captivată. Este o greșală, continuă el apoi, pentrucă la aceeaș oră Perry Gillis fusese într'altă parte a Londrei. El poate produce dovezi spre confirmare.

Martorii chemați depuseră toți în acelaș sens, declarațiile semănând ca picăturile de apă. Era un alibi, tare ca oțelul. De nesdruncinat... Stephen Parrox jură că Perry Gillis a fost cu precizie la atacul săvârșit asupra lui, dar o altă jumătate de duzină de martori jurară că la aceeaș oră el fusese într'alt loc.

Și Ned Trime avea un alibi. Era tot atât de bun ca și cel al lui Gillis, tot atât de inatacabil și, în plus, întărit cu o altă sumedenie de dovezi. Perry Gillis și Ned Trime nici nu fuseseră împreună în noaptea aceea. Se aflaseră în locuri diferite, după spusele unei duzini de oameni siguri.

Sentința sună categoric: Nevinovați.

Când se ridică Curtea, fața lui Stephen era tot atât de neagră ca și ochii săi.

— Cum este posibilă o asemenea sentință, întrebă el pe Paul Staines care-și încreți fruntea.

— Sunt sigur că alibiurile sunt false ,răspunse el.

— Văd, spuse Stephen încet, că legea este fără

de folos, dacă nu poate să anuleze alibiurile. Faptul rămâne însă în picioare și judecătorii cred și ei că acești oameni m'au jefuit.

Detectivul mișcă, râzând, din cap și spuse:

— A ști nu este nicio dovadă.

— Ca oricare altul, continuă Stephen ca și cum nu l-ar fi auzit pe celălalt, am crezut totdeauna în puterea legii, că mă va ocroti și va îngriji să mi se facă dreptate. Acum găsesc însă că este incapabilă.

— Și ce vrei să faci?, întrebă detectivul cu o curiozitate veselă.

Stephen se întoarse spre el și întrebă:

— Ce mă sfătuești să fac?

— Nu știu ce te-aș putea sfătui să faci, răspunse Staines liniștit. Va trebui să te resemnezi.

Stephen clătină gânditor capul.

— Așa cred și eu, replică el. Apoi se întoarse pe călcâie și-l lăsă pe detectiv uimit.

* * *

— Au fost puși în libertate, îi spuse Stephen lui Mary Penne. El vorbea cu amărăciune, ca un om care-și vede avutul pierind în flăcări.

— Cum se poate?, întrebă fata și el îi povesti în fraze scurte, ce se întâmplase.

— Se pare că va trebui s'o iau, din nou, dela început, continuă el.

Inima-i era foarte întristată. Se simțea bătut, sdrobit.

— Dragul meu, murmură ea punându-i mâna pe umeri, ce contează toate acestea. In inimile noastre nu se va schimba nimic. Nimic nu ne poate despărți.

Ea se frânse în două și începu să tușească. O tuse spasmodică o scutură și horcăitul păru că vrea s'o rupă în bucăți.

— Ți-am spus, Mary, să fi atentă la tusă, strigă

Stephen privind-o în obraz. Nu-mi place tonul ei... nu sună bine.

Ea-și duse mâna la gură. Pe batistă îi apăru o pată extrem de mică. Căută s'o ascundă dar iubitul ei fu mai repede. Inainte de a o părăsi, seara, fixă o oră — pentru a doua zi — spre a merge la un doctor.

— Nimic nu este incurabil, spuse el. Am mai văzut multe cazuri ca al tău. Toți bolnavii s'au însănătoșit și au trăit până la adânci bătrânețe. Vom avea, fără îndoială, o viață comună din cele mai fericite. Ține minte.

In ziua următoare, logodnicii se duseră la doctor. Medicul ascultă expunerea lui Stephen și privi, din când în când, spre fată. Era imposibil să se citească ceva pe fața lui.

— Da, da, vom vedea, spuse el finalmente. Domnișoară Penne te rog să poftești înăuntru.

După 20 de minute ușa cabinetului se deschise din nou, dar Stephen știa că ceasul minte. Ore, ani, veacuri, o veșnicie trecuse decând aștepta. Intre timp devenise bătrân și părul îi albise. Nu s'ar fi mirat dacă în locul doctorului — în plină putere — ar fi văzut ieșind un om încovoiat și veștejit.

Sări în picioare când doctorul păși spre el, iar broboane de sudoare îi acopereau fruntea, dovedind starea nervilor lui.

Dar doctorul rîse și-și frecă mâinile.

— Ce ați constatat?, întrebă Stephen răgușit.

Rîsul doctorului dispăru. și începu să vorbească în termeni technici. Când își dădu seama că interlocutorul lui pricepea numai o vorbă din șapte îi traduse totul... în englezește.

Stephen prinse numai crâmpeie ca: „o climă caldă și cu soare", „o odihnă completă"... „cu o îngrijire atentă în câțiva ani va fi vindecată".

— Aceasta înseamnă, spuse Stephen cu un suspin de ușurare, că dacă va locui într'o regiune însorită și va fi bine îngrijită se va face sănătoasă.

— Exact, îl aprobă savantul. Desigur că aceasta va costa bani, dar altceva nu se poate face.

Stephen începu să socotească, înfrigurat, în minte. Afurisiți să fie cei doi bandiți!

Stephen plăti iar punga lui se simți teribil de ușurată. Specialistul îi scrise chitanța, tocmai când fata eși afară din cabinet. Era foarte liniștită și palidă. Stephen își închipui, imediat, că consultația îi trădase ceva, căci părea mai puțin calmă ca înainte.

Stephen avu de înlăturat multe greutăți pentru a fi liniștite scrupulele lui Mary dar finalmente domnul și d-na Stephen Parrox plecară spre „Sudul însorit". El nu putea fi contrazis și Mary, de o natură mai slabă, îi acceptase raționamentul.

In Sud aerul era foarte bun. Clima, ca și temperatura, era regulată. Zile blânde și nopți blânde. Aci, Mary trebuia să se vindece, în câțiva ani, sub supravegherea unui soț iubitor. Așa îl asigurase specialistul.

Trecură șase luni. Starea tinerei nici nu se îmbunătățise nici nu se agravase. Dar chiar dacă boala nu-și continuase mersul, în orice caz se apropia de desnodământ. Veni o zi în care Mary își dădu seama că se sfârșește. Singura ei mâhnire era că părăsea un soț disperat.

— Am fost fericiți împreună, Stephen, murmură ea. Ai făcut tot ceeace s'a putut pentru mine și acum nu trebuie să te torturezi. Ai făcut din mine cea mai fericită dintre soții. Poate că nouă muritorilor nu ne este permisă o asemmenea fericire, fără să plătim preul ei.

Muri la sfârșitul lunei.

Mormântul se închisese numai de 14 zile asupra ei când Stephen fu căutat prin ziare. O rudă îndepărtată, pe care nu o văzuse niciodată și de a cărei existență uitase de mult, murise lăsând un testament — fusese un om foarte bogat — prin care moștenirea trebuia să fie împărțită egal între Stephen Parrox și o oarecare Juanita Calvin, o fată care nu împlinise încă 20 de ani.

— Amară ironie!, se gândi Stephen, când îi fu adusă la cunoștință vestea. Atâția bani, acum când este prea târziu! Cu șase luni mai înainte viața lui Mary ar fi fost salvată!

In ziua în care avu certitudinea că devenise bogat se duse la cimitir. Mormântul lui Mary era vecin cu sgomotul valurilor și cu oftatul vântului de mare. Un om singuratec și gârbov îngenunchiă, povesti ce se întâmplase și plânse pentrucă totul era prea târziu.

III. — Omul cu masca neagră

Nita Calvin clătină derutată capul.

— Nu știu, Michael, spuse ea, n'am căutat niciodată să pătrund în misterele lui și sunt sigură că nu i-ar fi plăcut dacă aș fi făcut-o. El este de fapt tutorele meu. Eu încă nu eram majoră când muri unchiul meu și după dispozițiile testamentului sunt pupila lui. Administrează banii mei până când voiu împlini 21 de ani. Așa dar, dacă vrei să te căsătorești imediat cu mine trebuie să-i ceri consimțământul. Dacă nu vrei să-l înfrunți pentru mine sau nu vrei să aștepți răspunsul lui atunci trebuie să mă iei fără bani.

— Știi, spuse Michael Starning chibzuit, că nu voiu face așa ceva. Te iau în căsătorie pentru banii tăi, dragă Nita.

Juanita Calvin rîse fără grijă, căci aceasta era obișnuita glumă dintre ei și Michael nu scăpa nicio ocazie să i-o spună tare.

— Bine ,dacă decedatul Parrox era unchiul tău atunci tu și cu acest bătrân Stephen Parrox sunteți văr și verișoară.

— Asta și suntem, răspunse Nita Calvin, dar Stephen nu este bătrân și să nu-l numești așa. Desigur că este mai în vârstă decât mine dar cu toate acestea este un bărbat tânăr.

— Mă miră că nu s'a amorezat de tine.

— Dar nici nu găsesc că ar fi frumos așa ceva, spuse ea. Știi, Stephen a cunoscut o mare amărăciune. Soția lui a murit cu puțin înainte de a primi banii și el are credința neclintită c'ar fi putut fi salvată, dacă avea banii la timp. Dar asupra acestui subiect nu-i place să vorbească. Nu cred să se fi refăcut încă de pe urma loviturii și ceeace știu am alcătuit din puținul care l-a spus pe ici-colo. Sunt sigură, Mike, că-l vei simpatiza. Ar fi timpul să-l cunoști.

— Parrox este un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în negru sau bleumarin, cu o pălărie neagră moale și are părul cărunt?

— Nimic nu se potrivește, îl lămuri fata. De când îl cunosc nu se îmbracă altfel decât în cenușiu și părul îi este tot atât de negru pe cât al meu este blond.

— Auriu, o corectă tânărul, păr auriu, dragă Nita.

— Cum vrei tu așa să fie. Dar ce ți-a venit să-l descrii în felul acesta pe Stephen?

— Faptul că l-am văzut eri noaptea, pe la ora 11, ieșind din casa voastră, răspunse Mike.

— Din casa noastră? întrebă fata. Te înșeli Mike. La ora aceea era de mult în pat. O știu precis deoarece l-am rugat să iasă cu mine în oraș, dar mi-a răspuns că este prea obosit și la ora 10 s'a dus în camera lui.

— Și tu ai plecat singură în oraș? Dece nu m-ai chemat pe mine?

— N'am mai ieșit. M'am dus și eu, pentru prima oară, devreme la culcare. Dar pentru ce colindai pe aci?

— Eram în drum, spuse Michael înroșindu-se, și spre casă trec pe aici.

— Pot să-mi închipui, zise fata cu o oarecare răstălmăcire a vorbelor, că drumul cel mai lung este cel mai dulce pentru întors acasă. Dar omul acela în negru, pe care l-ai văzut ieșind din casă, cine să fi fost?

— Ca să fiu mai precis, adăugă Michael, el nu

ieșea din casă, când am trecut pe aici. Stătea pe scară, ca și când ar fi așteptat pe cineva. După ce am trecut m'am uitat încă odată înapoi și atunci se opri, la trotoar, o mașină în care se sui. Asta este tot... Bine înțeles, mi s'a părut foarte curios ca cineva să iasă în oraș la ora aceia.

— Cred că te-ai înșelat, spuse fata.

— Nu m'am înșelat. Deși era noaptea, l-am văzut pe acest om atât de distinct cum te văd acum pe tine.

— Asta nu pot s'o cred. Mai curând cred că ai văzut un străin care a comandat ca mașina să vină să-l ia și care s'a așezat pe scări, spre a fi mai bine văzut. Este un loc care te izbește imediat, la prima vedere.

Tânărul clătină din cap.

— Totuși acesta a fost. Astfel, am făcut eu cunoștință, pe tăcute, cu... Nita, spune-mi, ce rudă voiu fi cu el, când vom fi căsătoriți.

— Un fel de văr de departe, spuse fata. Dar dece?

Mike Starning întrebase numai ca o simplă glumă și așa îi mărturisi ei.

* * *

Sir Ralph Burlingame, președintele Scotland-Yard-ului, era un om extrem de ocupat. Participase la o conferință, al cărei scop nu ne interesează, și deoarece era mare amator de plimbări plecă pe jos, acasă. O parte din drumul lui ducea prin străzi întunecoase și prost luminate și ca principal conducător al poliției era foarte supărat de această situație, care nu putea concorda cu dorința lui vie de a curăța orașul de răufăcători. Totuși se consolă la gândul că cetățeanul fără apărare putea să meargă, cu toată încrederea, la orice oră din noapte, prin aceste străzi și în inima lui simți că puțin din aceasta, dacă nu chiar totul, cădea în sarcina statelor lui de serviciu.

Deodată, zări un bărbat.

Acesta venea încet, clătinându-se, din gangul întunecos al unei curţi. Nimic din înfăţişarea lui nu putea să-l neliniştească sau să-i reţină atenţia. Sir Ralph merse înainte şi trecu pe lângă el aruncându-i o privire oarecare, când o energică poruncă, întovărăşită de apariţia unei ţevi de revolver, care luci, îl făcu să se oprească.

Bastonul lui sir Ralph căzu pe pavaj şi îşi ridică, repede, mâinile deasupra capului. Sir Ralph nu era un laş, dar avea un simţ foarte desvoltat despre prudenţă. Nimic nu-l tentă să facă pe îndrăzneţul. Văzu că agresorul lui nu era singur. Alte două apariţii ieşiră din umbră şi se aşezară în dreapta şi stânga lui.

In buzunare avea bani, o sumă destul de importantă pentru asemenea tâlhari, dar sir Ralph nu se gândea la aceasta. In faţa ochilor îi trecu, ca pe un ecran, ridicolul situaţiei. Vedea ironia articolelor din ziare şi auzea râsetele omerice, care vor întovărăşi această istorioară. Şeful Scotland Yardului oprit şi jefuit... Era o glumă foarte amuzantă pentru fiecare, afară de victimă. Dar în aceeaş clipă se întâmplă miracolul. Din neant, ieşind câte unul, apăru o jumătate duzină de oameni, care înconjurară — cu mişcări rapide — pe agresori. Răsună o poruncă aspră, nouii veniţi ridicară ameninţător armele, şi banditii se găsiră în faţa unei situaţii complect schimbate, ei fiind cei asediaţi.

— Poţi să-ţi laşi jos mâinile, Sir Ralph, spuse conducătorul miraculoşilor salvatori. Voi ceilalţi ţineţi-vă armele în sus.

Burlingame înaintă spre vorbitor şi căută să-i vadă faţa. Tentativa fu inutilă, deoarece faţa îi era acoperită cu o mască neagră de mătase, care-i ascundea nasul, o bucată de frunte şi o parte din bărbie. In mască erau tăiate nişte găuri, prin care luceau doi ochi ca perlele. Şi ceilalţi savatori, deasemenea, mascaţi.

— Nu ştiu cine sau ce eşti, spuse sir Ralph, dar trebuie să-ţi mulţumesc pentrucă m'ai scos dintr'o situaţie foarte neplăcută.

— Păstrează-ţi mulţumirile pentru altă ocaziune, spuse celălalt tăios, nu sunt aci pentru d-ta ci pentru aceşti „domni". El arătă spre banditi. Aci este punga d-tale. Ţi s'a mai luat şi altceva?

— Nu, spuse preşedintele. Ai venit tocmai în momentul oportun.

El îşi luă, mulţumind, portofelul şi-l vârî în buzunar.

— Dacă am chema poliţia, spuse el, am putea să-i transportăm pe aceşti indivizi.

— Noi suntem propria noastră poliţie, îi răspunse celălalt şi pentru a exemplifica aceste vorbe puse cătuşe prizonierilor. Conducătorul fluieră uşor, dar pătrunzător, şi o câteva secunde mai târziu veni, de după colt, un automobil şi se opri lângă ei. Un automobil care semăna teribil cu faimoasa „Maria cea neagră", duba poliţiei. In clipa în care automobilul se opri, prizonierii fură împinşi înăuntru — un revolver vârît între coaste făcându-i să tacă — prin uşa din spate. Ceilalţi mascaţi se cătărară şi ei în maşină.

Sir Ralph Burlingame se întoarse spre conducător şi vorbi răspicat:

— Iţi sunt extrem de recunoscător pentru apariţia d-tale încununată cu succes, dar spune-mi conduita d-tale este perfect legală?

*

Raportul confidenţial pe care-l făcu sir Ralph Burlingame, ministrului său fu trimis ca o scrisoare deschisă, tuturor ziarelor mai importante, de către un necunoscut.

Editorul iurnalului „Globul" o ceti şi o aruncă în cosul de hârtii. Ziarul „The Day" o tipări, cu câteva observatiuni foarte precaute iar „The News-Letter" publică un extras fără comentariu. Dar la redacţia ziarului „Planeta" scrisoarea fu primită cu entuziasm, deoarece această foaie nu era împovărată

de tradiţii conservatoare şi nici legată de anumite socoteli. Secretarul de redacţie văzu în aceasta o mare „bombă", deoarece scrisoarea era concepută cu o înţelegere foarte clară şi sănătoasă şi dovedea un cap ager.

„Mâinile sus, porunci omul cu revolver", aşa începea articolul ziarului „Planeta" şi sir Ralph Burlingame socoti că este mai bine să nu-şi îngreuneze situaţia ridicând repede mâinile.

Apoi urma o senzaţională redare a celor ce se întâmplaseră. Alcătuirea era atât de precisă că dintr-o mie de cititori niciunul nu-şi dădu seama că fusese compusă din informaţiile scrisorii primite.

Scotland Yardul nu poate contesta veracitatea acestei informaţiuni, continuă articolul. Scrisoarea pe care am primit-o ieri seară va fi o veşnică lumină clară asupra întregii afaceri. Nu vom mai face comentarii suplimentare şi numai conţinutul scrisorii care ne-a fost trimisă asupra cazului de Marţi seară dovedeşte cinstea complectă a scriitorului.

Scrisoarea trimisă redacţiei suna cum urmează:

„Domnule, teoretic legea pentru ocrotirea societăţii este alcătuită contra acelora care vor să prade. Practic însă lucrurile se aranjează de aşa manieră încât, în împrejurări precise, răufăcătorii pot scăpa consecinţelor faptelor lor.

Părerea că braţul legii este lung şi trebuie să ajungă, finalmente, să pună mâna pe umărul vinovatului a fost de multe ori contrazisă. Astăzi a fost din nou contrazisă. Cu toate că poliţiei îi stau la dispoziţie suficiente forţe contra banditilor de stradă, ea îi lasă să sburde în pace. Şi de câte ori este prins unul sau altul, care n'a fost însă înfăşcat asupra faptului, apar greutăţi peste greutăţi la dovedirea vinii. Oameni de paie, alibiuri trucate şi mituirea judecătorilor, uşurează opera tâlharilor.

„Cred că nu există decât o singură metodă mulţumitoare ca să se termine cu acest soiu de banditi. Să fie goniţi până la moarte. Cu alte cuvinte,

să se ducă contra lor un război de exterminare, să se lupte cu arme asemănătoare. Aceasta este singura cale, căci nici o lege nu poate să se întindă mai mult fără ca să lovească direct sau indirect în libertatea unui nelimitat număr de oameni. Eu, scriitorul acestei epistole reprezint o organizaţie care a fost alcătuită cu singurul scop de a ne răfui cu acei care scapă legilor ca şi cu aceia pe care legea nu-i poate ajunge. Fiecare dintre noi a suferit, în trecut datorită lacunelor legilor, mulţi au pierdut o avere, unii un consângean, ai cărui omorîtori s'au putut sustrage justiţiei. Avem propriile noastre metode de lucru. Că nu sunt legale nu ne supără. Nici unul dintre noi nu lucrează cu speranţa unui câştig, căci banii înseamnă pentru noi numai un mijloc să ajungem la ţintă. Dacă în cursul operaţiunilor noastre dăm peste bani aceştia sunt imediat jertfiţi pentru a duce mai departe misiunea noastră. Până acum nu am fost în război declarat cu călcătorii legilor dar anumite evenimente petrecute în noaptea de Marţi ne determină să socotim ca oportun — dacă nu chiar necesar — să facem cunoscut opiniei publice câteva din planurile şi scopurile noastre.

(Aici urma o descriere exactă a aventurii lui sir Ralph Burlingame).

Contra oamenilor pe care i-am prins s'au ridicat, eri, acuzări — în formă uzuală — şi au fost condamnaţi, după ce au fost interogaţi, la şapte ani de muncă grea. Pedeapsa va fi executată într'un loc pe care, din anumite motive, nu-l pot destăinui. Până când va fi epuizată pedeapsa, oamenii aceştia vor fi atât de pierduţi ca şi cum au dispărut de pe suprafaţa pământului.

In numele comitetului public de siguranţă şi pază,

Richard Dieudonné.

— In dosul acestei scrisori trebuie să fie o poveste, spuse un redactor rutinat. Să punem pe cel

mai bun reporter criminalist pe această urmă și să-i ordonăm să nu se întoarcă fără o lămurire a cazului.

Reporterul ales fu... Mike Starning.

IV. — Cavalerii nopții

Cercetările făcute în lumea interlopă aduseră la lumină faptul că doi bandiți foarte cunoscuți, Sesler și Whiteside, dispăruseră dela domiciliul lor și detectivul Paul Staines, care era însărcinat cu cercetările se roși de mândrie, când află aceasta.

— Să-l găsim pe Sesler și Whiteside și-l vom descoperi pe Dieudonné, spuse el.

Mike Starning, la rândul lui, apucă problema dela un alt colț. Ocupațiunea lui cotidiană era să scrie istorii și anume istorii care numai uneori erau adevărate. Căci după părea lui, ideea valora mai mult decât caracterul ei de adevăr.

In timp ce Paul Staines își concentra energia pentru găsirea lui Whiteside și Sesler, Mike Starning se gândea la pseudo-mașina întrebuințată de „Cavalerii întunericului", pentru prizonerii lor. Mike avea mulți prieteni în diferite locuri și aceasta constituea un punct forte în reportajele lui pline de mister — căci nu este puțin lucru să găsești peste tot pe cineva care să-ți povestească ceeea ce vrei să știi. Și la unul din acești cunoscuți, care avea un post important la o fabrică de automobile, se duse tânărul gazetar.

— Poți să-mi spui, întrebă el, cine este în stare să fabrice un asemenea automobil? Și el îi descrise mașina.

— Numărul fabricilor de automobile este limitat, spuse prietenul său. Acestea sunt... el enumără vreo duzină de nume. Apoi îl privi pe Mike bănuitor.

— Dar de ce urmărești această chestiune? întrebă el. Ești gazetar? Nu-i așa? Atunci de ce te poate interesa asemenea lucruri.

— Pot să fii discret? întrebă Mike și apoi îi

povesti toate pe neocolite. Vreau să le găsesc urma și pornesc din colțul opus apucat de poliție.

— Nu înțeleg prea mult, îi răspunse cunoscutul său. Dar polițiștii nu sunt proști și poți să fii sigur că dacă vreo firmă ar primi o comandă pentru o mașină exactă ca „Maria cea neagră" ar anunță imediat poliția — nefiind necesară decât o convorbire telefonică.

Mike oftă când văzu lista, care-i fu prezentată. Era o misiune teribilă aceea care stătea în fața lui.

*
* *

Localul Faro era, la ora aceea, plin de lume. Mulți ochi priviră perechea intrată și cei mai mulți conveniră că sunt îndrăgostiți. Brațul fetei se odihnea pe cel al bărbatului și întreaga ei atitudine dovedea relațiuni afectuoase. Dar afecțiunea Nitei Calvin pentru Stephen Parrox nu era aceea a unei fete pentru iubitul ei ci mai curând a unei fiice ascultătoare pentru tatăl ei iubit. Erau rude îndepărtate, văr și verișoară, și la prima vedere abia se putea distinge o diferență de vârstă între ei. Totuși la o cercetare mai atentă se remarca tinerețea și prospețimea fetei, în timp ce bărbatul era mai în vârstă și consumat de necazuri. Părul lui negru era încărunțit pe la tâmple și ochii trădau o tristețe misterioasă. Figura de bărbat foarte mâhnit....

Ei făcură comenzile și stăteau inactivi când un client, venit după ei, se apropiă și privi cu mult interes perechea. Apoi se duse spre ei cu un râs crescând.

— Hallo Stephen, îl salută el pe bărbat și Stephen își ridică repede privirea.

— Bună seara, Ralph, spuse el. Imi apari ca ceva străin. Mi se pare ca și când nu te-aș fi văzut de ani de zile.

— La fel pot spune și despre tine, îi răspunse sir Ralph Burlingame. Nu vii prea des pe aci.

— Nu! Apoi după o pauză continuă: Poți să stai cu noi, Ralph. N'avem nici un fel de secrete. Este ziua de naștere a Nitei și m'a convins să ies seara cu ea. O cunoști pe Nita? Nu? Nita Calvin — sir Ralph Burlingame.

Fata își înclină capul și bărbatul îi răspunse la salut cu plăcere.

— Pentru orice eventualitate, țin să te încunoștiințez că suntem văr și verișoară, reluă Stephen. Găsesc hidos cuvântul „pupilă". Este greoiu și înseamnă o diferență de vârstă prea mare, care în fond nu există. Cred că am mai spus că este ziua de naștere a Nitei...

— Sincere felicitări, d-ră Calvin!

— Mulțumesc sir Ralph! Mi se pare, spuse ea cu o mare veselie că este una din ultimile mele onomastici pe care le voiu serba. O femeie nu vrea să i se reamintească vârsta.

— Nu m'am așteptat să te văd astăzi aici, spuse sir Ralph, pentru a schimba convorbirea, căci știa câte ceva din viața lui Parrox și nu vroia să mai pună sare pe rană. Personal am fost pe aci foarte rar, în ultimul timp. Sunt foarte îngrămădit cu lucrul.

— Potopul de criminali? întrebă celălalt.

Șeful polițici dădu din cap.

— Și de cetele care îi răpește, adăugă președintele Scotland Yardului.

— Cetele? întrebă Parrox privindu-l întrebător.

— Cred că așa trebuie să le numesc. Sir Raph spuse toate acestea fără urmă de amărăciune. Probabil că se compun din oameni studiați care ar fi putut face ceva mai bun, decât să atragă asupra capetelor lor aparatul legii, pentru scopurile lor particulare.

— Nu am auzit că ar fi făcut așa ceva, spuse Stephen Parrox bucuros.

— Povestea nu e chiar așa... Dar ei își arogă funcțiunile legii și se situează peste constituție.

— Da, da. Şi acesta este, desigur, un motiv de enervare. Ce faci contra lor? Din tonul tău înţeleg că ai făcut noui descoperiri. Exact?

— Da, au dat o nouă lovitură. Mai întâiu l-au răpit, de sub ochii mei, pe Whiteside şi Sesler. Apoi a dispărut un număr de 9 banditi obişnuiţi şi acum mi s'a furnizat ştirea că doi spărgători, Şam Caolin şi Jesse Wake, au dispărut. Wake este o cunoştinţă veche, care a fost liberată dimineaţa din închisoare şi noaptea a fost înfăşcat din nou.

— Sunt indiscret dacă întreb, de unde ştii toate acestea? Parrox întrebase cu un interes vizibil, dar sir Ralph dădu din umeri.

— N'am născocit-o, răspunse el. Ştirea va fi, în curând, publică. Acest comitet, despre care vorbesc, ne-a dat singur prima ştire asupra întreprinderei sale, iar confirmarea vine dela oamenii lui Coolin. Ei îl anunţă ca dispărut şi ne cer să-l regăsim.

— Asta e o porcărie!

Sir Ralph îl privi mânios.

— Nu sunt de părerea ta. Este o legătură mai strânsă între poliţie şi oamenii acestei branşe decât crezi. Cred, continuă el repede mai departe pentru a nu fi greşit înţeles, că nu am reuşi, — în alte condiţiuni — să primim informaţiuni de mare preţ dela oameni dubioşi. Nu trebuie să întrebăm de unde, dacă vrem să apucăm de guler oamenii fără căpătâiu.

Pentru prima dată, fata interveni arătând interes pentru convorbire.

— Scuzaţi-mă, spuse ca prietenos, dar ce au comis aceşti oameni?

— Da, reluă sir Ralph puţin şovăitor, ei au ironizat legea şi au pătruns chiar în domeniul justiţiei.

Fata rîse, gata de a răspunde.

— Aşa, zise ea cu un ton plin de înţelesuri, în noaptea când ai fost acostat d-ta aceşti oameni nu ar fi trebuit să se amestece?

El o privi cu asprime şi gura-i tremură. Ea avea fantezie şi pentru un bărbat, care ar fi fost în locul ei, nu ar fi fost prea bine. Dar, deoarece era o femeie nu vru s'o ia în nume de rău, nici chiar dacă toate aceste înţepături erau îndreptate asupra lui.

— Nu aceasta vreau să spun, adăugă el cu o voce adâncă şi răsunătoare. Aţi înţeles greşit observaţia mea. Personal sunt, desigur, recunoscător acestor oameni. Dar ca magistrat, nu pot să fiu de acord cu faptele lor, deoarece ei nu se joacă numai cu legea ci o şi provoacă.

— Poate, spuse ea, pe jumătate convinsă dar totuşi gânditoare, aceşti oameni operează contra criminalilor de o manieră care nu este posibilă legii.

— Sunt gata să mă declar de acord cu aceasta, îi replică celălalt vioiu. Este un motiv pe care nu-l neg. Dacă cineva ţi-a făcut un rău de moarte tot nu ai însă dreptul să-l pălmueşti pentru aceasta. Trebuie să chemi legea în ajutorul tău, fie că legea este bună sau rea. Dacă dai deoparte justiţia atunci se prăbuşeşte clădirea ordinei sociale. Nu este aşa, Parrox?

Celălalt îşi lăsă capul în jos, cu multă seriozitate. Apoi vorbi:

— Aceasta este teoria legislaţiei într'o coajă de nucă. Cu un rîs uşor se întoarse apoi spre fată. După tăria demonstraţiei tale, Nita, s'ar putea ca ca cineva să se gândească că ai un mare interes pentru această gloată de oameni şi conducătorul ei, care acţionează sub numele de Richard Dieudonné.

Fata privi dela unul la celălalt.

— Situaţia este cu totul alta, răspunse ea circumspectă. Vreau chiar să spun că găsesc unele din acţiunile lor foarte rele. Dar chiar dacă metodele lor sunt false, în acţiunea lor este o manieră de cavalerism, care ar procura multă plăcere oricănui scriitor de romane.

—Fie cum o fi, interveni Parrox cu un aer de

ușurare și se întoarse, din nou, spre sir Ralph. Dieudonné este un nume curios, aruncă el într'o doară. Nu este un nume franțuzesc?

— Cam așa ceva. Imi apare însă ca un pseudonim care să prezinte credința omului în misiunea lui. Dieudonné (în traducere ar însemna „Trimis de Dumnezeu!") Ințelegi?

— Desigur. In acest caz te ocupi de unul care se socotește ales pentru această misiune. Nu-i așa? Un fanatic?!

— Aceasta este și părerea mea, de mai multă vreme, spuse președintele Scotland Yardului. Un fanatic, întări el. Este teribil să ai de face cu un asemenea om. Niciodată nu știi cum vor evolua lucrurile. Și pe deasupra ești dator să te gândești că nebunia lui va fi transmisă tuturor oamenilor săi, oricât de sănătoase ar fi concepțiile lor.

— Nebunii sunt de obiceiu foarte periculoși, spuse Stephen.

— Dar tocmai prin aceasta ei fac greșeli, replică sir Ralph gânditor.

Mai înainte ca unul dintre ei să fi observat, chelnerul veni și puse o hârtie îngrijit păturită în fața șefului poliției.

— Scuzați-mă, spuse sir Ralph și ceti biletul. Când își ridică privirea în ochii lui se putea citi ceva, dar desigur deloc vesel. Permiteți-mi să mă retrag, adăugă el politicos. Vă voiu lămuri când mă voiu întoarce.

Plecă și cei doi comeseni se uitară după el; fata cu multă curiozitate iar bărbatul cu o privire liniștită.

— Aș vrea să știu ce s'a mai întâmplat, spuse Nita Calvin când se uită din nou la tovarășul ei.

— Presupun că este vorba de ceva manifeste mai exaltate ale lui Richard Dieudonné, fu reflecția lui Parrox. Dar sir Ralph ne va spune tot când se va întoarce. Ne-a anunțat doar că va reveni!

Ochii lui Stephen Parrox urmăriră silueta care

se depărta cu o expresie specială, până când sir Ralph ajunse la ușa turnantă a localului și dispăru.

— Nita, spuse el brusc, de ce iei parte lui Dieudonné?

— Nu știu de ce... Poate pentrucă am față de „Cavalerii nopii" un sentiment special.

Umbra unui râs se fixă, un moment, în ochii lui Parrox.

— Eu nu l-aș numi pe Dieudonné și pe oamenii lui „Cavalerii nopții". Ei s'au arătat superiori puterii care-i critică. Au, în mod vizibil, „atout"-urile în mână. Nu, Nita, raționamentul tău nu corespunde.

— Probabil că nu, spuse fata foarte liniștită, dar pot să mă exprim și altfel și să spun că această cutezanță are ceva romantic în ea. Astăzi rar se mai găsește undeva urme de cavalerism. Amintește maniera lui Robin Hood, craiul pădurilor.

— Cu un tribunal în pădurea Sherwood! O comparație într'adevăr fericită. Păcat numai că lumea modernă nu mai are loc pentru asemenea experiență.

— Eu cred însă, spuse fata provocator, că o experiență în genul acesta ar putea să mă încătușeze.

— Precis, pentrucă tu nu ai ieșit încă din domeniul povestirilor cu prințese. Mai ești încă tânără și romantică. Dar în realitate, Nita, această experiență, cum o numești tu, ar avea un gust particular penibil. Ar trebui, apoi, să ispășești pentru ceea ce ai făcut, deoarece societatea nu are nici un fel de indulgență pentru cei care i-au arătat că este ceva putred în ea.

Fata se cufundă în tăcere. Ințelegerea ei nu găsea nici un răspuns pentru această logică. In inimă simțea că tot ceea ce ar putea spune nu ar convinge nici pe sir Ralph și nici pe Stephen Parrox asupra dreptății scopului acestor oameni.

Gândurile ei fură întrerupte de întoarcerea lui sir Ralph. El intră, luă loc și murmură:

— Sper că nu m'ați așteptat mult.

— Absolut deloc, spuse liniștit Stephen. Afacerile sunt afaceri. In timpul acesta, cafeaua ți s'a răcit. Comandă alta.

— Mulțumesc, spuse sir Ralph mecanic.

— Sper că n'au fost știri proaste, interveni fata curioasă.

— Cele care m'au chemat de aici? Oh, nu, numai că Rye — care a fost liberat în ultima săptămână, după ce fusese amestecat în asasinarea lui Brocken — a fost răpit din casa lui, de Richard Dieudonné și compania. Au lăsat un bilet în care arătau că Rye este vinovat. Sfârșitul biletului era un citat: „Fiat justitia, ruat coelum".

— Lasă să se facă dreptate chiar dacă s'ar năruri și cerul, traduse Parrox cu un râs pătrunzător. Imi amintesc că și eu l-am citat acum câțiva ani.

Se părea că sir Ralph Burlingame nu auzise bine ultimile vorbe. Poate nici nu ajunseseră până la el. Dar fetei, care stătea lângă Parrox, i se păru ca și cum el ar fi devenit, deodată, bătrân și ar fi devenit, deodată, bătrân și ar fi fost greu apăsat de o amintire oarecare. O tristețe, care nu-l părăsise, se observa foarte precis pe trăsăturile feței lui. Fata avu brusca necesitate să se aplece și să-i dea o sărutare. Numai prezența lui sir Ralph o împiedecă s'o facă.

— Iți povestesc toate acestea, continuă sir Ralph, pentru că de mâine va deveni un secret public. Unul dintre oamenii mei a trimis după mine. Avea la el un gazetar, un băiat numit Starning, care deținea această știre, de undeva. Nu pot suferi pe gazetari.

— Dar ai și foloase după urma lor, interveni fata.

— La dr.... Vă rog să mă scuzați, domnișoară Calvin, dar nu pot descoperi foloasele lor. Dar și aceasta este o chestiune de gust și nu vreau să contrazic o femeie. El arăta obosit și chinuit, când se întoarse spre Parrox.

— Da, Stephen, ca să fi şef de poliţie nu este un lucru chiar atât de simplu. Nu este deloc o bucurie atât de mare, cum pare să se gândească publicul.

— Eu te cred, spuse sec celălalt şi apoi cu o bruscă doză de mare interes continuă: După părerea ta ce vor face „Cavalerii nopţii" cu Rye?

Sir Ralph Burlingame privi în gol.

— Este greu de spus, răspunse el. Oamenii aceştia au o curioasă carte de legi şi se fălesc că pedepsele lor se potrivesc, totdeauna, criminalilor. Nu ştiu cum vor proceda în acest caz, fără a-l spânzura pe Rye. Şi dacă vor face aceasta îi vom avea în mână. Vor pierde simpatia opiniei publice. Eu şi tu ştim, chiar dacă n'o spunem în gura mare, că marele public înclină să facă nişte eroi din Dieudonné şi oamenii săi. Faptele lor măgulesc necesitatea de romantism. Dar dacă vor atenta la viaţa unui singur om această simpatie se va răci foarte repede.

— Oamenii acestia pot fi nebuni, după cum ai spus mai înainte, replică Stephen. Pot fi fanatici. Cu toate acestea nu cred nici măcar o clipă că vor fi atât de nebuni ca să-l omoare pe Rye. Atunci pedeapsa se va îndrepta împotriva lor. Nu-i aşa? Sunt lucruri mai rele decât moartea. S'ar puţea ca acum Rye să regrete că nu a fost găsit vinovat de justiţie.

— Vorbeşti ca şi când ai şti precis toate acestea, spuse şeful poliţiei superficial.

— Sunt numai puţin psiholog, Ralph, şi este totdeauna interesant să spargi capetele altora. Vreau să spun, că deşi nu încape nici o îndoială, Rye ar putea fi vinovat.

— Adică el ar fi asasinul? Dar nu putem aduce nici o dovadă reclamată de lege. Deaceea i s'a dat drumul.

— O sentinţă proastă. Curat proverbul scoţian:

A nu dovedi înseamnă în asemenea cazuri mai multă mulțumire.

— Fără îndoială. Dar dece întrebi de aceasta?

Parrox ridică din umeri și groasele lui sprâncene se împreunară.

— Nu fac bucuros greșeli în judecarea semenilor mei, răspunse el liniștit. Nu doresc nimănui, nici măcar în gând, să-i fac vreo nedreptate.

Sir Ralph îl privi lung și temeinic înainte de a vorbi.

— Este păcat, spuse el apoi gânditor, că fiecare trebui să depună mai multe examene înainte de a-l putea pune în slujbă. Altfel nu te-aș mai slăbi din ochi.

— Eu să nu fiu slăbit din ochi? spuse Stephen cu un râs ușor batjocoritor, care o făcu pe fată să tresare. Ce crezi cu aceasta?

— Cred că ne-ai putea fi foarte folositor la Scotland Yard, îi răspunse sir Ralph politicos. Avem întrebuințări bune pentru minți luminate.

— Ah, așa. Eu gândeam că vroiai să mă arestezi ca exemplu avertizor. Dacă însă aș putea să-ți fiu folositor într'o funcțiune neoficială sunt gata s'o fac.

Sir Ralph observă statura înaltă și mlădioasă a bărbatului, în timp ce mergeau spre ușă și murmură ceva numai pentru el, clătinând din cap.

— Omul acesta, își zise el, are stofă de cel mai mare detectiv al secolului nostru.

V. — Un avertisment

Cât de aproape fusese de adevăr, sir Ralph își va da seama abia mai târziu.

— Dar este ceva curios, strigă Mike Starning. Nu se poate să fi apărut din pământ, ca dracul în Faust. Și că nu a căzut din nouri sunt gata să jur.

Era ora 10 noaptea. Mike stătea la colțul străzii cu ochii ațintiți pe partea cealaltă a drumului. Strada era goală ca un biliard, lipsită de viață ca pustiul Sahara, când un taxi apăru de după colț, trecu și — în aceeaș clipă — fu acoperit de o limuzină în mare viteză venită din partea opusă. Cât ai clipi din ochi, amândouă mașinile dispărură și Mike văzu venind spre el, din mijlocul străzii, un om. Își frecă ochii dar viziunea rămase. Omul nu putuse în nici un caz să fi parcurs distanța de pe trotuar până în mijlocul străzii în timp ce vederea lui Mike fusese acoperită de mașini. Și totuși în mintea gazetarului nu exista nici o altă lămurire asupra apariției străinului. Omul se apropie mai mult. Veni până la înălțimea lui Mike și inima tânărului începu să bată cu putere, căci ceva îi spunea în sinea lui că apariția aceasta era, ca siluetă, aceeaș pe care o văzuse așteptând o mașină, în fața casei lui Parrox, în noaptea aceea despre care vorbise cu Nita. Era aceeaș pălărie cenușie și acelaș costum negru.

Omul trecu pe lângă el, fără a-i arunca măcar o privire, și după o ezitare repede înfrântă Mike se decise să-l urmeze.

Omul merse spre colțul străzii. Tânărul îl urmă.

După ce trecuseră de patru colțuri, Mike se uită uimit în jurul lui. Era, din nou, la locul de unde plecase. Urmărirea fusese făcută, mai mult sau mai puțin, în cerc.

Un val de mânie se urcă în el împotriva acestui joc. Scopul era limpede. Omul în verde-cenușiu știa că este urmărit și căuta, pe această cale, să se debaraseze de urmăritor.

Această descoperire îl determină pe Mike să persevereze. Străinul nu ar fi făcut asemenea sforțări, să scape de el, dacă nu avea un motiv serios. Străinul încă nu se uitase, măcar odată, înapoi și mergea drept înainte.

Mike se grăbi să-l ajungă, căci cotise într'altă

stradă. Când ajunse la colț străinul dispăruse. Strada era goală. In timp ce Starning se mai gândea pe ce drum să apuce, apăru în stânga lui umbra unui gang și ceva țâșni din întuneric. Căută să se ferească, dar fu prea târziu. Greutatea lumii întregi se abătu asupra capului lui și căzu în besnă.

— Ce s'a întâmplat aci? întrebă o voce adâncă. O lumină licări în obrazul lui Mike Starning și-l obligă să-și reînchidă ochii pe care îi deschisese marj. Capul parcă îi plesnea și în fața ochilor îi jucau lumini vii. Simți o mână sub umeri, cineva îl ridică dela pământ și atunci își redeschise ochii.

— Ce s'a întâmplat, domnule?

Tonul arăta precis că omul autorității îl credea beat. Mike duse o mână la cap.

— M'a trântit cineva la pământ, spuse el.

— Bandiții de stradă, replică polițistul laconic. I-ați văzut, domnule?

Mike clătină capul, în timp ce cu ajutorul polițistului se stabili, din nou, pe picioare.

— Ți-a dispărut ceva de prin buzunare? întrebă gardianul. Și deși, Mike, știa că toate sunt la locul lor își cercetă cu grijă buzunarele.

— Nu mi s'a luat nimic, îi răspunse. Am avut noroc!...

— Sigur că da, îi replică polițistul. Probabil că m'a auzit venind, s'a speriat și a luat-o la fugă.

— Aceasta este explicația cea mai plauzibilă, rîse Mike Starning.

Polițistul îl cercetă cu privirea, de sus până jos.

— Trebue să-mi fac raportul oficial, i se adresă el tânărului gazetar. Vă rog să-mi spuneți numele și adresa.

Mike se căută în buzunar, găsi o legitimație și o întinse polițistului. Era una din legitimațile lui dela ziar.

— Dacă hoțul ar fi văzut această legitimație, înainte de atac nu și-ar fi pierdut timpul. Desigur

că şi el ştie că un reporter nu are niciodată bani la el.

Mike rânji binevoitor. Pentru a doua oară în câteva săptămâni văzuse în împrejurări problematice pe omul în haine verzi-cenuşii şi era acum convins că individul se afla pe calea unor afaceri foarte curioase.

*
* *

Stephen Parrox îşi netezi, cu mâna, părul lui rebel şi-şi privi unghiile înainte de a vorbi.

— Dragul meu domn, spuse el finalmente pe un ton curios în voce, nu ştiu dece ai venit la mine pentru acest caz. Nu văd dece m'aş ocupa cu aceasta.

— Cu atât mai bine, dacă priviţi lucrurile astfel, zise Mike Starning cu o mină satisfăcută. Atunci nu mai am prea multe de spus. Dar după cum vedeţi ţiu seama de situaţia d-tale de curator al Nitei şi consider ca un lucru foarte important să te rog să-mi dai asentimentul pentru căsătoria noastră.

— Şi dacă refuz să-mi dau asentimentul?

Vocea lui nu permise nici un îndreptar asupra părerii care şi-o făcuse.

— Hm, exclamă Starning. Aş vrea să nu pun în cumpănă o asemenea posibilitate, deoarece Nita şi cu mine dorim ca totul să meargă în mod normal. Totuşi dacă veţi persista să fiţi contra, nu văd ce aş putea face.

— In consecinţă vei privi refuzul meu ca un sfârşit şi vei lăsa lucrurile baltă?

— In nici un caz, nu voiu face aşa ceva, domnule Parrox, răspunse tânărul. Nita şi cu mine ţinem mult unul la altul şi credem că nimeni în lume n'are dreptul să se amestece între oameni tineri şi să le strice norocul.

— Totul este foarte frumos, Starning, din punct de vedere teoretic. Mi se pare însă că aţi ajuns atât de departe încât intervenţia mea este tardivă.

Cred că știi că Nita dacă se mărită contra voinței mele, înainte de a fi majoră, atunci moștenirea ei se pierde.

— Asta știu. Am vorbit despre această chestiune și dacă nu se poate altfel, vom renunța la bani. Eu o vreau pe Nita și nu banii ei.

— Iarăși povestea cu dragostea în coliba cea mică. Sună foarte frumos, dar este într'adevăr realizabilă?

— Rămâne de văzut, spuse tânărul. Totuși noi vrem să apucăm prilejul acesta cu orice chip, Ce mai aveți de spus, domnule Parrox?

— Multe, răspunse celălalt. Din motive precise sunt contra acestei căsătorii dar — adaugă el repede în timp ce figura interlocutorului său se lungea — nu mă voiu opune și consimțământul meu nu-l voiu refuza dacă te declari de acord să nu te căsătorești cu Nita înainte de majoratul ei. Am pentru aceasta gândurile mele bune, mai ales că tocmai mi-ai spus că în orice condițiuni vă veți căsători.

— Desigur că promit să fac tot ceeace vreți, spuse Mike vesel. Totuși, m'aș bucura să știu că nu mă considerați drept un vânător de zestre.

— Asta o știu, îi replică Stephen. Mă gândesc să-ți spun o poveste mică. Poate că ai auzit ceva dela Nita. Nu? Atunci va fi nouă pentru d-ta și ți-o voiu povesti așa cum este.

— Te rog chiar s'o faceți, spuse Mike repede.

O mare tristețe îi apăru pe obrajii lui Stephen și pentru o clipă lumea dispăru din fața lui. Dar se scutură cu putere și rîse.

— Povestea are o morală, continuă el încet. Dacă vrei s'o asculți...

Fără altă introducere, începu povestea lui Mary Penne și Stephen Parrox. Tânărul îl asculta cu atenție și căldură. El aruncă o privire în colțurile unei alte inimi bărbătești. Se simți parcă vinovat,

ca unul care cu paşi profani aleargă printr'un sanctuar străin.

— Acum ştii, spuse Parox la sfârşit, dece nu voiu deranja niciodată o iubire credincioasă, dacă este într'adevăr credincioasă.

Işi strânseră mâinile ca nişte bărbaţi care au pecetluit o convenţie sfântă, iar Mike avea în gât o senzaţie care înainte nu o simţise.

*
* *

Cel care eşi din casa lui Stephen Parrox era un tânăr foarte gânditor. Era atât de gânditor încât abia dădu atenţie filfisonului pe care-l întâlnise pe scară. In dosul sfatului lui Parrox instinctul lui ghici ceva adânc pe care nu-l putea pătrunde. Era ceva parcă uşor de ghicit dar totuşi destul de dificil ca eforturile lui să se irosească în zadar.

Când ajunse acasă o scrisoare adresată lui se afla în cutia de corespondenţă. Fusese predată, în aceeaş dimineaţă, în sectorul E. C. 4 şi adresa era scrisă la maşină.

Rupse plicul. Dinăuntru căzu o jumătate coală de hârtie obişnuită de scrisori. Când o ridică şi o ceti văzu că se compunea numai din câteva rânduri bătute la maşină: „Nu-ţi băga nasul în chestiuni care nu te privesc. Nu vei mai fi prevenit a doua oară".

Semnătura era: Omul în negru.

VI. — Un nou candidat

Filfisonul pe care Mike Starning îl întâlnise pe scări în casa lui Parrox se uită la tânărul gazetar cu mult interes. El îşi vârî monoclul în ochiu, se întoarse şi se uită după silueta dispărută a gazetarului cu o privire ca de bufniţă.

Figura lui Willowby Wiseman căpăta aceeaş expresie când se gândea adânc. Amabil, puţin cam

excentric, dacă s'ar da crezare svonurilor care circulau, posesorul unei averi uriașe, el trecea prin viață, obosit, ținându-se departe de orice ar fi cerut un efort fizic sau spiritual. Dar în clipa aceea părea îngrijorat și mina gânditoare a lui Mike Starning era motivul grijii lui.

— Nu pare în apele lui, murmură pentru sine Willowby Wiseman, și această observație releva o exactă cunoaștere a raporturilor dintre casa lui Parrox și Mike.

Oameni egoiști ar fi putut spune că Willowby Wiseman arăta ca o adevărată oaie, dar această ar fi fost tot atât de umilitor pe cât de nedrept.

El sună și când fata din casă deschise îi dădu cartea de vizită cu rugămintea de a o prezenta domnișoarei Calvin.

— Domnișoara Calvin, îi răspunse fata, a ieșit în oraș. Dar d. Parrox este acasă.

— Da, desigur, spuse el, doresc să vorbesc și cu d. Parrox. Momentan nu este ocupat?

— Îi voiu comunica că sunteți aici, spuse fata cu rezervă. Ea avea principii severe asupra multor chestiuni și comportarea lui Willowby Wiseman o făcea să presupună că este beat. Ea nu suferea bețivii pentrucă logoonicul ei, un funcționar la o lăptărie, depășise cu puțin limitele cu ocazia unei petreceri la care participase și ea.

— Bună ziua, Willowby, spuse Stephen vizitatorului său cu o grijă evidentă căci fata îi împărtășise impresia ei. Ce dureri te aduce la mine?

— Nu sunt chiar dureri..., el ezită, ...nu, nu sunt dureri propriu zise.

— Așa dar..., continuă Stephen pe jumătate râzând, așa dar astăzi nu ai „sărbătorit" nimic?

— Eu? O nu, asta n'am făcut-o. (Willowby Wiseman se simțea jignit). Stephen, te rog să mă înțelegi, n'am venit propriu zis să te vizite pe tine. Vroiam să vorbesc cu Nita și când am auzit că este plecată iar tu acasă, m'am decis să-ți vorbesc.

Deoarece am ceva să te rog, m'am hotărît să-ţi vorbesc acum, decât mai târziu.

Stephen Parrox dădu aprobator din cap, cu acelaş zâmbet pe buze. El ştia despre ce este vorba.

— Stephen, vroiam să vorbesc cu Nita şi s'o rog să se căsătorească cu mine. Dar în lipsa ei ţi-o spun ţie.

Parrox îi răspunse:

— Aceasta este o chestiune, Willowby, care o interesează mai întâiu pe Nita şi în care n'aş vrea să mă amestec.

— Este, totuşi, o idee bună, nu-i aşa deoarece consimţământul tău este necesar înainte de toate. De aceea... El se opri în mijlocul propoziţiunii şi-l privi pe Parrox nesigur. Cred, continuă el apoi să spună cam încurcat, că nu ai nimic de obiectat împotriva mea?

— Am spus mai înainte, reîncepu Parrox, că în această chestiune nu mă amestec, nevrând s'o influenţez de fel pe Nita. Ea trebuie să aleagă. Dacă alegerea ei va cădea asupra ta, probabil că-mi voiu da şi eu consimţământul.

Printr'una din acele curioase coincidenţe care se întâmplă suficient de des în viaţă, Nita se întoarse în clipa aceea.

— Hallo, Stephen, m'am întors. Atunci văzu că tutorele ei nu era singur şi se opri. Oh, îmi pare rău, spuse ea pentru a se scuza şi vru să plece. Dar Parrox o reţinu.

— Te rog, d. Wiseman venise să te viziteze şi am făcut tot ceeace mi-a fost posibil să-l distrez în lipsa ta.

Nu era o corectă expunere a situaţiei dar maniera în care lucură, o clipă, ochii lui Stephen — cu totul altfel decât cei ai lui Wiseman — îi dădu Nitei sensul exact al situaţiei.

— Oh, nici nu te-am recunoscut, la început, d-le Wiseman. Acolo stai în umbră. Cum îţi merge?

— Excelent, spuse Willowby Wiseman, excelent.

Pe d-ta nu este necesar să te întreb cum îți merge, continuă el galant, căci arăți exact ca o...

— Te rog, d-le Wiseman. Nita aruncă o privire rugătoare curatorului ei. Dar Stephen rămase impasibil, cu un râs mulțumit în colțul buzelor.

— Mai am ceva de terminat, spuse el și eși repede, înainte de a putea fi reținut.

Nita se simți foarte jenată. Se așeză și începu să-și netezească mănușile.

— Nu m'am așteptat să te văd aci, d-le Wiseman, începu ea pe un ton de conversație.

— Ah, spuse Willowby radios, asta s'a întâmplat brusc. Poate că aș fi trebuit mai întâiu să te avertizez. Dar când m'am sculat dimineața mi-a venit ideea că astăzi trebuie să viu aci pentru a lămuri, cu d-ta, chestiunea aceasta. Este tocmai ziua cea mai bună.

— Să lămurești o chestiune? Ziua cea mai bună? Mă tem că nu te-am înțeles. Nita își încreți fruntea.

— Astăzi este o zi frumoasă într'o primăvară timpurie și, după cum spun poeții, în primăvară fantezia unui tânăr evoluiază până a se gândi să-și clădească un cuib.

Se opri ca și când ar fi așteptat ca ea să-i spună ceva. Dar ochii Nitei se uitau afară, pe geam.

— Este într'adevăr o zi frumoasă, spuse ea liniștită.

— Se pare că nu observi unde vreau s'ajung, continuă Willowby tânguitor. Nita, eu caut să-ți spun că tu ești singura femeie la care țiu. N'ai înțeles aceasta?

— Imi pare rău, Willowby, îi răspunse ea tăios, însă fără urmă de supărare în glas. Dar nu se poate. Nu pot să-mi imaginez că noi am putea merge împreună și chiar dacă am putea, am motive să rămân aici unde sunt... cel puțin deocamdată.

— Poate mai târziu, Nita, peste câteva luni..

— Nici în câteva luni și nici în câțiva ani, Willowby, zise ea tranșant. Este tot ceeace am să-ți

spun și ceeace doresc să aud în această chestiune.

Willowby clătină trist din cap.

— Cred că este mai bine să plec. Știu că sunt un stângaciu sau ceva asemănător.

— Ești un băiat foarte bun, îi răspunse ea prietenos și luă mâna pe care el i-o întinse.

Când se despărțiră, ea intră în camera de lucru a tutorelui ei.

— A fost foarte frumos din partea ta că m-ai lăsat singur cu d. Wiseman, începu ea ironic și bărbatul zâmbi. Știai pentru ce venise aci?

— Mi-a spus și l-am sfătuit să ți se adreseze. Imi era imposibil să știu cât ții la el, îi replică clipind din ochi.

— Acum o știi, îi răspunse Nita. Dar a fost absurd.

— Astăzi pari să fii foarte râvnită. In timpul când ai fost plecată am mai avut o vizită.

— Așa? Cine a fost acela? In întrebarea ei era numai un ușor sunet de încordare, ca și când ar fi știut însă neprecis ce primire i-a fost făcută pretendentului.

— Mike Starning, îi replică Stephen. Doar l-ai așteptat să vină!

Fata nu tăgădui.

— Tocmai deaceea am plecat în oraș. Ca să puteți vorbi în liniște. Ce ți-a spus?

Stephen Parrox o privi repede și tot atât de repede își abătu privirea.

— Mi-a povestit ce simte el pentru tine și ce simți tu pentru el. Cred că a fost extrem de sincer. Stephen își coborî vocea și continuă: Nita, mi-am dat consimțământul pentru căsătoria ta, dar am precizat că nu vă puteți lua înainte de majoratul tău.

Ochii fetei luciră. Sări de pe scaunul ei și se apropiă repede de el.

VII. — Dieudonné pedepsește

— Ce spui despre aceasta, Trent? Intrebarea fusese pusă de sir Ralph Burlingame, care se juca cu o scrisoare pusă pe masa lui.

— Este, într'adevăr, supărător, îi răspunse inspectorul și se uită cu coada ochiului la șeful lui, spre a vedea dacă nimerise răspunsul cel mai potrivit.

— Supărător, urlă celălalt. Aceasta nu este vorba cea mai potrivită pentru o asemenea afacere. Dieudonné l-a răpit pe Dettmar, traficantul de carne vie. Noi n'am reușit să aflăm nimic dela el, iar Dieudonné a obținut din partea lui o mărturisire iscălită, pe care ne-a trimis-o nouă, ca o dovadă a lealității lui. Nu știu ce fel de sistem de interogatoriu a întrebuințat dar sunt convins că a fost vorba de o manieră forte. Un om ca Dettmar nu poate fi făcut să vorbească în alte condițiuni.

— Dar mărturisirea este adevărată?

— Tocmai aici este porcăria, spuse sir Ralph clătinând puternic din cap. Așa s'a întâmplat. Fata răpită a fost îmbarcată pentru Orient și noi am eliberat-o la Port Said.

— Se reîntoarce acasă?

Sir Ralph făcu un semn negativ cu capul.

— Nu cred. Din păcate, acum este pe moarte. Este un caz foarte trist. Roata vieții a trecut peste ea și vina o au Dettmar și acoliții lui. Dar afacerea aceasta mai are o latură, care mi produce griji. Dieudonné mă roagă să-i comunic rezultatul cercetărilor mele pentru ca el — ascultă exact ceeace îți spun, Trent — să știe ce să facă cu Dettmar. Ce să fac în acest caz?

— Scrie unde să i se trimeată răspunsul?, întrebă inspectorul subtil.

— Nu, nici o vorbă. Probabil că așteaptă o notiță la „Mica publicitate" a ziarelor. Dar crezi într'adevăr că voiu consimți la aceasta?

— Nu, asta nu cred, spuse Trent hotărît. Aceasta o răspundea poliistul, omul a cărui întreagă atenție era pentru apărarea legii lor. Să faci așa ceva înseamnă să pactizezi cu criminalii.

— Nu-i chiar așa, îi replică sir Ralph. Dar înțeleg unde vrei să lovești, Trent. Ai priceput delicata mea situație.

— Vrei să iei lucrul asupra d-tale, sir Ralph?

— Exact. Desigur că îi suntem datori lui Dieudonné pentru informația lui. Dar în același timp nu putem primi oficial nici o înștiințare din partea lui. Ar fi o mărturisire a falimentului nostru și o demisie a magistraților, în conformitate cu legea. Poate, într'o bună zi, vom putea pune mâna pe Bonifaciu Dettmar și atunci el ne va fi foarte folositor.

* * *

Sir Ralph Burilngame avea în această zi o întâlnire cu Stephen Parrox și din cauza acestei afaceri Dettmar, întârzia puțin.

— Imi pare rău că te-am făcut să aștepți, se scuză el, dar acest afurisit de comitet al siguranței publice este din nou în cauză.

— Banda lui Dieudonné?, întrebă Parrox fără gând rău. Credeam că murise de mult, de o moarte naturală.

— Asta nu s'a întâmplat. Omul acesta ne-a fost de un ajutor important, dar pe de altă parte a încălcat legea și cu cât va fi arestat mai repede, împreună cu prietenii lui, cu atât îmi va fi mai plăcut.

— M'aș mira dacă ți-ar fi într'adevăr atât de plăcut, murmură Parrox. Îți economisește o mulțime de lucru.

— Dar maniera lui de lucru lasă de dorit, îi răspunse interlocutorul său. Parvine acolo unde noi nu pavenirm. Și aceasta este foarte prost.

— Intreaga chestiune se limitează deci numai la prestigiu?

— Mai mult sau mai puțin, îi răspunse celălalt șovăind. Ne blamează...

Parrox rîse.

— Deduc din tonul tău că s'a întâmplat ceva care te necăjește în mod special.

— Ești un clar văzător, râse sir Ralph. Intr'adevăr așa s'a petrecut. Știi ceva despre dispariția unei fete numită Westhanger?

— Imi aduc aminte de această chestiune foarte vag. Nu a fost dusă undeva cu forța?

— Da, de un spirit rău, numit Dettmar, replică sir Ralph. Apoi continuă: Ei au pus mâna pe Dettmar și l-au obligat la o mărturisire scrisă. Aceasta ne-au trimis-o nouă și cu informațiile precise care ni le-a dat Dieudonné am putut regăsi fata. El mai are nerușinarea să ne roage să-i comunicăm rezultatul cercetărilor noastre, pentru a putea lua o hotărîre cu privire la Dettmar. Incurcătura constă în aceea că legea este fără autoritate.

— Dar nici n'ați făcut prea multe spre a-i dovedi autoritatea, îl apostrofă Parrox pe partenerul său de discuție.

— Poate că nu... Dar aceasta numai pentrucă nu puteam obține dovezi. Poliția nu poate să lucreze cu aceleași sisteme josnice pe care le întrebuințează Dieudonné.

— Știi precis cum procedează?

— Un om de calibrul lui Dettmar nu mărturisește fără a fi constrâns. Amândoi putem să ghicim ce este necesar pentru a-i deschide gura. Nici nu mă gândesc să-l înștiințez pe Dieudonné, dacă informațiunea lui era bună sau rea.

— M'ar mira dacă, totuși, n'ar afla.

— Nu socotesc aceasta ca un lucru imposibil. Și acum, dacă vrei, aș prefera să vorbim mai bine despre altele. Sunt momente în care sunt obosit de serviciu.

Cei doi bărbați părăsiră împreună clubul. Mai erau încă împreună dar pe punctul de a se despărți

când un strigăt puternic, în spatele lor, îi făcu să se întoarcă repede.

— Puneți mâna pe hoț!, strigă o voce cu un ton puternic.

— Prietenul nostru Wiseman, spuse sir Ralph râzând. Să vedem ce s'a întâmplat.

Un polițist sosise în timpul acesta și căuta să-l interogheze pe enervatul Willowby, dar acesta arăta mereu în direcția în care se afla, pe celălalt trotoar al străzii, intrarea în stația trenului subteran.

— A intrat acolo, strigă el.

Parrox și sir Ralph Burlingame își făcură loc prin mulțimea de oameni mereu crescândă și Parrox îl apucă de braț pe tânărul enervat.

— Ce s'a întâmplat, Willowby, întrebă el.

Celălalt își ridică privirea pentru o clipă și spuse:

— Oh, d-ta ești?! Un hoț de buzunare m'a furat și acest polițist în loc să urmărească pe ticălos, mă reține aci cu întrebările lui neghioabe.

Sir Ralph privi mulțimea de gură cască, care se strânsese, pentru a urmări „spectacolul" și arătând ușa clubului din care tocmai ieșiră, îi spuse:

— Vino aici înăuntru. Apoi continuă: L-ai observat bine pe pungaș, Willowby? Nu? Atunci, dacă nu l-ai mai recunoaște nu are nici un sens să fie urmărit. Probabil s'o fi vârît undeva în galeriile trenului subteran și chiar dacă ai putea face o descriere a lui ar fi o treabă numai pentru dracu de a-l descoperi. Polițist, mă cunoști? Bine, vino cu noi.

Micul grup pătrunse în club. Mulțimea de afară rămase nemișcată pe loc.

— Acum, te rog, povestește cum s'a întâmplat, îi zise Parrox.

— Bine. S'a întâmplat așa, începu Willowby Wiseman mai liniștit. Am mâncat aci și tocmai pășisem pe ușă când mă izbi un tip. El nu-mi spuse nimic, brusc, se repezi pe stradă și dispăru prin

intrarea gării trenului subteran. Mai avui timp numai să strig: Puneți mâna pe hoț!

— Da, asta o știm, spuse sir Ralph glacial. Poți să descrii cum era îmbrăcat?

Willowby Wiseman șovăi dar apoi răspunse:

— Era îmbrăcat comic de original. Trebuie să aibe un croitor leneș. Hainele lui arătau ca și când ar fi dormit în ele.

— Poate chiar asta o fi făcut, spuse Parrox râzând cu poftă.

Sir Ralph ridică din umeri.

— Ți-a dispărut ceva de preț?

— Da, spuse Willowby repede, banii.

— Altceva nimic?

Wiseman șovăi înainte de a răspunde:

— In buzunarul în care erau banii se afla și un pachet de scrisori. Dela o mică dansatoare, adăugă el ușor, și ochii cătară intenționat pe Parrox.

— Nu sunt prea multe șanse să le primești înapoi, observă sir Ralph, dacă n'ai ideie cum arăta hoțul. Vom face tot ceeace ne va sta în putință.

Plecă cu Stephen Parrox și când fură la o distanță dela care nu mai puteau fi auziți, sir Ralph zise:

— Iarăș o poveste despre prostul nostru tineret de aur. Asemenea lucruri se întâmplă numai pentruca lumea să-și închipuie că Dieudonné este în dreptul lui așa cum procedează.

Parrox nu răspunse nimic și privi peste umar la bărbatul pe care-l lăsaseră împreună cu polițistul.

*
* *

Poșta de dimineață aduse lui sir Ralph Burlingame o nouă scrisoare dela Dieudonné. Era mai concisă decât cea precedentă. In afară de observația că scriitorul se bucura că informațiunea lui se dovedise exactă și că fata răpită fusese găsită, scrisoarea mai cuprindea o singură frază mai importantă: „Deoarece nu mai era nici o îndoială asupra

vinovăției lui Dettmar se va proceda foarte repede cu el".

— O neobrăzare infernală, exclamă sir Ralph, după ce ceti scrisoarea.

Apoi o receti și fața îi rămase perplexă.

— Ce oare o fi vrând să însemne aceasta, se întrebă el.

Nu rămase însă multă vreme nelămurit căci după 24 de ore polițistul de revizie descoperi, aproape de zorii zilei, într'una din străzile principale ale orașului, corpul spânzurat al unui bărbat, care atârna de un felinar. El îi tăiă imediat sfoara și chemă după ajutor. Expertiza doctorului circumscripției, care venise repede la fața locului, preciza că omul nu era mort nici de o oră, moartea fiindu-i provocată prin strangulare.

Corpul era al lui Bonifaciu Dettmar și de haina lui era prinsă o copie a mărturisirii iscălită, al cărui original se afla la Scotland Yard.

* * *

Scurtul țârâit al soneriei telefonului, trezi pe Mike Starning din somnul lui plin de vise. Apucă receptorul cu un căscat abia reținut.

— Tu ești, Mike?. îl întrebă o voce cunoscută și el mârâi spre aprobare. Da, știu, dormeai excelent, vii tocmai acum din pat și ai lucrat, ca un tigru, până târziu noaptea, Mike, dar este o nenorocire: asasinii n'au nici un fel de menajamente pentru simțurile tale.

— Asasinat, strigă Mike puternic și din voce îi dispăru orice urmă de somn. Ce s'a întâmplat?

— Societatea credincioșilor, sau cum se mai numește, este din nou la lucru. Astă-noapte l-a spânzurat pe Bonifaciu Dettmar.

Vocea îi povesti întregul caz și Mike ascultă cu atenție.

— Deci vezi, încheie sarcastic vorbitorul, că onoarea ziarului „Planeta" stă în mâna ta, Mike!

Starning flueră lung și șeful lui surîse, la celălalt capăt al firului. Acest fluerat îl cunoaște. Era strigătul de război al lui Mike.

— Mai ești treaz, Mike?

— Și flămând, îi răspunse Starning. M'am dat tocmai jos din pat și nu m ăapuc de nimic înainte de a fi mâncat ceva. Apoi fac tot ce vrei.

— De acord;, îi răspunse celălalt. Dar mănâncă mai repede! Și vezi apoi ce poți să faci. Este un material strălucit.

— Poți să te bizui pe mine, îi replică Mike și agăță receptorul.

Pentru Mike Starning nu exista protocol sau obstacol atunci când vroia să afle ceva. Primul cu care se decise să vorbească era inspectorul de poliție Trent. Tânărul bătu la ușa biroului acestuia și la vocea care-i răspunse intră râzând în odaie.

— Ah, d-ta ești?!, spuse Trent privindu-l, fără semn de politeță. Ce dorești?

Mike căută mai întâiu un scaun și după ce găsi unul se așeză, înainte de a răspunde. Atitudinea lui arăta clar că avea intenția să-și petreacă mai multă vreme în societatea inspectorului de poliție. Inspectorul își încreți fruntea, deoarece era un om foarte ocupat, sau credea că este.

— Este vorba de cazul Dettmar, începu Mike. Ce s'a întâmplat, inspectore?

Trent își încreți sprâncenele.

— Ai primit informațiunile noastre oficiale, spuse el. N'am absolut nimic de adăugat.

Mike se ridică încet de pe scaun și se uită împrejurul său.

— Desigur că vom face uz de aceste relatări. Totuși ați adăugat că mai sunt anumite chestiuni misterioase. O expunere de acest fel prin ziare ar produce un interes foarte viu.

Mike se întoarse spre ușă când celălalt îi strigă:

— Oprește, unde te duci?

— La maşina de scris pentru a prelucra declaraţiile care ai avut gentileţea să mi le faci.

Inspectorul holbă ochii spre gazetar şi o clipă acesta din urmă crezu că poliţistul va exploda. Apoi Trent spuse brusc:

— Aşează-te. Trebuie să le punem toate în ordine.

Nu avea multe de spus. Dar ceeace spuse era destul de interesant. Mike îl ascultă cu atenţie şi, finalmente, dădu din cap.

— Deoarece mi-ai furnizat câteva amănunte preţioase, îi spuse el, vreau să-ţi fac şi eu o confidenţă. In scurtă vreme se va întâmpla o nouă tâlhărie de a lui Diudonné. Nu pot să spun exact când, deoarece nu ştiu, dar cunosc numele probabilei jertfe.

— O nouă descoperire gazetărească?, întrebă Trent şi-l privi neîncrezător pe tânăr. Ce ştii, în fond, despre Dieudonné.

— Numai puţin mai mult decât Scotland Yard, fu răspunsul lui Mike. Ştii că am văzut o siluetă, şi el începu să-i povestească istoria omului în verde-cenuşiu.

— Mi se pare, îl cercetă Trent, că îţi închipui că ai putea recunoaşte silueta.

Mike mişcă aprobator din cap.

— Foarte sigur, dacă aş vedea-o, zise el liniştit.

— Şi povestea pe care mi-o spui este rezultatul cercetărilor d-tale?

— Nu, nu este acesta. Il cunoşti pe Willowby Wiseman?

— Cred că da, spuse Trent precaut. Omul care, de curând, a căzut — la clubul Cresus — în mâinile hoţilor de buzunare?

— Exact. Oamenii spun despre el că are un cap ca o bilă de biliard. Dar aceasta nu are nicio legătură cu chestiunea noastră. Banii care i-au fost furaţi reprezentau o sumă frumuşică şi deaceea a făcut zarvă în jurul pierderei ei. Dar mai dureros pentru el pare a fi că i s'au furat şi mai multe scrisori din partea unei mici dansatoare. Din această

cauză era foarte enervat și tot ceeace am putut afla dela el este că scrisorile au un caracter neplăcut. Din maniera în care a pus capăt convorbirii noastre am dedus că nu s'a purtat ca un gentleman cu această femeie. Cineva i-a băgat în cap că au căzut în mâinile lui Dieudonné. El spune că a fost amenințat că va fi tras la răspundere.

— Chestiunea este foarte interesantă. Dece n'a venit la noi?

— Dece toți care au neplăceri cu Dieudonné nu vin la noi?, întrebă la rândul lui Mike. Detectivul îl lăsă fără răspuns.

— Când le-ai auzit toate acestea?

— Viu tocmai acum dela el. L-am întâlnit ieșind din casă și m'a oprit pentru a-mi povesti această istorie. Când l-am părăsit a plecat și el fără țintă, având însă expresia unui om care vrea să termine cu viața.

— Oameni de calibrul lui nu fac asemenea lucruri, replică Trent. Dar, de când ești prieten cu el?

— N'am fost niciodată prieten cu el. L-am cunoscut abia acum câteva săptămâni. Stephen Parrox mi l-a recomandat și de atunci l-am mai întâlnit de câteva ori în casa lui Parrox. Asta este toată cunoștința noastră. Dar știu precis că Willowby Wiseman se află la ananghine.

— Ți-a povestit pe ce cale a primit amenințarea?

— Mi-a și arătat-o. I-a venit prin scrisoare.

— Bine, în sfârșit avem ceva precis de care să ne agățăm. La viitoarea întâlnire voiu cere să-mi arăte scrisoarea.

— Nu cred că ai să reușești, spuse Mike calm. Probabil că scrisoarea este acum în drum spre Marea Nordului.

— Cum?

— Când am plecat de acasă și mai vorbeam, imbecilul a rupt scrisoarea și înainte de a mă desmetici a aruncat-o în Tamisa.

VIII. — O urmă prețioasă

„Pe scurt situația se poate prezenta astfel, conchidea articolul din „Planeta": Societatea pentru siguranța și apărarea publică, sau acei „Cavaleri ai nopții" cum le place unora să le spună, a făcut ceeace poliția nu putea să facă. Dintre oamenii acestei organizațiuni doar unul și-a divulgat numele. „Richard Dieudonné", căci despre acesta este vorba, poate să fie numai un nume de împrumut. Este totuși o firmă care nu trebuie greșit interpretată. Poate fi un senior foarte nobil care și-a luat acest pseudonim.

Cel puțin două fapte noui s'au adăugat la ceeace știm despre acești oameni. Dela cei care i-au văzut sau cărora li s'au arătat nici unul n'a fost în stare să spună cum arată fețele lor. Nu știm măcar dacă vreunul dintre cei răpiți și-a recunoscut călăii. Niciunul nu s'a întors pentru a ne spune. Acești „Cavaleri ai nopții" au rămas până astăzi, necunoscuți.

*
* *

Eforturile lui Mike Starning și ale Scotland Yardului se dovediseră infructuoase pentru descoperirea celor care făceau dreptate din umbră.

Cei doi detectivi, care fuseseră doborîți cu ocazia răpirii lui Dettmar, nu putură da nici un fel de lămurire. Ei nu apucaseră să vadă fețele atacatorilor. O asemenea ispravă părea imposibilă și totuși se făcuse sub nasul poliției londoneze. Oameni, care-și trăgeau existența din aceea că putea reda exact fața unui străin, se declarară învinși.

— Dacă i-am prinde acum, spuse sir Ralph Burlingame prietenului său Stephen Parrox, i-am duce la spânzurătoare. Ei au ucis.

— Dar ai intenția să-i prinzi? întrebă Parrox cu o seninătate deplină în obraz.

Era uimitor cum acest bărbat, deobiceiu atât de posac, râdea de aceste întâmplări.

— Mai devreme sau mai târziu vor face greşeli, zise şeful poliţiei, cu amărăciune în glas. Una au şi făcut-o. Ei consideră legea ca foarte indulgentă, Parrox. Intr'o zi însă ea îşi va întinde lunga ei mână. Omule, doresc să ne ajuţi.

— Imi cunoşti povestea, Ralph, şi trebuie să ştii că, mai mult sau mai puţin, simpata mea aparţine acestei asociaţii. Totuşi, aş vrea să ştiu în ce direcţie ţi-ar putea folosi serviciile mele?

— Cred că ne aflăm în faţa unui caz de ordin psihologic. Noi ştim câte ceva despre omul care dirijează această acţiune. Trebuie deaceea să admiţi că vom pune mâna pe el. Tu ţi-ai jertfit o parte din viaţa ta pentru a studia această latură a criminalisticei.

Parrox îl privi, fără să clipească din gene.

— De unde eşti atât de sigur că Richard Dieudonné este un bărbat? întrebă el foarte liniştit.

Sir Ralph avu o tresărire de spaimă, apoi privi cu ochii măriţi pe prietenul său. Dumnezeule mare! exclamă el. Ar fi posibil! Crezi asta?

— Adu-ţi aminte de propriile tale vorbe. Spuneai că omul acesta ţi-a vorbit pe un ton foarte coborît. Aceasta este desigur o dovadă absolută. Tonul dovedeşte stăpânire complectă.

— Şi asta înseamnă?

Fu rândul lui Parrox să dea din umeri.

— Deocamdată nimic, dar ceeace s'a întâmplat până acum nici nu mi-a verificat nici nu mi-a contrazis bănuiala.

— Atunci continuăm să bâjbîim în întuneric. Ai cetit articolul din „Planeta"? Ce spui despre el?

— Imi pare că dă o incontestabilă sinteză a lucrurilor. „Cavalerii nopţii" sunt necunoscuţi şi de necunoscut.

— Poţi să-mi spui dece a fost spânzurat traficantul de carne vie Dettmar? întrebă sir Ralph.

— Tu nu vei fi niciodată un bun detectiv dacă

nu înțelegi aceasta, îi răspunse categoric Stephen Parrox.

— Dece l-a spânzurat Dieudonné pe Dettmar? Cred că știu. Motivul este foarte simplu. Putea fi împușcat, sau electrocutat sau să i se taie capul. Dar nici una dintre aceste pedepse nu s'a produs. Vezi, Dieudonné respectă legea, acolo unde poate. Și spânzurătoarea este metoda de executare cea mai obișnuită în această țară.

— Spânzurătoarea? Metoda de executare cea mai frecventă? Incă nu te-am înțeles complect.

— Dar este foarte simplu. Dacă criminalii ar ispăși, aci, prin ghilotină sau pe scaunul electric, Dettmar ar fi fost ghilotinat sau electrocutat. Dar noi spânzurăm pe cei pe care legea îi condamnă la moarte. Deaceea Dettmar a fost executat în felul acesta. Oamenii pe care vrei să-i prinzi sunt foarte iubitori de lege. Pe cât le este posibil respectă legea în judecățiile lor. Nu sunt anarhiști ci, mai curând, aderenți ai legii.

* * *

Mike Starning lucrase până târziu noaptea. Ultimul autobuz și ultimul tren subteran se retrăseseră când el păși în stradă. Mike căpătase gustul de a nu se folosi de alt mijloc de transport ci, mai bine, să meargă pe jos ca să vadă cum arată lumea, cufundată în liniștea de moarte a orelor dintre miezul nopții și zorile zilei.

Deodată, finul lui auz reținu sunetul unor pași. Era atât de întuneric încât nu vedea la un metru înapoi și i se păru că cineva fuge după el. In clipa următoare, simți o mână vânoasă în beregată. Reuși, totuși, să se libereze și smuci pe agresor. Acțiunea aceasta neașteptată îl surprinse pe atacator care, înainte de a-și recăpăta echilibrul, fu apucat puternic de Mike de așa manieră încât numai un om foarte puternic putea să mai scape.

— Dece ești atât de grăbit, amice? murmură el și privi țintă silueta neagră din fața lui.

— Vai, domnule, răsună vocea adversarului său, mă doare.

— Vei merge cu mine la lumină. Şi nu încerca să o ştergi, că va fi mai rău. Mâna cu care îţi ţin încheietura poate să doboare un bou dintr'o singură lovitură.

Celălalt gâfîi, da şi când această înştiinţare l-ar fi apăsat. Mike îl aduse până sub un felinar şi-l expuse la lumină ca să-i vadă faţa.

In galeria amintirilor lui, în care erau înşirate atâtea feţe, noua figură îi deşteptă o vagă reminiscenţă.

— Te-am mai văzut undeva, spuse el, şi dacă nu pe tine personal atunci fotografia ta. Parcă era la poliţie.

Prizonierul îl privi curios dar numai o umbră din frica arătată mai dansa în ochi.

— Eşti Jesse Wake, spuse Mike liniştit. Imi aduc aminte de tine după o fotografie pe care a publicat-o poliţia, când ai fost răpit. Cred că ai să-mi spui o poveste întreagă şi m'ar bucura s'o aud.

Ochii omului îl observau pe Mike cu un interes crescând.

— Asta nu ţi-o pot povesti aci, zise el privind pe furiş în jurul lui. Incercă să scape din strânsoarea mâinii lui Mike dar gazetarul îl apăsă mai tare.

— Bine, să mergem, deci, într'altă parte. Şi nu cunosc nici un alt loc mai sigur decât la comisariat.

La început ar fi vrut să propună redacţia ziarului său dar îşi închipui că redactorul de noapte trebuie să se fi dus de mult acasă. In condiţiunile acestea, comisariatul era locul cel mai bun.

— Cred că nu vrei să mă predai poliţiei? spuse Jesse Wake cu teamă.

— Acolo n'ai dece să te temi, îi replică Mike. Vii ca nu martor extrem de preţios şi vei vedea cât

se vor bucura de prezenţa ta. Toate găinăriile dinainte vor fi iertate şi uitate.

In ochii lui Jesse se putea ceti neîncrederea unui om care cunoscuse, odată, poliţia ca vinovat. Totuşi, se lăsă convins şi declară:

— Bine, voiu merge cu d-ta.

Când porniră mai departe, cu priviri atente la fiecare colţ întunecos de stradă, Jesse Wake povesti câte ceva din istoria lui. El fusese interogat şi judecat, împreună cu camaradul său Sam Colin, de un pseudo-tribunal, căruia ştiuse să-i scape. Dieudonné, dovedise mult umora în maniera în care decerna pedepsele. Jesse Wake era de meserie spărgător de case de bani şi munca grea la care fusese condamnat se compunea din aceea că trebuia să distrugă casse vechi de bani cu o secură neascuţită.

Era o muncă groaznică şi omul o dovedi cu bătăturile mâinilor lui. El şi cu partenerul lui fură supuşi tratamentului obişnuit al închisorilor — erau supravegheaţi de un om înarmat a cărui faţa Jesse credea că ar recunoaşte-o dar numele nu-l ştia şi Hrana pe care o primiseră nu era nici mai bună şi nici mai rea decât la celelalte case de corecţie.

Evadarea lui fusese pusă la cale foarte simplu. Automobilul de prizonieri, de care Dieudonné avea nevoie ocazional, venea în amurg tocmai în curtea în care erau aduşi oamenii dela lucru. Un prizonier avu un atac şi paznicul trebui să fugă la el. Jesse socoti acest prilej ca un dar al zeilor şi, în clipa următoare, intră prin uşa deschisă în interiorul maşinii. In zăpăceala generală nimeni nu-i acordă atenţie, totuşi auzi un strigăt când vechiculul părăsi curtea.

Din fericire, pentru el, nimănui nu-i trecu prin cap să caute în maşină căci, probabil, se crezuse că s'o fi ascuns undeva prin vreun colţ întunecos.

Maşina nu fu, deaceea, oprită şi după o bună bucată de timp, sări în stradă.

Fostul prizonier era atât de îngrijorat să nu

fie observat încât nu făcu decât o descriere foarte confuză asupra drumului pe care-l urmase mașina.

El își aducea aminte că luna, care se afla în stânga lui când sărise în mașină, tocmai se ridica dela orizont. Mai târziu razele ei căzură în automobil printr'un fel de geam de ventilație care se afla în partea din față a dubei. Mașina fu condusă mai încet când ajunseră în apropierea Londrei — el recunoscu aceasta după maniera în care sărea când trecea peste șine — Jesse, după o lungă și atentă recuoaștere, deschise ușa și se aruncă afară. Se pare că nu fusese momentul cel mai potrivit. Se lovi și se rostogoli până lângă niște copăcei, care se aflau la marginea drumului. Totuși aceasta fu salvarea lui căci, probabil, trosnitura ușii făcuse atent pe conducătorul mașinei, care se opri și coborî. Wake se vârî în tufiș, sub copăcei, și rămase acolo — fără să respire — până când motorul porni și mașina dispăru.

— Și luna unde era atunci? Iți aduci aminte?

Răspunsul veni prompt: „In dreapta mea".

Nu era prea mult dar totuși reprezenta ceva. Dacă în momentul plecării, luna apăruse la răsărit, atunci mașina trebuie să fi mers mai întâi la Sud, apoi spre Răsărit și, finalmente, spre Nord. Atunci casa lui Dieudonné trebue să fie așezată în Sud-Vestul Londrei. Călătoria durase, după părerea lui Wake, între două și trei ore.

— Atunci se află la vreo 50—60 de mile pe șoseaua națională, spuse Starning gânditor.

Un studiu al hărții șoselelor spera că-i va ajuta mai târziu, să descopere casa.

Odată ce limba îi fu deslegată, Jesse pălăvrăgi mai departe. După părerea lui, — dar asupra acestui punct nu părea sigur de loc — sărise din mașină în ținutul Mitcham. Restul călătoriei îl făcuse agățat de un autocamion care trecuse încărcat cu legume spre Londra, douăzeci de minute după cealaltă mașină.

La comisariat, era numai sergentul de serviciu, dar sprâncenele acestuia se ridicară într'un mare semn de întrebare când îl văzu pe Jesse Wake.

— Nu, nu este nici un funcționar mai mare aci, răspunse el lui Mike și nu credea că este posibil să se poată pune în legătură cu inspectorul Frent sau cu șeful poliției înainte de a doua zi dimineața.

— Chestiunea este foarte serioasă, spuse Mike. Este vorba de afiarea urmei lui Dieudonné și a bandei lui.

— La această oră nu putem scula pe nimeni, îi răspunse sergentul. Pe Jesse îl vom încartirui pentru astă noapte într'o celulă.

— Și îl vei regăsi mut ca o scoică când va trebui să vorbească după aceea.

— Lasă-mă să încerc. Il sun pe inspectorul Trent și pe sir Ralph Burlingame și preiau toată răspunderea. Le voiu povesti ce s'a întâmplat și d-ta n'ai nimic de făcut.

Sergentul rîse, căci el cunoștea pe Mike și maniera lui de lucru.

— Mi se pare, domnule Starning, spuse el, că poliția nu mai are, de mult, nimic de spus.

— Până astăseară! Acum există o posibilitate...

Ca oricare alt om care este scos în zori din pat, răspunsul lui sir Ralph Burlingame, fu, la început, foarte acru. Tonul lui se schimbă de îndată ce auzi cine era la celălalt capăt al firului și motivul pentru care fusese trezit din somnn. Vocea, până atunci tărăgănată și somnoroasă, deveni deodată limpede și ascuțită. Spuse să-i fie dat sergentul la aparat și îi dădu porunci scurte, în urma cărora o grămadă de funcționari mai mărunți fură smulși din somn. Urmă o goană nebună de taxi-uri și mașini polițiste și în mijlocul turburării veni chiar șeful poliției în camera de serviciu a Scotland Yardului. Privirea lui cuprinse micul grup care stătea lângă foc, căci de douăzeci și patru de ore era foarte frig. Mike Starning se apropiă de el.

— Acesta este omul nostru? îl întrebă sir Ralph arătându-l pe Jesse Wake. Cine l-ar fi văzut pe șeful poliției ar fi crezut cu foarte mare greutate că numai cu jumătate de oră înainte el sforăise în pat.

Ori câte lipsuri ar fi avut sir Ralph Buchingame nimeni nu-i putea însă contesta darul lui înnăscut de organizator. Cinci minute după intrarea lui fața întregei camere se schimbase. In mai puțin de un sfert de oră povestea lui Jesse Wake fusese spusă și repetată, toate punctele importante protocolare și depoziția lui Mike examinată.

— Te-am mai văzut cândva, spuse sir Ralph după o clipă de tăcere. Unde a putut fi aceasta?

— Ne-am întâlnit la Stephen Parrox, spuse tânărul. Sir Ralph dădu din cap: „Acum îmi amintesc. Ești logodnicul Nitei.

— Exact, îi replică Mike și șeful poliției îl privi cu un interes mai cald.

— Lucrurile se prezintă astfel, continuă sir Ralph după o pauză. Am pus mâna pe un om care declară că ar putea recunoaște pe oricine din bandă ori unde i-ar vedea. Dar nu ne poate spune măcar un nume. Asta ar fi ca și când ai vedea pe stradă o scrisoare, ai ridica-o, ai găsi-o foarte interesantă și apoi descoperi că nu este iscălită și nu conține nici un fel de indiciu asupra scriitorului ei. Am ajuns, din nou, la un punct mort. Dar acum avem o prezentare apropiată a lucrurilor. In cursul vremei probabil că o vom putea folosi util.

— Ar trebui însă să se țină în secret tot ceeace a declarat Jesse, observă Mike și celălalt îl aprobă.

— Asta vom face, îi replică sir Ralph. Pe aceasta îmi clădesc tot planul meu. Până atunci toate speranțele noastre se leagă de Wake. Desigur că pe acesta trebuie să-l lăsăm liber. Insă va fi păzit.

Soarele se ridica pe cer când Mike plecă acasă. Descuiă și intră în casă. După vreo zece minute se afla într'o baie caldă. Ii era teribil de somn dar

un gol pe care-l simțea în stomac îl făcu să se ducă în sufragerie. Pe când lua o gustare, sună telefonul. Ridică receptorul bombănind, crezând că-l chiamă redacția, dar spre marea lui mirare, recunoscu vocea Nitei Calvin.

— Hallo, Nita, ce s'a întâmplat?, întrebă el căci primele ei vorbe aveau — cu toată distanța dintre ei — tonul unei mari enervări.

— Este vorba de Stephen, îi răspunse ea. Nu știu ce să fac. N'a venit toată noaptea acasă și mi-e foarte frică. Poți să vii până la mine, Mike?

— Desigur, îi replică cu o grabă care-l mură chiar pe el. Dar propriu zis ce s'a întâmplat?

Ea se gândi o clipă și apoi îi zise:

— Nu pot să ți-o spun la telefon. Pe când să te aștept?

— Viu numaidecât, Nita. Intr'un sfert de oră sunt la tine.

Mike nu-și amintea să mai fi avut, vreodată, o dimineață atât de abominabilă și pe drum spre Stephen Parrox inima i se umplu de gânduri negre și înspăimântătoare. Mai mult tonul Nitei decât vorbele ei îi produsese teamă.

Sună și aștepta pe unul dintre servitori dar ușa îi fu deschisă chiar de Nita. Intrat în casă o luă în brațe și o sărută. Apoi o privi îndelung:

— Ce te chinuie, iubito? întrebă el.

Fata închise ușa cammerei cu grijă, înainte de a-i da răspunsul.

— Stephen m'a părăsit eri seara, la ora zece. Spunea că vrea să se retragă în camera lui. Deoarece astăzi dimineața n'a venit la micul dejun, am fost neliniștită. El este un om care se scoală devreme. Crezându-l bolnav, m'am dus spre odaia lui, și am bătut. N'am primit nici un răspuns, deși am repetat bătaia. Aceasta m'a neliniștit și mai mult și am deschis ușa. Am pășit înăuntru, patul mai era făcut. Nimeni nu dormise în el.

Nita se opri și-l privi pe Mike ca și când ar fi sperat că logodnicul ei va lumina această chestiune.

— Asta este totul?, întrebă el. Așa dar Stephen te-a părăsit eri seară pentru a se duce să se culce și astăzi dimineața ai găsit patul lui neatns. Este acesta un motiv serios să te neliniștești, Nita?

— Nu știu, murmură ea și el își dădu seama din vorbele ei că avea mai puțină stăpânire de sine decât s'ar fi așteptat. Insfârșit ea întrebă: „Dar unde s'o fi putut duce?

— Asta ne-o va spune chiar el. Nu cred nici o clipă că i s'a întâmplat ceva. Vei vedea că se va întoarce viu și nevătămat acasă și ne va da o explicație atât de logică încât vom râde de frica noastră și ne vom mira mai ales de sperietura ce-am tras.

— Nu știu, spuse ea încă odată. Am presentimentul că i s'a întâmplat ceva și că... și că...

Ea se opri deodată și ochii i se umplură de lăcrămi. Mike îi cuprinse umerii cu un braț și-i trase capul la pieptul lui.

— Nu plânge, Nita, te rog. Nu știu ce s'ar fi putut întâmpla. Dealtfel, nu cred să se fi întâmplat ceva. Dar orice va fi o vom suporta împreună.

In tot timpul cât vorbi, în cap îi juca un gând, un gând extrem de curios. Simțea că dacă ar urma acest gând toate lucrurile s'ar fi limpezit. Dar, ca deobiceiu, totul se înfundă atunci când crezu că a pus mâna pe firul conducător.

— A mai făcut vreodată ceva asemănător?, întrebă Mike.

— Nu, spuse fata. Se păru însă că are o scurtă ezitare, ca și când nu ar fi fost sigură de ceeace spunea. Nu, după câte știu eu, adăugă ea repede încât interlocutorul ei o privi ciudat.

— De ce vorbești așa, Nita?

Din nou ea ezită înainte de a răspunde. In sfârșit se decise să spună:

— Este atât de straniu încât nu pot găsi nici un cuvânt sau mai bine zis nu-mi pot concentra gândurile. Totuşi, am impresia că plutesc — în această casă — într'un mister, că este un fel de...

Vocea i se opri, obosită.

— Atmosferă?, îi veni Mike în ajutor.

Ea clătină din cap. Nu acesta era cuvântul care-i lipsea.

— Un fel de farmec, completă ea. Uneori, fără nici un motiv, tocmai când toate sunt în perfectă regulă, mă cuprinde un sentiment ca şi cum aş fi pândită din toate părţile.

Ea privi peste umerii lui în gol, ca şi când acolo era ceva din groaza care căuta s'o descrie. Apoi, ochii i se măriră brusc, şi pe faţă îi apărură urmele unei vizibile uimiri. Mike se întoarse spre a vedea ce-i atrăsese atenţia. Fu rândul lui să prezinte acelaş aspect. In uşă stătea Stephen Parrox şi-i privea cu un uşor zâmbet pe buze. Era îmbrăcat ca pentru stradă, cu pălăria în cap şi cu bastonul în mână şi arăta excelent, nu ca un om care nu dormise toată noaptea.

— Allo, Mike!, spuse Stephen cu siguranţa-i obişnuită. Ai venit de vreme aici. Apoi, în acelaş ton, continuă: Tocmai sunt pe cale să plec.

Remarca aceasta era atât de deplasată, atât de neobişnuită pentru felul de a fi al lui Stephen Parrox şi pentru situaţia prezentă încât uimirea lui Miţke n'avu nici o margine. Uşa, în pragul căreia stătea Parrox, era rareori întrebuinţată şi ducea la propria lui cameră. Ori ca să fi putut ajunge acolo trebuia să fi trecut prin camera în care stăteau Mike şi fata. Tânărului gazetar îi apăru clar un lucru: Parrox pleca şi nu venise înăuntru. Era o răsturnare a legilor naturii dar o realitate care nu putea fi contestată.

— Credeam că eşti plecat, declară deodată Nita.

Parrox negă din cap, cu acelaş mic zâmbet pe buze.

— După cum vezi nu este așa. Deoarece îmbătrânesc, trebuie să rămân dimineața mai târziu în pat.

Stephen nu remarcase, probabil, uimirea care se întipărise pe obrazul celor doi logodnici și întrebă:

— Nu-i așa că nu vii cu mine, Mike?!

Starning își recăpătă sângele rece și răspunse:

— Mai rămân o clipă aci. Ai dreptate. Tocmai am venit.

— Bine, te voiu vedea mai târziu. La revedere.

Parrox trecu pe lângă ei și după ce ușa se închise în urma lui, Mike se întoarse spre fată:

— Nita, nu s'o fi întâmplat vreo greșală? El a venit doar din camera lui.

— Totul este foarte straniu, spuse fata cu o voce obosită. Dar un fapt rămâne precis: că acum jumătate de oră patul din camera lui nu fusese încă întrebuințat.

— Este sigur ceeace spui?

— Absolut sigur. Vino cu mine sus și convinge-te sigur că imaginația mea nu mi a jucat un renghiu.

Ea se urcă pe scara care ducea la camera lui Stephen Parrox și rămase în pragul ușii, cu clanța în mână. Se întoarse numaidecât așa încât logodnicul ei îi putu veeda obrazul. Intreaga ei atitudine dovedea apropierea unei scene dramatice.

— Convinge-te singur, spuse ea și deschise ușa. Imediat scăpă însă un mic strigăt de uimire.

Nu numai pernele patului erau în neregula pe care o face un om cu somnul agitat ci și patul păstra urma vizibilă a unui corp greu. O clipă cei doi tineri se priviră unul pe altul și apoi Starning spuse:

— Te-ai înșelat, Nita. Trebuie să te fi înșelat.

— Eu am dreptate. Nu m'am înșelat, strigă ea izbind cu piciorul în podea de ciudă. Sunt atât de sigură de aceasta cum n'am fost niciodată în viața mea... Acum o jumătate de oră patul acesta mai era nedesfăcut și nu prezenta nici o urmă de întrebuințare.

Mike nu știu ce să răspundă. Se simțea ca și cum, brusc, ar fi devenit un altul. Pentru a se lepăda de obsesia care-l cuprinsese începu să se învârtească prin odaie. Ușa unui garderob de haine, care se afla într'un colț, era pe jumătate deschisă și această mică neglijență îl supără deodată. Izbi ușa cu atâta putere încât fata se speriă.

— Ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse el. Am văzut toate câte aveam de văzut.

In hall, Mike se mai uită odată, cu grijă, în jurul lui.

— Nita, cred că ai nevoie de puțină distracție pentru gândurile tale negre. Acum mă duc acasă să mă culc, căci n'am dormit deloc. Dar astăseară sunt din fericire liber. Ce-ar fi să ieșim puțin în oraș?

— Cu multă plăcere, spuse ea simplu. Să mergem la Faro. Acolo se dansează bine și-mi place orchestra foarte mult.

— Foarte bine, replică Mike și fixă amănuntele întâlnirii.

Prin ușa pe jumătate deschisă a garderobului, Mike văzuse ceva, care-i răsturnase toate ideile de până atunci. Cu privirea de o secundă pe care o aruncase în interiorul garderobului de haine, ochii lui descoperiseră un costum negru, care era aidoma croit ca acel pe care-l purtase omul care-l doborîse.

Dar Nita nu-l lămurise precis că Stephen Parrox nu se îmbracă într'o asemenea culoare?

IX. — Frumoasa Estrella

La Faro când Nita Calvin și Mike Starning intrară, doar două sau trei perechi se mișcau încet pe parchet și orchestra cânta ca și când ar fi fost plătită prea puțin pentru munca ei.

Mike își privi ceasul și zise:

— In mai puțin de jumătate oră atmosfera va deveni mai antrenantă, și făcu semn unui chelner.

Mai înainte să fi comandat, localul începu să se umple ,și Mike începu să vorbească Nitei despre cei care intrau.

— Acela este Rogers, bărbatul acela mic și năsos care este întovărășit de femeia aceea grasă. Stau în colț. Iți aduci aminte că a fost pălmuit de o femeie în Whitehall. Nu era însă nevasta lui. Aceasta de aici este o a treia. Dincolo șade fosta domnișoară Caneby, care a divorțat de cel de al patrulea bărbat și este pe cale să prindă în undița ei un al cincelea. Trebuie să fie foarte bogată, dacă brățara de diamante pe care o poartă este veritabilă. Este o adevărată nebunie să porți asemenea bijuterii. Se zice însă că nu sunt veritabile. Ah, uite și „Teroarea Broadwayului".

— Nu o văd, spuse Nita care privea în direcția indicată.

— Nu este vorba de o femeie ci de un bărbat, o lămuri Mike. Escroc american. Este bărbatul cu obrazul negricios.

— Oh, hallo, inspectore. Ce faci d-ta aici?

Era Trent, care se opri lângă masa lor. Salută pe Mike cu o mișcare din cap și se înclină în fața Nitei.

— Ce fac aici?, murmură el acru. Desigur, interes de serviciu. Crezi că viu pentru plăcerea mea?

— Un escroc trebuie să fie supraveghiat în mod special, continuă Mike. Este vorba de „Teroarea Broadwayului"? Stă cu un ochiu ațintit asupra diamantelor doamnei Caneby.

— Nu le va fura acum și nici n'am venit pentru el.

— Dacă nu este secret, ce plutește în aer?, întrebă Mike.

— Nimic interesant. Dar este un secret. Mâine s'ar afla precis în ziar dacă ți-aș povesti despre ce este vorba. Dacă vei rămâne aci poate vei vedéa singur ce se va întâmpla. Dar eu nu vreau să spun că trebuie să se întâmple ceva.

— Bine, voiu deschide ochii. Are vreo legătură cu banda lui Dieudonné?

Inspectorul ezită o secundă.

— Nu, n'are nicio legătură cu aceasta. Apoi uitându-se spre Nita, continuă: Dar ce te face să te gândești la aceasta?

— Nimic special, replică Mike. Credeam numai așa.

— Să nu mai crezi. Este mai sănătos. Meseria de gazetar te înflăcărează prea mult. Nu ai în cap decât criminali și afaceri de scandal.

— Așa-i viața. Sau așa este viața când trăești în preajma poliției.

Trent îi salută și se îndepărtă.

Mike continuă să observe pe noii veniți, când Nita îl apucă brusc de braț.

— Cine este?, întrebă ea și arătă spre o doamnă, care stătea lângă ușă și observa localul cu o privire jumătate ironică jumătate protectoare.

— Nu o cunoști?, spuse Mike cu o ușoară surprindere. Este frumoasa Èstrella, dela cabaret.

— Spaniolă?

— In viața particulară o cheamă Mirjam Judd și este din Tulse Hill.

Și pentrucă sunt lucruri în care chiar un tânăr logodit trebuie să aibe un anumit tact, el nu-i spuse Nitei nici un cuvânt despre faptul că aceasta era femeia ale cărei scrisori fuseseră furate, pe lângă altele, din buzunarul lui Willowby Wiseman.

Muzica tocmai cânta o melodie plângătoare și sub influența acestei muzici Nita se aplecă spre el.

— Ai văzut unde s'a dus?, întrebă ea și Mike clătină din cap.

— Nu, probabil într'un loc mai retras. Asta este tot ceeace știu.

— Tocmai m'am gândit dacă o așteaptă cineva?

— Precis, iubito. O femeie ca ea nu supează singură. Desigur că o așteaptă un cavaler.

— Aș vrea să știu cine este, Mike, spuse Nita

cu o curiozitate naivă. Dar Mike Starning nu păru dispus să-și bată capul cu aceasta. Mereu intrau noui oameni și printre aceștia văzu pe cineva pe care-l socoti că este Stephen Parrox, dar deoarece omul stătea în mijlocul unui grup, nu putea să afirme cu certitudine.

Orchestra cânta un tango nou, care o făcu pe Nita să se legene.

— Vrei să dansăm, întrebă ea.

— Cu plăcere, răspunse Mike și se ridică.

Mike nu era ceeace se putea numi un dansator de clasă. Din contra putea fi socotit drept un începător. Totuși știa să danseze fără să-și calce partenera. Nita știa că fiecare om are defectele lui. Deaceea nici nu-i pretindea prea mult în această direcție.

In realitate, nu dorința de a dansa era motivul principal pentru care-l poftise pe Mike s'o ducă pe parchetul de dans. Nita era curioasa. Frumoasa Estrella îi atâtase curiozitatea și chiar dacă nu știa nimic dintre legătura ei cu Willowby Wiseman vroia totuși să vadă dacă avea un partener și anume pe cine.

Când ajunse, dansând, la locul unde ar fi trebuit să vadă presupusa spaniolă, Nita văzu că dispăruse. Ea se gândi că trebuie să se fi retras, în îmbulzeală. Deodată văzu venind spre ea un cap pompos cu un trandafir roșu în păr. In clipa următoare ochii i se măriră și-și simți gâtul închis. Nu spuse nici un cuvânt până nu se depărtară la o distanță bună de frumoasa Estrella. Apoi se adresă partenerului ei:

— Ai văzut cu cine dansa frumoasa Estrella?

Mike clătină din cap.

— Cu Stephen Parrox.

— Mike, spuse Nita, aș vrea să mă așed. Figura ei devenise, deodată, foarte palidă și ochii îi trădau starea ei sufletească. Mike o privi cu multă îngrijorare, în timp ce o ducea repede spre masa lor. Aș vrea să beau ceva, îl rugă ea după ce se lăsă

să cadă pe scaun. Astăseară voiu fi foarte zănatică. Văd o fantomă? Chemă chelnerul și-i comandă o sticlă de șampanie.

Abia după ce fu adusă comanda consimți să dea lămuriri:

— Nu știu, Mike, sunt puțin cam confuză. Am nevoie de această băutură pentru a-mi reveni. Ea ținea paharul între lumină și ochii ei. Iubitule, am avut o spaimă groaznică.

Sburdălnicia îi dispăruse din voce, care deveni foarte serioasă.

— Mike, ce face Stephen aci cu această femeie?

— Nu o cunoști?

— Nici măcar din vedere. Nu te uita așa la mine, căci spun purul adevăr. Dar am auzit de ea.

— Dela cine?

— Dela omul cu care dansează. Știi că a fost ceva între ea și Willowby Wiseman?

Mike simți că se împietrește de mirare.

— O știam de mult, începu el, dar de unde o ști tu?

— Tot dela Stephen, Mike. Tocmai această mă neliniștește. Stephen mi-a povestit că din buzunarul lui Willowby Wiseman au fost furate niște scrisori pe care le avea dela ea și că Dieudonné l-a amenințat...

— Stephen ți-a spus aceasta?, strigă Mike și fata dădu din cap. Cred că afară de poliție este singurul care o știe...

— Willowby este un om care nu poate păstra pentru el așa ceva, răspunse Nita. Știu duzini de asemenea cazuri dela el. Dar nu despre aceasta este vorba acum. Ea coborî tonul vocii până când se auzi numai un susur. Mike, cum se face că Stephen este totdeauna amestecat când se întâmplă asemenea lucruri? De câte ori apare Dieudonné sau cineva care are deaface cu el se află și Stephen prin apropiere.

Ea vorbi chinuită, cu o neliniște arzătoare în ochi

și partenerul ei o privi gânditor înainte de a-i răspunde:

— Asta nu pot s'o spun, Nita. Este straniu, dar desigur că vom găsi o lămurire pentru toate acestea.

— Acum ar fi mai bine să mergem acasă. Mike, dacă Stephen începe să discute că am fost aci ca să-i spun?

— Cât mai puțin, cu atât mai bine, o sfătui Mike. Eu nu voiu pomeni, în nici un caz de această femeie și cred că nici el nu o va face.

Ajunseră la ușă și vrură tocmai să iasă afară, când inspectorul Trent le tăiă drumul.

— Vreți să și plecați, spuse el aruncând o privire ceasului. Este devreme!...

— Poate pentru d-ta, îi replică Mike. Dar noi vrem să plecăm. Ai găsit ceeace ai căutat?

— Nu, răspunse Trent cu o mină nehotărîtă. Dar am găsit altceva care este tot atât de bun.

— Și despre ce este vorba?

Trent coborî, grijulin, tonul vocii lui, pentruca Nita să nu poată auzi și în timp ce-și apropia țigara de chibritul cerut lui Mike, murmură:

— Dacă Willowby Wiseman este atât de bogat cum se spune atunci aceasta este un șantaj. Mulțumesc. Bunăseara, spuse el apoi în clipa următoare și Mike se apropiă, din nou, de Nita.

— Ce ți-a spus inspectorul?

— Că este pe urma unui șantaj, nimic altceva, răspunse Mike. Dar era numai jumătate din adevăr. Cred, continuă el repede, că se teme să nu se citească în ziar, dacă spune o vorbă prea mult.

X. — Cheia misterului

In ziua următoare, Trent fu unul dintre primii care-i vorbi șefului poliției:

— Este un lucru foarte rău, spuse el serios. L-am lăsat pe om numai o clipă din ochi și a și dispărut, parcă l'ar fi înghițit pământul.

Era foarte necăjit și își privea șeful ca și când s'ar fi așteptat la o aspră dojană. Dar sir Ralph nu pomeni nimic în acest sens. El știa cu mult prea mult de puterea și agerimea minții lui Dieudonné pentruca să ocărească pe cineva pentrucă fusese depășit sau înșelat de șeful „Cavalerilor nopții".

Nu m'am gândit că ai pus atâta valoare pe Jesse Wake, spuse el. Trebuia să fi știut că a fost în mâinile noastre timp de 12 ore și că de aici rezultă că — în acest timp — ne-a povestit tot ceeace am vrut să știm. Ce motiv ar fi avut să-l mai răpească acum și încă de sub ochii oamenilor noștri?

El îl privi pe Trent și inspectorul se mișca liniștit pe scaunul său, încolo și încoace.

— Se pare că au mai rămas ascunse mai multe lucruri decât am aflat noi.

— Dar nu mai multe decât am putut ghici. Ceeace un om poate ascunde un altul poate să descopere. Există numai explicația că Jesse Wake ne-a fost luat din nou deoarece ne putea fi de folos. El era cheia pentru ceva ce nu cunoaștem încă exact și deoarece a dispărut crezi că am ajuns iarăș la un punct mort. Astea cred că sunt și presupunerile lui Dieudonné. Ceeace ne-a povestit el ne dă numai o palidă idee despre locul unde se găsește închisoarea. Oare „Cavalerii nopții" nu l-au răpit tocmai ,pentrucă se temeau de relatările lui?

— Eu cred că așa trebuie să fie, spuse Trent. Jesse vroia tocmai să intre în casă când doi oameni au sărit asupra lui și l-au vârît repede într'un automobil, înainte ca oamenii noștri să fi avut măcar timpul să-și scoată revolverele. Mașina dispăru după colț fără să-i fi putut identifica măcar numărul. Deși nu ne-ar fi putut folosi prea mult căci, desigur, numărul era falș.

— Un lucru este precis, spuse sir Ralph cu părerea unui om cinstit asupra valorii adversarului său.

Trent îl privi întrebător.

— Psihologia acestor oameni este teribil de bună, adăugă șeful Scotland Yardului cu multă admirație.

*
* *

Locotenentul aviator Farling fluera în timp ce i se umplea avionul cu benzină. Era un aparat nou, proaspăt livrat și echipat cu ultimile invenții.

Motorul se puse în mișcare și mecanicii se traseră într'o parte. Liniștită ca o pasăre, mașina de sburat alunecă pe pământ și începu, în curând, să se înalțe spre soare. Era prima oră a unei după-amiezi limpede iar vizibilitatea din cele mai bune. După un timp de urcare, avionul coborî din nou deoarece sborul era numai de observație, deși Farling ar fi vrut să se urce cât mai sus. Avea la observator un bărbat care făcuse războiul și era socotit drept unul din cei mai buni specialiști. Asupra lui cădea toată răspunderea pentru ceeace se întâmpla. Păcat că s'a neglijat să i se noteze numele. Informațiunea de serviciu suna astfel: Locotenent aviator Farling și observator.

Sborul duse pe cei doi oameni departe spre vest și fu terminat abia când apărură umbrele serei. La întoarcere și mai exact spus în clipa când avionul vira pentru a se întoarce, observatorul văzu ceva neobișnuit. Tocmai trecuseră foarte jos deasupra unei porțiuni din Parkland, în care se aflau o sumedenie de clădiri de piatră. Observatorul remarcă o trupă de vreo zece sau doisprezece oameni, toți în haine de ocnași, care mergeau peste un câmp sub o pază înarmată. Atunci nu-l frapă faptul că paznicii erau îmbrăcați în civil. Abia mai târziu acest amănunt îi reveni în minte.

Când ajunse acasă desemnă un plan și seara își înaintă raportul. Era o schiță minunat de bine executată în care fusese imprimat caracterul particular al regiunii. Târziu noaptea șeful lui stătea cu această schiță în față, cu un precis sentiment de in-

vidie și uimire, când privirea îi fu robită de un pasagiu al descrierei. Erau semnele uzuale pentru „închisori" și șeful își încreți fruntea, ca și când s'ar fi aflat în fața unei descoperiri uimitoare. In această regiune nu exista, pe o rază de mai mulți kilometri, nici o închisoare. Totuși omul era cunoscut ca un observator grijuliu și era puțin probabil ca într'un raid circular de 50 de mile să fi făcut vreo greșală. Dacă într'un anumit loc notase „închisoare" trebuie să fi văzut acolo ceva care l-a determinat la această însemnare.

A doua zi dimineața, observatorul fu chemat și chestionat asupra acestui punct, căci tot se mai credea în posibilitatea unei greșeli. Omul rămase însă la convingerea că văzuse bine. Casa poate să nu fi fost o închisoare adevărată dar din prezența condamnaților dedusese aceasta.

La cuvântul „condamnați", urechile celuilalt se ciuliră și întrebă mai departe.

Observatorul descrise tot ce văzuse și ofițerul fluieră de uimire. Sfârșitul fu că îl lăsă pe observator să plece și trimise după Farling. Când acesta veni își găsi șeful aplecat peste o hârtie întinsă pe masă.

— Observatorul d-tale, spuse el fără nici o altă introducere, a desemnat aci o închisoare. Știu că acolo nu există nici una. Ce i s'a întâmplat?

— Nimic, răspunse Farling mirat. Pot să văd și eu schița?

Celălalt i-o înmână și Farling studiă detaliile.

— Acesta este locul pe care-l credeți, domnule? El indică cu degetul arătător pe hartă și celălalt dădu afirmativ din cap. Acum îmi aduc aminte. Și eu am văzut condamnații, în mod precis. Credeam că este una din nouile idei ale regimului. Harta este exactă, și vă puteți convinge.

— Doi proști, murmură comandantul când Farling ieși din camera lui, cu pași mari. Dar mai târziu își schimbă părerea. La o gândire atentă

trebui să admită că dacă nu era o închisoare trebue să fi fost ceva cu caracter foarte asemănător. Doi oameni de a căror capacitate vizuală și limpezime de minte era sigur, văzuseră și desemnaseră o închisoare. Nu era nimic altceva de făcut decât să se creadă în vorbele lor. Cunoștințele lui asupra topografiei regiunii arătau că un aseemnea edificiu nu exista, dar darul lui de a cunoaște oamenii îl asigura că ei trebuie să aibe dreptate. In timpul cât mai bâjbâia în jurul acestei enigme găsi deodată un drum pentru a se lămuri. Căută un anumit număr și făcu o chemare telefonică.

Obținu legătura foarte repede și se convinse că în regiunea indicată nu se găsea nici o închisoare. Când își declină însă la telefon numele și poziția tonul vorbitorului se schimbă brusc.

— Un moment, domnule, și ofițerul rămase la aparat. După cum se convinse mai târziu, un funcționar de birou foarte subtil simțise firul unui mister și alarmase pe superiorii săi. Au urmat apoi diferite întrebări, atâta cât permitea telefonul și apoi veniră într'un automobil niște funcționari dela Scotland Yard. Din mașină coborîră inspectorul Trent și detectivul Paul Staines. Comandantul le arătă schița. După ce o cercetară, pe fețele ambilor apăru un zâmbet.

— Mii de mulțumiri, spuse Trent comandantului. Ne-ați servit cheia unui mister, de care tocmai ne ocupăm.

— Așa dar există acolo o închisoare? întrebă aviatorul, mult mai confuz ca înainte.

— In jurul acestui loc, pe rază de 50 de mile nu există nici o închisoare legală, răspunse Trent încet, lăsând celuilalt impresia că este nebun.

XI. — Cuibul gol

Oamenii aleși pentru expediție fuseseră încunoștiințați abia în ultimile minute. Trei autobuze, fără

incărcate cu polițiști. Se împărțiră oamenilor lămpi, revolvere și cătușe și li se mai făcură anumite recomandări.

— Sunt toate în regulă, Trent?

— Da, sir Ralph, răspunse inspectorul. Surpriza va fi dintre cele mai mari.

Călătoreau de multe ore, într'un tempo susținut, când Trent se aplecă spre șofer și-i șopti ceva. Mașina merse mai încet și se opri. Drumul era mărginit, pe ambele părți, de pomi, a căror umbră învăluia mașinile în întuneric. Ca măsură de prevedere, toate luminile fuseseră dinainte stinse. Din mașină se dădură jos siluete, care se grupară în tăcere.

Trent se mișca repede, dar fără sgomot, de colo până colo, în timp ce aranja oamenii în grupe.

Trent luă personal comanda grupului principal și toate rugăminți le și prevenirea lui nu-l putură convinge pe sir Ralph să nu-i însoțească. Șeful poliției era decis să fie de față la toate.

Era un întuneric neplăcut în umbra pomilor și nimeni n'avea voie să facă lumină. Cu toate acestea, nu exista nici un fel de zăpăceală. Oamenii mergeau ușor și fără sgomot.

Trent se opri brusc și un șoptit ușor îi opri și pe ceilalți. In mână avea ceva, dela care venea un slab sunet metalic și când sir Ralph își forță ochii văzu că era un clește de fier. Inspectorul își îmbrăcă niște mănuși de cauciuc.

— Mi-am închipuit că voiu avea nevoie de ele, murmură Trent și cercetă, timp de câteva secunde, gardul.

Apoi se auzi un „clic" ascuțit, când cleștele tăiă sârma. Sgomotul acesta se repetă de trei ori și apoi Trent spuse încet: Prima piedică este înlăturată. Urmați mă.

Statura lui solidă dispăru după gard.

De partea cealaltă a gardului sir Ralph simți o schimbare a atmosferei. In curând găsi și mo-

tivul. Se aflau între șoseaua națională și un parc și aerul era încărcat de miros de brad.

— Rămâneți pe iarbă, porunci Trent și ordinul fu murmurat mai departe.

O singură dată un om călcă greșit și ghetele lui scârțîiră pe nisipul aleiei. Asta fu totul. Nu se mai auzi decât ușorul foșnet al ierbii, făcut de picioare.

Deodată în fața lor apărură niște lumini și în aceeaș clipă începură împușcăturile. Linia de foc avea aproape forma unui sfert de cerc. Trent întoarse capul într'o parte pentru a vedea mai bine.

— Acesta este Staines, spuse el. Aș vrea să știu ce s'a întâmplat. I-am dat dispoziții precise să tragă numai atunci când nu se mai poate altfel.

După ce încetară împușcăturile, micul grup o luă la fugă și se ascunse după pomi. Urmă o nouă salvă.

Un om veni urlând și clătinându-se, din întuneric, și căzu drept în brațele lui Trent. Inspectorul îl așeză pe pământ și-i lumină cu o lanternă de buzunar. Se văzu un cap tuns și obișnuitele haine de ocnaș Omul era fără îndoială, unul din pri-zonierii lui Dieudonné, care reușise să fugă. Trent îl ridică cu violență și atunci observă că dintr'un umăr îi curgea sânge.

— Cum ai ajuns aici?

Dinții rănitului clănțăneau de frică dar reuși să se stăpânească în parte, arătând peste umeri.

— Cine te-a împușcat?

— Ce... ce... cei de ac... acolo! Nu știu ci... cine!

Trent își dădu imediat seama că dela acesta, în starea în care se găsea, nu se putea afla nimic. Stinse lumina și se întoarse spre unul din oamenii săi.

— Vezi de individ și pansează-l, spuse el. Medicul e și el pe aici undeva și se va îngriji de rest.

Casa era acum în întregime împresurată, dar poliția nu întâmpinase nici o rezistență. Trent reco-

mandă tuturor să fie precauți, deoarece nu știa ce mai putea să fie în casa cu ușile de intrare deschise.

Treptele fură urcate în fugă, pentru a se evita o vărsare inutilă de sânge, și în curând primul șir de polițiști stătea în razele de lumină ale hallului. Din toate părțile veniră semnalele convenite indicând acelaș lucru. Nici o împotrivire, nici un fel de apariție de dușman.

Atunci cine a tras? întrebă Trent iritat.

Grupul meu, răspunse Staines. Am auzit, în fața noastră, mișcându-se oameni și când am strigat au început să fugă. Deoarece erau mai mulți am tras. Am nimerit pe cineva?

Pe unul din prizonierii lui Dieudonné, mârîi Trent și Staines își privi încurcat superiorul. Lasă-ți oamenii la ușă, spuse inspectorul în clipa următoare. Dacă până acum nu ne-a atacat nimeni înseamnă că avem noroc. Fiți prevăzători. Doar cerul știe ce drăcii ne mai poate aștepta. Desigur că nu au deschis ușile ca să facă o glumă.

— Crezi că este o cursă? întrebă sir Ralph.

— Dacă n'o fi nici una atunci înseamnă că vom scăpa ușor, prooroci Trent.

Fu căutată cameră cu cameră fără să se dea peste vreun semn. In fiecare odaie în care intrară ardea lumina dar nimeni nu era înăuntru. Nici măcar o mobilă nu fusese lăsată în casă. In unele camere zăcea un praf gros de ani de zile. Apoi mai cercetară o clădire mică, care era ceva mai laoparte. Ajunseră la ușă, dela care o scară ducea jos. Ușa era larg deschisă și micul grup coborî scara, într'un loc unde se fac deobiceiu pivnițele caselor. Găsiră celule puternic zidite, dar rudimentare. Se vedea ca s'a pus preț numai pe trăinicia lor.

— Aș vrea să știu cui aparține această clădire, spuse sir Ralph uimit.

— Atât cât știu eu aparținea acum câțiva ani unui sindicat și a trecut apoi în proprietatea unui doctor Fess, care vroia să amenajeze aci un sana-

torîu particular. Așa cel puțin ar fi vrut să-l boteze, căci mai curând ar fi fost un azil.

— De unde le ști toate acestea?

— Am făcut cercetări, mârîi Trent.

— Trebue să fi dovedit foarte multă agerime în aceste cercetări. Dar ce s'a făcut cu doctorul Fess? El este Dieudonné?

— Fess? Nu pot să spun exact ce s'a făcut cu el. A dispărut și se spune că s'ar fi sinucis. Nu, nu cred că el este Dieudonné. Probabil că a fost un om de paie pentru altcineva.

— Posibil. Acum însă pentrucă „păsările" de aici au sburat, cel mai bine ar fi să-l interogăm pe prizonier. Aici nu mai avem ce vedea, Trent.

Inspectorul fu de aceiaș părere și, ieșiră afară din subsol.

— Ceeace nu înțeleg, spuse sir Ralph la înapoiere, este cum au reușit să curețe locul într'un timp atât de scurt, lăsându-l ca un os gol. Trebuie să dispună de mijloace bune.

— O vom afla în curând.

Omul rănit era afară, în curte, sub paza unui polițist.

Trent împreună cu un om ridicară pe rănit și-l duseră prin întuneric, la automobil. Pierderea de sânge suferită îi cauzase un puternic leșin. Trent îl așeză în automobil și-l acoperi cu o pătură.

Dădu ordin polițistului care-l întovărășea să se ducă să caute automobilul doctorului și când acesta se depărtă se întoarse și o luă înapoi spre casă.

Dieudonné probabil că aflase de undeva de această expediție și toate câte îl puteau trăda — și în primul rând prizonierii — fuseseră transportate.

Singurul rămas în urmă trebuie să fi scăpat din întâmplare. O întâmplare foarte fericită pentru el.

Printre cei care păzeau ușa se produse o mișcare atunci când se apropiă de ei sir Ralph și inspectorul Trent și oamenii făcură loc de trecere unui

străin. In spatele acestuia apăru polițistul, în paza căruia fusese lăsat rănitul.

— Hallo, doctore! îl salută Trent. Te-am așteptat.

— Complect inutil, spuse doctorul scurt. Pacientul d-tale...

— Rănitul? Ce este cu el?

— E mort.

— Mort? Trent păli. Dar este imposibil, doctore. Rana lui nu era atât de gravă.

— Oh, dar nu rana este cauza, spuse doctorul cu seriozitate. Rana era fără însemnătate.

— Dar atunci ce?... interveni sir Ralph exact în momentul în care doctorul continuă...

— Omul a fost sugrumat, spuse el fără enervare. Șeful și inspectorul se priviră, cu uimire și groază.

— Dar asta este imposibil, spuse sir Ralph.

— Totuși a fost, tot timpul, cineva cu el, protestă Trent.

— Probabil, răspunse doctorul. Totuși, n'am văzut încă pe nimeni care să se fi sugrumat singur. Credeți-mă că nu mă înșel. Omul este mort.... deabinelea.

— Detectivul... vru să înceapă Trent, dar se opri. Hm, mi-a venit o idee. Am lăsat prizonierul câteva minute singur. Pe pazuic l-am trimis pe drum, pentru a cerceta unde ai rămas. Am lipsit doar câteva minute.

— Mai mult decât suficient, replică doctorul. Sunt necesare numai 30 de secunde ca să sugrumi un om.

— Atunci, spuse Trent, aceasta înseamnă că oamenii lui Dieudonné sunt prin apropiere și observă toate mișcările noastre.

XII. — Dieudonné inspiră teamă

Stephen Parrox stătea întins pe fotoliu și privea liniștit, prin fumul țigării, pe tânărul din față.

— Desigur că ai venit la mine cu un scop bine

definit, spuse el sec. Probabil că un anumit interes te mână la mine.

După o scurtă pauză, Mike, — căci el se afla în fața lui Parrox, — se decise să vorbească.

— Cel mai bun lucru este să-ți spun ceeace știu. Povesti întâlnirile lui cu omul în negru, cuvânt cu cuvânt tot ceeace se întâmplase și nu-l slăbi din ochi, nici un moment, pe Stephen. Când ajunse la urmărirea, care se terminase cu lovitura primită, își trecu mâna peste cap, ca și când ar fi vrut să pipăie locul rănii. Parrox îl ascultă în liniște și apoi observă:

— Este o poveste foarte interesantă. Dar Mike, ce mă privesc toate acestea pe mine?

— Lucrurile se prezintă astfel, replică Starning: Omul în negru este Dieudonné, bărbatul pe care poliția îl caută cu atâta înfrigurare. Descrierile făcute, i se potrivesc. Și costumul este acelaș. Cât despre costum...

— O clipă, te rog, îl întrerupse poruncitor Stephen. Așa dar, costumul este firul călăuzitor. Așa-i?

— Da, răspunse Mike și vru să continue. Celălalt îl opri însă, făcându-i un semn să tacă.

Parrox se duse spre ușa camerei lui și se opri în prag, pentru a-l lăsa pe Mike să treacă întâiu. Abia când Stephen se îndreptă spre garderob în creierul lui Mike se făcu deplină lumină.

Stephen deschise garderobul și scoase afară costumul negru care-i produsese atâta emoție lui Mike la prima vedere. Câteva secunde nici unul dintre ei nu spuse o vorbă și ochii lui Starning erau ațintiți asupra hainei.

Primul care luă cuvântul fu Parrox:

— Acest costum nu are nimic deosebit în el, nu-i așa? Ștofa aceasta o poți găsi la o mie de oameni... Se pare însă că din toată această mie n'ai reținut în minte decât doi oameni. Și de aci, concluzia că eu sunt Dieudonné.

Privi ironic pe gazetar și Mike simți că ideea se

încurcă din nou. Avea sentimentul precis că se află în fața unei acțiuni strategice, menită să-i ia din mâini inițiativa.

— Știu, răspunse Mike care-și recăpătase stăpânirea de sine, că într'o seară ai plecat de acasă și patul a rămas neîntrebuințat toată noaptea. Apoi ai venit înăuntru, probabil printr'o ușă secretă, tocmai, când eram și eu aici și ai dat o explicație pe care, în momentul acela, am crezut-o. Anume că, tocmai te-ai sculat din pat.

Imi aduc aminte de dimineața aceia. In vocea lui Stephen nu se putea observa nici frică și nici ură. Dar și Nita împărtășește neîncrederea ta?

— Nita este foarte îngrijorată, răspunse Mike evaziv.

Mărturisesc că în dimineața aceea am jonglat puțin cu adevărul. Aveam motive serioase să nu spun totul. Care erau motivele nu pot, din păcate, să ți le comunic momentan.

— D-le Parrox, (Mike vorbea acum pe un ton tăios), o iubesc pe Nita și vreau să mă căsătoresc cu ea orice s'ar întâmpla. Trebuie însă să înțelegi că tot ce te lovește, lovește atât pe Nita cât și pe mine. Toate aceste le mărturisesc pentru mai multe motive. Unul l-am și pomenit. Un altul este că, în calitate de gazetar, am misiunea de a lucra pentru ziarul meu „afacerea Dieudonné".

— Fără îndoială, spuse celălalt provocător, ești gazetar până în vârful unghilor și articolele tale de senzațional plac enorm...

— Până la un anumit punct, răspunse Mike serios. Dar mai întâiu vine pentru mine iubirea. Toate celelalte chestiuni le subordonez, indiferent de sacrificiul care s'ar cere pentru aceasta.

— Cu alte cuvinte în ochii tăi pot fi chiar Dieudonné căci de dragul Nitei vei tăcea?

Mike aprobă scurt din cap și Stepehn reluă:

— Este foarte frumos din partea ta dar aceasta nu înseamnă că vei pleca steagul?

Mike Starning nu răspunse. Stephen Parrox nu arăta de loc ca un criminal prins la strâmtoare. Râdea ca un om liniștit, care are toate cărțile în mână și este pregătit să le joace după cum o va cere jocul.

— Nu pot măcar să spun, reluă Parrox că găsesc ceva greșit în bănuiala ta. Sunt mai multe motive care pledează pentru presupunerea că sunt Diéudonné decât probele contrarii.

— Dacă ești Dieudonné, spuse Mike cu tărie, atunci ești un asasin.

— Crezi că Dettmar nu și-a meritat soarta?

— Nu-l vizez pe Dettmar ci pe mortul de eri seară. Cartierul lui Dieudonné a fost călcat de poliție și unul dintre prizonierii lui a căzut în mâna polițiștilor. Omul a fost rănit din greșeală și a leșinat. A fost lăsat numai câteva minute fără pază și în această scurtă perioadă a fost omorît, ca să nu mai poată vorbi. La aceasta mă gândeam când am pronunțat cuvântul „asasin".

Parrox reluă liniștit.

— Nu-i așa că a fost sugrumat? Trent nu ar fi trebuit să-l părăsească înainte de a se fi întors polițistul.

Trăsăturile lui Mike se înăspriră.

— Știrea încă n'a fost făcută publică, spuse el cu subînțeles. Pentru anumite motive Scotland Yard dorește să n'o facă cunoscută înainte de mâine dimineață. Știi ce însemnează aceasta?

Era greu de spus ce reprezenta scânteia care țâșni din ochii lui Parrox. O bucurie cinică sau ceva asemănător. In orice caz cu totul altceva decât s'ar fi așteptat Mike. Scânteia dispăru repede.

— Faptul acesta poate să însemneze ceva pentru d-ta sau pentru alții, zise blând Parrox. Totuși există o explicație: Am de multe ori, presimțiri care nu sunt posibile oricui. Vrei să-mi promiți ceva,

deopotrivă de important pentru Nita ca și pentru d-ta? Anume: discuția noastră să rămână numai între noi doi, ca un secret, numai pentru o săptămână începând de astăzi.

— Bine. Ți-o promit, răspunse Mike după o scurtă gândire.

* * *

In orele reci ale zorilor, când lumea este cufundată în tăcere și aerul proaspăt tăios ca un cuțit, Jim Pawling trăi aventura lui cea mai mare.

Autocamionul cu care mergea în fiecare dimineață, la oraș, era încărcat cu bidoane de lapte, având aspectul unui monstru diform de fier și producea un sgomot teribil la fiecare trecere de pasaj. Farurile fulgerau ca niște săbii de foc.

Jim Pawling simți că-i este frig și se cocoloși în palton.

Deodată, un mare monstru negru țâșni din întuneric și trecu pe lângă el, la un fir de păr depărtare, înainte să fi avut măcar timpul să învârtească volanul. Primului îi urmă un al doilea și un al treilea. Erau trei autobuze fără lumină și numai după slabul miros de benzină și după un ușor sbârnâit se putea recunoaște că sunt mașini.

Jim Pawling mârâi ușurat, dar în acelaș timp blestemă ușurința condamnabilă a acestor călători.

— Porci, injură el, porci de șosea.

Nu era permis să gonească fără lumină, fără clacsonare, fără tot ceeace trebuia să facă remarcată prezența lor.

La o cotitură a drumului, farul lui alunecă — exact când făcea curba — asupra pajiștei din dreapta. Jim Pawling închise ochii, apoi îi deschise larg pentru a-i închide din nou și se gândi dacă este treaz sau visează.

— Vai, exclamă el apoi și opri masina: „Copii înfășurați în scutece în pădure".

Intinși pe iarbă, cu fața în sus, zăceau vre-o 25 de bărbați îmbrăcați ca ocnași. Evident că toți dormeau dar în atitudinea lor era o oarecare rigiditate care nu-i plăcu lui Jim Pawling și-l umplu de teamă. -Sgomotul autocamionului său ar fi deșteptat și pe cei mai somnoroși oameni. Pe cei douăzeci și cinci din fața lui nu-i deranjase însă de fel.

Jim Pawling coborî și se apropiă prevăzător. Toți, fără nici o excepție, respirau greu și altfel de cât în mod normal.

— Douăzeci și cinci de bușteni adormiți murmură el.

Se aplecă spre unul și-l ridică de umeri. Când îi dădu drumul căzu înapoi ca o piatră.

Mai stătu o clipă nehotărît și apoi văzând că nu poate face nimic se cățără din nou la volan. Mai bine să înștiințeze poliția și să-i predea ei cele ce urmau a fi făcute.

Mașina porni cu sgomot pe întuneric și lăsă în urma ei un miros urât de stofă arsă.

Primului polițist pe care-l întâlni Jim îi povesti strania lui întâmplare. Acesta îl privi însă neîncrezător.

— Ai băut ceva?, întrebă polițistul.

Jim se supără.

— Ți-am spus purul adevăr. Du-te acolo și convinge-te.

— E mai bine să mergi cu mine la comisariat.

— Vino sus, în „Rolls-Royce"-ul meu. Te voiu duce acolo, dacă îmi arăți drumul.

Polițistul privi cu desgust autocamionul, dar se cățără lângă Jim Pawling și-l îndreptă spre circumcumscripția polițienească cea mai apropiată. Jim Pawling trebui să repete povestea. După un scurt timp, apărură mai mulți funcționari superiori, chemați telefonic, cărora Jim le povesti de mai multe ori întâmplarea. Era sătul până peste cap, de atâta vorbărie.

— Este timpul să mă duc la treabă, observă el finalmente. Copiii trebuie să-și capete laptele lor și dacă nu mă grăbesc vor flămânzi deabinelea.

I se mai luă un scurt interogatoriu și apoi i se dădu drumul. Nu însă fără a i spune că la înapoiere este obligat să se mai prezinte odată la comisariat.

Dimineața, la orele opt, mai multe automobile se opriră în fața Scotland Yard-ului. Aduceau 25 de corpuri înghețate, care fuseseră „oaspeții" lui Dieudonné. Toți erau amorțiți și abia după masă dădură primele semne de viață. După ce fură îndemnați cu blândețe, începură să povestească. Ceeace spuneau era foarte clar. Printre ei erau și Sesler cu Whiteside, primii prizonieri ai „Cavalerilor nopții".

Dar nici relatarea lor nu aduse nimic nou. Ca și Jesse Wake, înainte, nu avea nici o idee despre locul unde se afla închisoarea și fu o surpriză pentru ei când auziră că poliția operase o descindere noaptea trecută, în cuibul lui Dieudonné.

In ajun, încă înainte de asfințit, fuseseră făcute — după declarațiile lor — mai multe pregătiri. Dar de ce manieră nu știu. Toți își mai aminteau numai masa de seară și de atunci trecuseră aproape 36 de ore, despre care aveau numai o vagă idee. Se vedea că oamenii fuseseră amorțiți într'o stare letargică și apoi mutați dintr'o ascunzătoare într'alta, până când Dieudonné găsise un mijloc să scape de ei fără ca prin aceasta să trădeze unde rămăsese cu banda lui.

— Ați văzut, vreodată, fața paznicilor noștri?, întrebă Staines cu slaba speranță că va afla ceva.

— De multe ori, vorbi Sesler. Dar n'au fost de două ori consecutiv aceleiași figuri.

— Așa dar ați văzut mereu alți oameni?

— Nu, erau veșnic aceiași, răspunse Sesler și Whiteside îl aprobă.

— Dar ai spus că n'au fost de două ori consecutiv aceleiași figuri?

— Erau machiați, explică Sesler. Ca niște actori.

— Numai că erau mult mai bine machiați decât aceștia, întregi Whiteside. După voce se putea însă recunoaște că erau veșnic aceiași.

— Dar este imposibil, interveni Staines puțin enervat, să nu fi reținut nimic dela ei. Sunteți siguri de ceeace spuneți?

— Foarte siguri, răspunseră ambii.

XIII. — Reapare doctorul Fess

— Ai fi putut fi atât de atent să mă fi chemat într'alt loc decât în această tavernă, spuse „Frumoasa Estella" necăjită și omul care era așezat în fața ei rânji.

— Draga mea, răspunse el, Silvani s'ar simți foarte lezat dacă ar auzi că-i numești localul tavernă. Este o vorbă îngrozitoare, pe care ar considera-o drept insultă.

— Foarte bine. Dar tot nu pricep dece m'ai adus aci. Sunt localuri mai cinstite decât ăsta.

— Cinstite!... spuse dr. Fess și făcu o mină ca a unui visător. Văzând însă că fata dă semne de nerăbdare, zise: Să venim la obiectul vizitei noastre. Te-am chemat pentru simplul motiv că este locul cel mai sigur pe care-l cunosc.

— Sigur?, replică fata. Dorești să te subestimezi. Dar în altă parte n'am fi în siguranță...

— Estrella, nu ești deloc deșteaptă!... In Londra mai sunt o sumedenie de oameni care-și aduc aminte de mine și dacă aș apărea deodată, în vechile mele localuri, unii dintre ei ar simți o mare spaimă. Desigur că i-ar călca pe nervi să vadă plimbându-se prin Londra un om care este mort de trei ani.

— Atunci ai fi un prost să ieși din nou la suprafață.

— Dar nici nu m'aș gândi la aceasta, dacă soția mea s'ar fi purtat convenabil. Dar doamna s'a stră-

duit cu succes să risipească singură cea mai mare parte din banii mei.

— Bine, dar mama trebue să trăiască, spuse fata tăios.

— Păcat că nu ești fiica mea. Atunci te-aș fi învățat minte. Tu ești la cabaret, nu-i așa? Se pare că ai reușit de minune să devi independentă.

— Nu sunt fiica ta și sunt foarte bucuroasă de acest fapt. Aș vrea să știu ce a determinat-o pe mama să se căsătorească pentru a doua oară și mai ales, cu un bărbat ca tine.

— Te comporți exact ca o fiică vitregă, răspunse el rânjind.

— Vreau să știu cât de departe ai ajuns cu Willowby Wiseman?

— Nu prea departe. Imi fuge din cale, ca și când aș fi ciumată. Nu este de găsit.

— Totuși... Dar este o mizerie să ai de-aface cu asemenea oameni. Știi că a primit o amenințare dela Dieudonné?

La auzul acestui nume, fata păru că se înfioară.

— Nu vorbi de Dieudonné! Ce legătură are aceasta cu noi? Nici nu-l privește afacerile noastre. Banda aceasta mă sperie teribil.

— Curios, spuse Fess râzând.

— Ești și tu unul din „Cavalerii nopții"?

— Copilule, arăt eu ca un „pierde-vară"?

Fata îl privi în față.

— Pe ce cale a putut afla această bandă de afacerile mele particulare? întrebă Estrella.

— Probabil prin propria ta gură. Oare, n'ai povestit de curând unui străin trista poveste a vieții tale?

— I-am vorbit numai unui singur cunoscut, cu care am discutat chestiuni personale. Dar acesta este deasupra oricărei suspiciuni.

— Nici un bărbat nu este deasupra oricărei suspiciuni, când este vorba de o femeie, râse Fess. Cine este?

— A trecut prin multe supărări, îi replică ea. Era logodit cu o fată și aceasta a fugit în ziua nunții. El i-a rămas credincios pentru toată viața.

— Cum îl chiamă?

— Nu-l cunoști. Are un nume curios: Stephen Parrox. L-am cunoscut la Faro.

Fața lui Fess deveni verde.

— Stephen Parrox?... Ceeace ți-a povestit este „bluff"... El a fost căsătorit și soția lui a murit de ani de zile. Te-a mințit ca pe o începătoare.

— Este adevărat? In vocea fetei se putea distinge o ușoară batjocură. Il cunoști?

— Dacă îl cunosc? N-aș fi vrut să-l cunosc personal. Iți spun că omul acesta este dracul gol. Tu nu știi cu cine ai intrat în relații! Și acestuia i-aî povestit despre Willowby și Wiseman? Și te miri că toate ies pe dos?

— Atunci interveni fata palidă, el este Dieudonné sau unul dintre oamenii lui?

Fess se aplecă peste masă, fața-i galbenă fulgera și își trosnea degetele nervos.

— Nu fii atât de curioasă să știi cine este sau nu Dieudonné! Este singurul sfat pe care ți-l pot da. Nimeni nu știe și nimeni nu o va ști. Dar atât îți spun: este un asasin. Poliția nu știe nici jumătate din faptele lui. Ea gândește că Dieudonné pedepsește pe criminalii pe care ea nu-i poate pedepsi. Dar se înșeală. Ar trebui să-și dea seama că el cu banda lui sunt cei mai mari criminali. Intr'o bună zi se va sparge buba. Fess privi repede în jurul lui și o clipă mai târziu continuă: Viața mea n'ar mai face nici un ban dacă „Cavalerii nopții" și-ar da seama că gândesc în felul cum ți-am vorbit ție.

Fata îl privi curioasă. Apoi reluă vechea întrebare:

— Faci parte din bandă?

— Ți-am mai spus că nu, dar trebue să trăiesc.

Şi dacă sunt chemat undeva, o fac şi nu întreb nimic. Ei aveau nevoie de un doctor...

Fata îl privi enervată, înainte de a spune:

— Nu ştiu dacă trebue să te cred sau nu. Totdeauna ai minţit şi te-ai lăudat pentruca oamenii să creadă că ştii mai mult decât în adevăr. Poate şi acum faci tot aşa.

— Ar fi uşor de constatat, replică el cu un râs straniu. Trebuie numai să te duci şi să povesteşti acestea. Dar nu garantez că după aceea te vei mai aşeza odată măcar, la masă.

— Serios?

— Fireşte. Fereşte-te să flecăreşti cu vre-o fată din balet şi dacă-l mai întâlneşti, din nou, pe Parrox la Faro nu-l lăsa să priceapă că ştii cine şi ce este?

— Mă voiu feri. Dar este el într'adevăr Dieudonné?

— Ţi-am spus despre această chestiune tot ceea ce puteam. Aşa dar nu întreba mai mult. Iţi dau sfatul să te gândeşti de două ori înainte de a deschide gura.

— N'avea nici o grijă, îl lămuri ea cu seriozitate.

— Atunci eşti prima din sexul tău dela care aud aşa ceva. Sau te-a şi pătruns frica?

— Aşa este. Sunt foarte speriată, declară ea cinstit şi fizionomia îi confirmară vorbele.

— Vreau să te speriu şi mai mult, zise liniştit doctorul Fess şi privi în jurul lui. Odaia era goală. Chiar şi chelnerul dispăruse. Totuşi coborî tonul vocii mai mult, atât de înrădăcinată era precauţiunea în el. Vreau să te pun în gardă. Acest comitet pentru siguranţa publică, pregăteşte o mare acţiune. El face tot ceeace îi pretinde Dieudonné. „Cavalerii nopţii" i-au strâns o visterie de războiu faţă de care „Banca Angliei" arată ca o jucărie de copii şi acum, probabil, totul este terminat.

— Este un lucru frumos să reuşeşti aşa ceva,

spuse fata, dar vocea ei lăsa să se întrevadă că nu era de acord cu acest punct de vedere. Crezi însă că va reuși?

— Dece nu? Desigur că este o acțiune fantastică, dar dirijată de un ins vrednic, care are creier. Curios că oamenii cu cap țin atât de puțin la el. Dieudonné este mai mult ca un om. E o forță care le depășește pe toate.

— Dar există într'adevăr un Dieudonné? Nu este numai poate un nume pe care-l folosește o bandă de criminali rutinați?

Doctorul Fess o privi curios și-i zise:

— Nu făcea o asemenea greșală. Nu crede că este o ficțiune, pentrucă nu poți să-l vezi. El poate fi, cu toate acestea, oricând prezent. Dieudonné poate să fie omul care stă în fața ta în autobuz sau se uită la tine, în ascensor. Poate fi chiar aci. Adică aș putea fi eu. Nu fii niciodată sigură. Nu spune niciodată: ăsta este! Și, deasemenea, nu spune niciodată: ăsta este!

Buzele fetii se încrețiră.

— Așa dar, el este un mister, spuse ea rigidă.

— Ai dreptate, răspunse doctorul Fess. Exact așa este: mister și ...moarte.

El o văzu cum se înfioară și se aplecă mai mult spre ea.

— Acum, ascultă ce rol ai tu de jucat în această...

XIV. — O bancă gazată

Lovitura cea mare fu prădarea băncii Lokham. Această lovitură fusese dată cu un curaj temerar. Dieudonné și acoliții săi probabil că studiaseră locul milimetru cu milimetru și planul, fusese alcătuit minut cu minut.

Polițiștii fuseseră atacați pe neașteptate și li se stropise amoniac pe față, înainte de aș fi dat seama

de cele ce se petreceau. Apoi fură legați și târâți într'o stradă întunecoasă.

Banca Lockham era situată tocmai pe strada pe unde era drumul de înapoiere acasă al lui Mike Starning, care tocmai în noaptea aceea se înpoia târziu dela redacție. El observă că, mai multe mașini erau stopate în mod neobișnuit, în fața băncii. Dar nu-i trecu prin minte că era posibil să se întâmple ceva deosebit, până ce observă că una dintre tre mașini se postă în fața intrării laterale a băncii și din ea coborâră doi oameni care duceau un cilindru greu.

Din fericire el era în umbră. Se trase și mai mult în întuneric și observă cele ce se petreceau. Unul dintre oameni se întoarse și Mike văzu că era mascat. Purta o mască de gaz, care dădea feței o înfățișare comică.

La intrarea laterală era o sonerie și unul dintre oameni apăsă pe un buton. Câtva timp nu se întâmplă nimic, apoi unul făcu un semn și celălalt se aplecă și scoase un tub din cilindru pe care-l înfipse în gaura cheii. Deodată îi trecu prin cap că banca este gazată. Nu știu însă dacă este un gaz otrăvitor sau numai un gaz de amorțire. Intr'un timp necrezut de scurt ușa se deschise, fără nici un fel de sgomot. Cilindrul fu dus înăuntru și ușa închisă. Automobilul în care veniseră banditii se îndepărtă încet.

Acum, Mike socoti că a sosit momentul cel mai potrivit să alarmeze poliția. Intenția lui fu bună, dar nu ținuse socoteală de atacanții Băncii. O altă mașină veni de după colț, exact în momentul în care Mike pleca. El se uită înapoi și acesta fu nenorocul lui. Unul dintre oamenii din mașină îl văzu, își ridică mâna ca și când ar fi vrut să arunce o piatră — și lumina felinarelor străzii luci, timp de o clipă, într'o sferă de sticlă. In secunda următoare sfera se izbi de pavaj, la picioarele lui. Cu un suspin ușor — și cu un miros înecăcios în gât —

Mike căzu și rămase întins. Zăcuse în starea aceasta o bună bucată de vreme și când își reveni — cu o violentă durere de cap — avu impresia că stă culcat pe boabe de porumb. După ce ochii i se obișnuiră cu semi-lumina, văzu că zăcea într'o stradă pe pământ. Dar nu era singur, iar pe pavaj stătea un obiect în care recunoscu, cu o ușoară sforțare, un coif de polițist.

Mike, se ridică și se sprijini un moment, de perete pentru a se propti. Cu o dârză hotărîre, își învinse slăbiciunea și aprinse un chibrit. Lumina căzu pe ochii măriți de spaimă a trei polițiști. Înainte ca bățul de chibrit să fie ars complect, văzu că erau legați și dezarmați.

— Pe toți dracii!, murmură Starning uimit. In câteva minute le tăiă frânghiile și îi liberă. Abia când Mike le făcu o mică expunere a situației, polițiștii își dădură seama, mai limpede, de intensitatea acțiunii spărgătorilor.

— Să ne punem pe lucru!, spuse șeful polițiștilor. Apoi strigă unuia dintre subalternii săi: Jackson du-te prin dos — și arată tu direcția opusă băncii — și aduci întăriri. Cel mai bine ar fi să telefonezi imediat la postul de ajutor.

Jackson dispăru și polițistul se întoarse spre Mike.

— Dacă au spart banca Lockham este o lovitură mare. Să mergem. Ultimele cuvinte le adresă celuilalt subaltern și l privi aspru pe Mike ca și când tânărul gazetar li s'ar fi alăturat.

— Vrei să afli mai mult asupra acestei chestiuni?

Mike dădu din cap.

— Sunt gazetar și atacul acesta este pentru mine o pomană căzută din cer.

Polițistul mormăi ceva, din care Mike nu înțelese nimic.

Străzile din vecinătatea băncii erau tăcute și pustii. In afară de cioburile de sticlă de pe drum, nimic nu arăta că s'a întâmplat ceva neobișnuit.

— Hm, dacă într'adevăr au prădat banca, zise polițistul, afurisiții aceia au lăsat foarte puține urme. Polițistul nu excludea posibilitatea că Mike visase tot ceeace povestise.

— Cercetați ușa laterală, la care am văzut pe cei doi oameni cu cilindrul de gaz, îi sugeră gazetarul.

Polițistul apăsă pe greaua ușă de fier și spre marea lui mirare se deschise. Se aplecă, pentru a cerceta gaura cheiei la lumina lămpii lui de buzunar, când simți un miros atât de greu încât se retrase repede înapoi.

— Nu-mi place de loc, spuse el pășind spre ceilalți doi însoțitori. Miroase a gaze!

Subalternul trase puternic aer în piept și apoi declară:

— Trebuie să fi avut măști contra gazelor.

Polițistul apăsă pe butonul soneriei dela ușă, dar nu se auzi nici un sunet.

— Nici asta nu-mi place. Probabil că au stricat și clopotul soneriei. Gazul a fost întrebuințat pentru paznici.

Mai sosiră două mașini cu polițiști. Urmă o scurtă relatare a faptelor și sergentul de serviciu se așeză în fruntea grupului.

— N'are nici un sens să stăm aci, explică el. Să pătrundem în interiorul băncii.

Făcu un pas și începu să tușească îngrozitor. Unul dintre oamenii săi îl apucă de gulerul hainei și-l trase înapoi, exact în momentul când era pe punctul să cadă. Tuși și strănută un timp, până ce își recăpătă respirația normală.

— Nu putem face nimic fără măști de gaze, zise el și dădu repede câteva ordine.

Când, în sfârșit, veni echipamentul și poliția pătrunse în bancă, garda — care era sporită, deoarece în bancă se găseau depuși foarte mulți bani — fu găsită în nesimțire. Aerul era saturat de gaz și

se vedea limpede că toate odăile clădirii fuseseră umplute cu acelaş gaz.

Marea uşă a visteriei era larg deschisă şi modul cum fuseseră înlăturate lacătele dovedea cu preciziune, că era vorba de nişte spărgători specialişti. Şi semnalul de alarmă era defectat.

— Nu m'ar mira, mormăi unul, dacă la această spargere ar fi participat şi oameni „de-ai casei".

Se lumina de ziuă, când oamenii din gardă se treziră. Poliţistul-şef nu află însă dela ei nimic nou. Unul îşi aducea aminte că a vrut să cheme poliţia, în secunda premergătoare leşinului, dar semnalul de alarmă nu mai funcţiona.

După ce casa fu curăţată de gaz, funcţionarii băncii începură o atentă cercetare a visteriei. Nu se putea spune cu precizie tot ce lipsea. Dar după o socoteală sumară fusese furat: o jumătate milion de lire în numerar, polițe, acţiuni şi chitanţe. Dieudonné dăduse cea mai mare lovitură din cariera lui.

XV. — Litera trădătoare

Intr'o dimineaţă Willowby Wiseman primi o scrisoare şi gentlemanul care nu avea obiceiul să se scoale devreme, o obţinu când coborî, să ia — laolaltă — primul şi al doilea dejun.

Numele şi adresa de pe plic erau scrise la maşină şi înainte de a deschide şi ceti scrisoarea observă că litera W. nu era într'un rând cu celelalte, ci ceva mai jos. Conţinutul era scurt şi aspru şi-l ceti cu o îngrijorare vizibil crescândă.

„Acesta este al doilea avertisment, suna scrisoarea. Pe primul l-ai ignorat. Dacă în decurs de o săptămână nu vei anunţa prin „mica publicitate" a ziarului „Planeta" că eşti de acord să plăteşti 50.000 de lire vor fi luate alte măsuri pentru a ţi se grăbi sfârşitul".

Scrisoarea era iscălită, tot cu litere de maşină: Richard Dieudonné.

Un „post-scriptum" mai adăuga: Lovim la timpul oportun şi nimerim cu precizie.

Willowby Wiseman îndoi scrisoarea cu un râs puternic căci dacă prima scrisoare îl supărase şi îl neliniştise cea de a doua îl amuza. Chestiunea aceasta începuse cu atacul suferit din partea unui hoţ de buzunare care-l jefuise — la ieşirea dela clubul Cresus — de bani şi nişte scrisori care priveau pe dansatoarea Estrella.

Era destul de rău să se simtă ameninţat de fată, care în mod precis îl atrăsese într'o cursă, dar mai rău era să se ştie în mâinile unor oameni atât de lipsiţi de scrupule.

După amiază, Willowby Wiseman se decise să se ducă la Scotland Yard.

Poliţistul care era de serviciu îl privi ca şi când ar fi vrut să-l trimeată înapoi, acasă. Dar când Willowby Wiseman lămuri cu cine vrea să vorbească nu-i mai făcu nici un fel de greutăţi.

Trent era de serviciu şi nu putea să-şi ascundă un zâmbet dispreţuitor când cel anunţat intră.

— Ce pot să fac pentru d-ta, d-le Wiseman?

— Ce poţi să faci?, spuse Willowby Wiseman cu voce tare. Poliţia nu a ajuns departe. Se pare că şantajistul este mai rutinat decât ea.

Trent îl privi şi, apoi, în ochi îi apăru o sclipire de înţelegere a situaţiei.

— Mi se pare că vorbeşti despre Dieudonné. Ce ţi-a făcut?

— Nu este vorba acum de ce mi-a făcut. Nu se poate însă şti ce va face. Nimeni nu este sigur în faţa acestui individ.

Trent se lăsă pe spate şi aşteptă ca celălalt să revină la chestiunea principală.

— Aşa trebuie să fie, zise brusc Willowby ca sculat din somn şi vâră mâna în buzunar. Apoi făcu o pauză şi-l privi pe Trent cu un surâs prostesc.

— Ah!, spuse Trent curios şi-şi ridică sprâncenele. Ai mai primit şi alte scrisori?

— Cum? Nu! Numai încă una. Dar ajunge.

In sfârşit reuşi să scoată supărătorul document şi-l întinse inspectorului spunând: Nu este o nerusinare afurisită?

— O clipă, d-le Wiseman. Trebuie, mai întâiu, să citesc scrisoarea. Apoi îmi voiu spune părerea.

Willowby Wiseman se aşeză pe un scaun şi-l observă pe celălalt cu atenţie. Timpul care îi trebui lui Trent să studieze documentul ar fi fost suficient să citească alte şase scrisori de mărimea acesteia.

— Ce aveţi de gând să faceţi?, fu întrebarea lui după ce Trent îşi termină lectura.

— Te asigur că în 48 de ore voiu vorbi cu omul care ţi-a scris acest bilet, zise Trent cu multă seriozitate şi ochii lui Wiseman se măriră enorm.

— Ştii cine este Dieudonné?

— Dacă aş şti încă înainte de miezul nopţii l-aş avea aci legat în lanţuri, răspunse liniştit Trent. Şi ca să nu-i dea timp lui Willowby pentru o nouă întrebare continuă: Dar există un punct sau două în această chestiune, pe care trebuie, neapărat, să le descifrez. Şi dacă vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări, atunci mă vei ajuta enorm.De când o cunosti pe dansatoare?

— De aproape un an, răspunse Wiseman. Era a treia din stânga în baletul „Lasă dragă, Luiza" când am cunoscut-o.

— De ce manieră au fost legăturile voastre?

— Legăturile noastre? Am fost prieteni buni. Şi am mai fi fost şi astăzi dacă n'ar fi existat mama ei. Odată, m'am dus la ea, împreună cu Estrella, la Tulse Hill, pentru a o vizita. Această mamă hotărî totul. Sunt de acord că o fată trebuie să se supună mamei ei. Dar mama nu are nici un drept să dicteze atitudinea pe care trebuie s'o adopte prietenii fetei.

— E just... Şi ai spus acest lucru logodnicei d-tale?

Willowby Wiseman se ridică, deodată, foarte speriat.

— Dar n'am fost logodiţi. N'am ajuns atât de departe. După incidentul dela Tulse Hill, Estrella mi-a spus că nu vrea să mă mai revadă. N'am mai auzit de ea până acum câteva săptămâni când a început să-mi trimeată scrisorile care mi-au fost furate. In acestea, mă întreba dece m'am ţinut departe de ea, numindu-mă crud şi-mi făcu diferite aluzii.

— Şi desigur nu i-ai răspuns nimic?

Willowby Wiseman clătină din cap.

— Dela început, nu i-am scris nicio iotă. Ştiu precis. Unul dintre prietenii mei a trimis scrisori unei fete şi de îndată ce ea află că are bani „întoarse foaia" şi-l uşură de 2.000 de lire. Aceasta a fost o învăţătură pentru mine. Nu trebuie să ai încredere în nicio fată, d-le Trent.

— Atunci se poate crede, replică inspectorul, că un flirt nevinovat urmează să fie folosit pentru a te jupui. Ai căzut într'o cursă.

— O cursă?, strigă el. Cum vine asta?

— Fata te-a prins şi acum Dieudonné îi foloseşte scrisorile, care au fost găsite la d-ta, pentru propriile lui scopuri. Imi pare că avem aci două părţi ale unei enigme. Pentru moment însă nu ştiu cum trebuie împreunate. Singura lămurire este aceea că Dieudonné avea nevoe de un pretext să ajungă la d-ta şi deoarece nu avea nici unul la dispoziţie l-a fabricat pe acesta.

Willowby Wiseman se gândi.

— Atunci, zise el răguşit, Miriam Judd este întreţinută de Dieudonné?

— Nu m'ar mira. Se pare că are o mulţime de cunoştinţe curioase. Te-ar surprinde dacă ţi-aş enumăra straniile locuri pe care le vizitează.

— Crezi?, întrebă Willowby şi aşteptă ca Trent

să spună mai multe. Dar inspectorul nu avea această intenție. Părerea lui era că Wiseman știa mai mult decât trebuia și deaceea îi spuse aspru: Cred că nu ai intenția să cedezi pretențiilor lui Dieudonné și trebuie să așteptăm până se va mișca din nou.

Se părea că și uitase făgăduința că în 48 de ore va vorbi cu autorul scrisorii și nici Willowby Wiseman nu-i aminti aceasta.

— Ai telefon? Bine! In felul acesta poți să te pui în legătură cu mine la orice oră din zi sau noapte, fie aici fie la mine acasă. Voiu face tot ceeace îmi va fi posibil pentru a rezolva această chestiune.

Era o manieră atât de categorică de despărțire încât chiar Willowby o înțelese. Era în picioare, gata de plecrae, când Trent îi vorbi din nou:

— Apropos! Cred că nu ai arătat scrisoarea lui Mike Starning.

— Nu! Dar dece?

— Dar pe cea precedentă i-ai arătat-o. Iți aduci aminte? Secretul acesta să-l păstrezi pentru d-ta. Numai noi doi să știm de ea. Bună ziua.

După ce plecă Willowby, Trent se duse la Stephen Parrox.

— D. Parrox nu este acasă, îi spuse fata din casă. A ieșit în oraș. Dar d-ra Calvin este acasă.

— Bine, atunci aș vrea să vorbesc cu d-ra Calvin, zise el și îi întinse cartea de vizită. Cresusem că voiu găsi pe amabilul d-tale protector,, d-ră Calvin, spuse Trent după ce o salută. Eram sigur că-l voiu găsi aci. Știam că nu are obiceiul să se plimbe noaptea.

O umbră trecu peste fața fetei, care-i răspunse:

— Inainte ieșea foarte rar dar dela o vreme iese foarte des.

— Nu v'a spus unde se duce?

Fata ezită înainte de a răspunde:

— Aș prefera să n'o spun.

— Atunci, cred, că pot ghici. Nu m'ar surprinde dacă ar fi, astă-seară, la Faro. Aveți ceva contra dacă aș vrea să las un bilet pentru d. Parrox?

— Desigur că nu, răspunse repede fata și se ridică. Veniți în birou, ca să nu fiu nevoită să aduc aci cele necesare pentru scris.

— Dar n'aveți o mașină de scris?, întrebă el. M'am tăiat la un deget și pot să scriu mai ușor la mașină decât cu tocul.

Abia acum observă ea că degetul arătător al mâinii lui drepte era legat.

— Stephen are și o mașină de scris. Spunând acestea nu-i trecu prin minte că bătutul la mașină ar produce degetului mai multă durere decât ținerea unui toc.

Mașina la care-l conduse era portativă. Se vedea după înfățișarea ei, că fusese foarte mult întrebuințată. Trent o cercetă cu o privire și triumfă în tăcere.

Nita găsi hârtie și un plic și tocmai când Trent începu să scrie veni fata din casă la ușă. Cu scuza: „vă rog, iertați-mă" Nita Calvin părăsi odaia. Trent bătu repede și terminase scrisoarea când ea se reîntoarse. Folosise această pauză bine. Ii înmână plicul Nitei și când fu pe punctul să plece de afară se auzi un mers repede și în clipa următoare intră Stephen Parrox.

— Hallo, Trent, nu m'am așteptat să te găsesc la mine.

— Și eu nu m'am așteptat să te întorci atât de devreme.

Ochii lui Trent se fixară asupra interlocutorului său ca și când ar fi vrut să-i rețină figura odată pentru totdeauna. Prin pardesiul lui descheiat văzu că Parrox era în costum de seară.

— Nu, nici eu nu am crezut că mă voiu înapoia atât de repede. Am avut o întâlnire care n'a fost însă respectată de cealaltă parte, așa că nu mi-a

rămas altceva de făcut decât să mă duc acasă. Dorești să-mi vorbești?

Inainte ca inspectorul să fi putut răspunde, Stephen văzu plicul din mâna Nitei.

— Pentru mine?, întrebă el și Nita îi dădu scrisoarea.

In clipa următoare ea plecă și cei doi bărbati rămaseră singuri.

— O secundă, te rog! La tonul vocei inspectorului Stephen se opri din desfacerea plicului.

— Ce este?

— Cred că nu trebuie să deschizi scrisoarea și nici s'o citești.

— N'are nimic interesant?, întrebă Stephen uimit. Atunci dece ai scris-o?

— Biletul nu este scris, îl corectă Trent Este bătut la mașină. Vroiam să văd cum îți funcționează mașina de scris.

Stephen Parrox vârî plicul nedesfăcut în buzunar și pe fața lui trecu sclipirea unui surîs.

— Așaa... Apoi privirea i se fixă pe degetul legat al lui Trent. Te-ai tăiat?

— Nu. Este o simplă amăgeală.

Trent îndepărtă bandajul și-și ridică degetul spre a putea fi văzut. Nu se vedea nici cea mai mică urmă de rană.

— Văd. Vroiai să ai un pretext să întrebuințezi mașina mea de scris. Care a fost scopul?

— Vom ajunge și la aceasta. Ce motiv ai avut d-ta să te întâlnești, astăseară, cu Miriam Judd.

— Frumoasa Estrella? Parrox râse. Nu pot mărturisi de a fi avut un motiv special. Fata îmi place. Este foarte amuzantă, când o cunoști mai bine și cred că nu are nici suflet rău. Mi-a povestit diferite chestiuni din viața ei. Poate acestea îmi vor folosi într'o bună zi, zise el privindu-l țintă în ochi pe Trent.

— Fi atent să nu o pățești. Dacă nu vei fi precaut poți să intri într'o încurcătură frumoasă.

— Crezi că mi-o va face şi mie tot aşa ca lui Willowby Wiseman? Nu, despre asta nu poate fi vorba, căci nu s'ar preta la acelaş joc cu doi bărbaţi. Nu de alta dar s'ar putea observa scopul. Nu-i aşa? Odată poate să reuşească cu acest sistem, dar nu şi a doua oară.

— Dar pentrucă tocmai vorbim de Willowby Wiseman, zise Trent şi-şi închise ochii. Cunoşti povestea lui cu Estrella?

— Nu. Dar d-ta?

— Da, răspunse Trent şi-i făcu o scurtă expunere a legăturii lor.

— Şi acesta este punctul care bate la ochi, termină el povestea aflată dela Willowby. Fata s'a înapoiat după ce trecuse o bună bucată de vreme şi în împrejurări care apar suspecte. Apoi Willowby a căzut în mâna unui pungaş de buzunare care i-a furat scrisorlie ei. După aceasta primi o scrisoare de ameninţare dela Dieudonné, pe care n'a văzut-o nimeni altcineva decât Starning în care i se făcea cunoscut că nu va câştiga jocul şi că va trebui să-şi plătească gluma. Ce reţii din aceasta?

— Se pare că Dieudonné a făcut de data aceasta o greşală.

— Dieudonné nu face greşeli. Sau, cel puţin, până acum n'a făcut decât una.

— Şi anume care? Parrox întrebă cu o curiozitate veselă.

— Pentru moment aceasta mai este secretul meu. Intr'o zi poate ţi-o voiu împărtăşi. Dar să mergem mai departe. Dieudonné să mai fi făcut o greşală?

— Atunci nu se poate trage decât o singură concluzie, spuse Parrox care nu-l lăsa pe inspector din ochi. Toată chestiunea este o înscenare şi Myriam Judd şi-a jucat rolul care i-a fost poruncit.

— Exact părerea mea. Ea lucrează, în orice caz după ordinele lui Dieudonné. Dacă o ştie sau nu, îmi este imposibil să spun. A înodat o legătură cu Willowby Wiseman şi a mers atât de departe cât

a trebuit ca să-l aducă într'o situaţie echivocă. Pentru care scop?

— De aici încolo te pot ajuta eu. Willowby Wiseman trece drept un om bogat şi Dieudonné vrea să aibe bani. Wiseman arată exact ca tipii aceia care sunt dispuşi să facă orice numai să se ferească de un scandal.

— Aci faci, d-ta şi toţi ceilalţi o greşală, replică Trent liniştit. Wiseman poate fi un tip de „târâie-brâu" dar nu este atât de prost cum arată. In unele chestiuni este şiret.

— Aci a făcut Dieudonné greşala lui?

— Poate că da, poate că nu. Dar să continuăm. Astăzi dimineaţa am avut o convorbire cu Wiseman sau mai bine spus el a avut o convorbire cu mine. Deşi nu o arăta, cred că este îngrijorat şi înfricoşat. Dimineaţa a primit o ameninţare foarte energică. I s'au pretins 50.000 de lire sau va trage consecinţele pentru fapta lui. I-au fost lăsate numai puţine zile pentru a răspunde. După trecerea termenului acordat trebuie să-şi facă cunoscut asentimentul prin „mica publicitate" a ziarului „Planeta" şi apoi îi vor fi trimise nouile instrucţiuni. Asta, se pare, este totul afară de unul sau două puncte care m'a frapat după cetirea scrisorii de ameninţare.

— Şi anume?

Trent se mişcă puţin pe scaunul lui, în timp ce ochii i se închiseră până ce pupilele i se făcură ca două gămălii de ac. Când continuă, vorbi mai încet ca şi cum s'ar fi temut ca convorbirea lor să nu fie ascultată.

— Unul dintre puncte este că numai această scrisoare a lui Dieudonné ne-a venit în faţa ochilor, dacă nu ţinem seama de nerodul manifest din trecut. Aş fi vrut, cu multă plăcere, să văd prima scrisoare pe care a primit-o Wiseman. Dar a distrus-o imediat şi Starning nu ne-a putut spune nimic asupra ei din ceeace ne-ar fi fost de folos. In această chestiune nu mai e nimic de făcut. Dacă noua scri-

soare provine dela Dieudonné este cel de al doilea punct care mă interesează. Pentru a înlătura orice îndoială am venit, astăseară, aci.

— Așa dar știai că nu eram acasă, spuse Parrox cu un nou ton în voce, care putea însemna tot atât de bine enervare și amuzament. Sau poate erau amândouă împreună.

— Da, o știam. Trent afirmă aceasta fără măcar să clipească. Inainte de a veni aci m'am convins, mai întâiu, că ești plecat. N'ar fi avut nici un sens să te găsesc acasă.

— Bănuesc că ai gândit că vei afla dela Nita ceeace eu n'aș fi vrut să-ți spun.

— Nu, n'aveam nevoie de nicio informație. Ci numai de o confirmare a teoriei mele.

— Și ce fel de teorie este aceasta?

— Deschide plicul și privește scrisoarea, continuă Trent liniștit. El privi cum Parrox despăturea hârtia.

— Asta este o glumă? Se pare că ți-ai pierdut mult timp ca să scrii atâtea cuvinte cu litera W., la voia întâmplării.

— Exact asta am făcut. Dar nu este o glumă. Fi te rog atât de bun și observă că litera W nu stă la rând cu celelalte.

— Și asta-i tot? Parrox respiră adânc. In ochii lui apăru o privire stranie. Trent rîse. El așteptase așa ceva. Știuse de mult că această convorbire nu va rămâne fără urmări. Stephen continuă: Așa dar te interesează o anumită chestiune în legătură cu scrisoarea primită astăzi dimineața de Willowby?

— Da, îi răspunse Trent aplecându-se spre el cu o curiozitate sporită.

— Pe aceasta am scris-o eu, declară Stephen Parrox încet.

XVI. — Sfârșitul lui Dieudonné

Pe neașteptate, lucrurile se precipitară. După lovitura dela bancă, dovedită că fusese realizată de Dieudonné și acoliții săi, Scotland Yard accelerase investigațiile și sir Ralph era mulțumit căci ce găsise o urmă care părea că va conduce la arestarea faimosului conducător al „Cavalerilor nopții".

O nouă lovitură fu dată tot prin surprindere, chiar în ziua următoare prădării băncii. Nita Calvin, pupila lui Stephen Parrox, primi vizita unei femei— Myriam Judd, care o informă că Stephen Parrox suferise un accident. El se afla la spitalul Charring Cross. Intr'un suflet tânăra fată se îmbrăcă și împreună cu frumoasa Estrella părăsi casa, spunând servitoarei să o scuze față de Mike Starning cu care avea întâlnire. Automobilul nu fu văzut la Charring Cross, nici în altă parte, ci se pierdu în noapte, cu cele două fete...

* * *

Când își reveni, Nita Calvin avu o ciudată impresie că trăiește un coșmar. Se găsea într'o cameră îngustă, prost mobilată, cu o ferestruică mică. O durea capul îngrozitor și deaceia deschise geamul.

Surprinsă, văzu că se găsește pe apă. Fulgerător, toate întâmplările îi reveniră în memorie. Frumoasa Estrella o momise și acum se afla probabil, în puterea unor bandiți. Incepu să bată cu pumnii în ușă, dar nimeni nu-i răspunse. Obosită, se așeză pe un scaun. Trecură mai multe ore. Deodată o umbră se profilă în cameră. Era umbra unui bărbat puternic, a cărui figură nu era vizibilă. Din fericire, bărbatul își schimbă locul, cu foarte puțin dar suficient ca lumina să-i cadă pe obraz.

Nita Calvin își astupă gura ca să nu țipe de groază. Recunoscu pe omul de lângă geam.

Era figura inspectorului Trent.

* * *

Doctorul Fess se duse încet spre silueta care stătea la cârma corăbiei și se opri respectuos. Cârma-

ciul era plin de ulei și gulerul ridicat al hainei îi ajungea până la vârful nasului.

— Ce s'a întâmplat?, întrebă el fără să lase din ochi marea mișcare de vase, de pe fluviu.

— In spatele nostru este un vapor care nu-mi place, îi răspunse Fess. S'a agățat de noi de vreo 20 minute.

Cârmaciul privi vasul înainte de a răspunde.

— Dar nu este ceva neobișnuit...

— Este un vas-polițist, răspunse Fess.

— Foarte probabil. Dar nu-i un motiv să ne neliniștim. Nici nu ne interesează. Ține-ți ochii deschiși și informează-mă de tot ceeace îți apare suspect.

Fess se pregătea să plece când cârmaciul îl chemă înapoi.

— Cum îi merge fetei?

— Nu ne-a făcut nici o dificultate. Cere doar să fie readusă pe mal. Dar încolo...

Cârmaciul dădu din cap.

— Ințeleg. După ce vom ieși în largul mării vei prelua cârma și eu mă voiu uita pe ferestruică, să văd ce face. Cu o fată ca aceasta lucrurile nu trebuiesc zorite. Are rațiune. Unde a rămas cealaltă?

— Myriam? Nu știu.

— Caut-o. Și trimite-o jos în cabină, pentru a ține tovărășie d-rei Calvin. Numai să se gândească la ceeace spune. Are o limbă teribilă.

— Miriam se ține destul de liniștită. I-am făcut frică și... știe că este pe bord...

— Dar știe cine sunt?, interveni cârmaciul repede.

— Cum s'ar putea așa ceva. Nici măcar eu nu știu. Ți-ai păstrat bine secretul, Dieudonné.

Fess făcu un pas înainte dar cârmaciul îl opri cu un semn.

— Du-te și transmite ordinele mele. Nu te amesteca, acum, în misterul meu. La timpul său se vor lămuri toate. Ai înțeles?

— Da, răspunse dr. Fess sec. In fond îi era complect indiferent cine era Dieudonné... Il interesa doar partea lui de câștig, cu care să se poată retrage undeva la țară unde să-și aranjeze o viață pe placul lui. Fără vreo vorbă în plus plecă pentru a o căuta pe Myriam. O găsi, o luă cu el jos la cabina Nitei și o închise înăuntru cu fata, fără ca ea să fi observat imediat. Apoi se duse în partea dinapoi a corăbiei și observă vaporul despre care vorbise cu șeful lui.

Era precis un vas polițist. Iși umplu încet pipa, căci n'avea nici un motiv să nu fumeze, și-și aprinse un chibrit. Când ridică apoi privirea i se păru că vaporul urmăritor se apropie.

Primul lui gând fu să se ducă cu această știre la cârmaciu. Dar apoi se decisese să rămână acolo unde era. Corabia lor dispunea de o viteză ridicată dar vasul-polițist trecu pe lângă ei ca și când ar fi stat pe loc și dispăru în întuneric. Fess îl urmări cu ochii. Deodată văzu vasul-polițist întorcându-se și venind spre corabie ca și când ar fi vrut sau s'o inbească sau s'o arunce spre mal. Inima începu să-i bată puternic și când aruncă o privire înapoi văzu clar scopul manevrei. In spatele corăbiei lor mai era un vas-polițist.

Se întoarse spre cârmaciu când, deodată, din întuneric se întinse o mână care-l apucă de beregată...

* * *

Abia se închise ușa după Miriam și Nita sări în picioare, cu un strigăt de spaimă. Când văzu însă cine era oaspele ei se așeză, din nou, în colțul băncii ei de dormit. Capul îi mai era zăpăcit și apariția fetei de la cabaret nu ajută să i-l descâlcească.

— Ah, d-ta ești?, spuse ea rece. Ce dorești?

— Am fost trimisă jos ca să nu te simți prea singuratecă, răspunde Miriam. Ea se înfioră. Nu este deloc vesel să fi închisă într'o asemenea celulă.

Nita o privi gânditoare. Iși făcea calculele cum ar putea să afle una sau alta de la Myriam. Nu se aș-

— Da, răspunse dr. Fess sec. In fond îi era complect indiferent cine era Dieudonné... Il interesa doar partea lui de câștig, cu care să se poată retrage undeva la țară unde să-și aranjeze o viață pe placul lui. Fără vreo vorbă în plus plecă pentru a o căuta pe Myriam. O găsi, o luă cu el jos la cabina Nitei și o închise înăuntru cu fata, fără ca ea să fi observat imediat. Apoi se duse în partea dinapoi a corăbiei și observă vaporul despre care vorbise cu șeful lui.

Era precis un vas polițist. Iși umplu încet pipa, căci n'avea nici un motiv să nu fumeze, și-și aprinse un chibrit. Când ridică apoi privirea i se păru că vaporul urmăritor se apropie.

Primul lui gând fu să se ducă cu această știre la cârmaciu. Dar apoi se decisese să rămână acolo unde era. Corabia lor dispunea de o viteză ridicată dar vasul-polițist trecu pe lângă ei ca și când ar fi stat pe loc și dispăru în întuneric. Fess îl urmări cu ochii. Deodată văzu vasul-polițist întorcându-se și venind spre corabie ca și când ar fi vrut sau s'o inbească sau s'o arunce spre mal. Inima începu să-i bată puternic și când aruncă o privire înapoi văzu clar scopul manevrei. In spatele corăbiei lor mai era un vas-polițist.

Se întoarse spre cârmaciu când, deodată, din întuneric se întinse o mână care-l apucă de beregată...

* * *

Abia se închise ușa după Miriam și Nita sări în picioare, cu un strigăt de spaimă. Când văzu însă cine era oaspele ei se așeză, din nou, în colțul băncii ei de dormit. Capul îi mai era zăpăcit și apariția fetei de la cabaret nu ajută să i-l descâlcească.

— Ah, d-ta ești?, spuse ea rece. Ce dorești?

— Am fost trimisă jos ca să nu te simți prea singuratecă, răspunde Miriam. Ea se înfioră. Nu este deloc vesel să fi închisă într'o asemenea celulă.

Nita o privi gânditoare. Iși făcea calculele cum ar putea să afle una sau alta de la Myriam. Nu se aș-

ştie, căci în această clipă fu întreruptă.

— Ce s'a întâmplat?, strigă Myriam şi sări în picioare.

— După părerea mea a fost un foc de revolver, spuse Nita liniştit.

Imediat urmă o adevărată salvă şi apoi se auzi un mers grăbit pe punte...

*
* *

Cârmaciul corăbiei observă deasemenea, schimbarea cursului vasului-poliţist şi viclenii lui ochi se închiseră. Nu mai exista nici o îndoială că poliţiştii se aflau pe urmele lor. Deaceea repede, îşi schimbă planurile. Inainte de a călători liniştit mai departe trebuia, acum, să îndrăznească ceva. Dar tot mai spera să înşele pe urmăritori printr'o manevră tenerară. Pe cel de al doilea vas-poliţist, care era în spatele lui, încă nu-l văzuse. Deasemenea nu ştia că doctorul Fess fusese prins. Cârma o ţinea cu o mână iar în cealaltă mână strângea nervos un revolver. Scopul lui era să se apropie cât mai mult şi apoi, cu o manevră rapidă, să se piardă înainte ca poliţia să-şi revină de pe urma atacului.

Corabia asculta docilă comenzile lui şi el ajunse într'un unghiu favorabil de tragere. Tocmai când vru să-şi pună în aplicare restul planului mâna dreaptă — în care ţinea revolverul — îi fu aruncată în sus. Se auzi o trosnitură puternică şi revolverul îi căzu pe punte. Din mână, fiind împuşcat la încheietură, îi curgea sânge. Paşii repezi pe care-i auzea pe punte îi spuneau totul. Totuşi mai era un mister. Ce se întâmplase cu Fess? Cine era necunoscutul care-l rănise?

— Mâinile sus sau trag!

Era vocea inspectorului Trent şi acum i se lămuri fugarului şi dispariţia lui Fess. Alergă mai departe în speranţa că întunericul nopţii îl va feri.

Cele două vase-poliţiste ajunseră acum lângă corabie. Din ele săriră mai mulţi oameni, care se în-

dreptară spre țărm. In cel de-al doilea vas se aflau și Mike Starning cu Paul Staines. Trent se îndreptă către primul.

— Pe domnișoara Calvin o găsești în cabină. Sparge ușa!

Se întoarse apoi, fără să mai spună vreun cuvânt, și se alătură oamenilor care porniră în urmărirea fugarului. Unul dintre polițiști se împiedecă de Fess și-l scoase afară de picioare. Era fără simțire, căci Trent îl atacase pe la spate și-l lovise cu putere, pentru a înfrânge orice rezistență a fostului doctor.

— Căutați-l dacă nu are ceva chei, ordonă Staines. Poate are vreuna care se potrivește la cabină.

Fess avu în buzunar un teanc de chei și după câteva încercări infructoase fu găsită cea bună. Timp de o secundă cele două fete priviră în lumina unei lămpi de buzunar și apoi Nita strigă: „Mike" și sbură în brațele lui spunându-i: Știam că vei veni!

Staines se întoarse spre Myriam Judd. Ea se trase înapoi, albă ca varul, și ochii îi exteriorizau frica. Detectivul o bătu pe umăr.

— D-ta vei merge cu mine. Aci nu este nevoe de noi.

— Sunt arestată?, întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Cam așa, îi răspunse Staines și o duse afară din cabină.

— Mike, cum ai făcut de mai găsit?, strigă Nita.

— A fost foarte ușor, replică Mike și-i povesti cum ajunsese la acest rezultat De îndată ce am fost siguri, ne-am dus la Scotland Yard și vasele-polițiste au intrat în acțiune.

— Și Dieudonné?, întrebă ea cutremurându-se. Am auzit împușcături! El e... Nu vorbi mai departe dar Mike înțelese.

— A fugit, dar polițiștii sunt pe urmele lui.

— Spune-mi, îl rugă ea, este... este inspectorul Trent?

Mike clătină din cap.

— Nu. Dar dece?

Ea îi povesti că văzuse fața lui Trent printr'o ferestruică și Mike rânji.

— Așa dar asta a făcut el!, remarcă Mike. Nu l-am putut găsi nicăeri pe Trent. Spuneau că este ocupat undeva, dar nimeni nu știa unde.

Mike făcu apoi o mișcare spre ușă.

— Să mergem mai bine pe punte. Aici este prea strâmt. Dealtfel nu mai este nici un pericol. Se pare că împușcăturile au încetat.

Când cei doi logodnici ajunseră sus, mai mulți polițiști stăteau pe punte. La întrebarea lui, Mike afla că Dieudonné găsise — probabil — adăpost într'una din casele care erau ceva mai încolo pe mal.

— Se pare însă că au pus mâna pe el, adăogă polițistul, căci n'am mai auzit de mult nici o împușcătură.

— Nimeni dintre noi nu știe cine este el? întrebă Mike. Cel interpelat scutură din cap.

— Eu nu știu și cred că nici ceilalti.

Nita îl apucă pe Mike de braț.

— Mike, începu ea cu o voce tremărătoare din cauza fricei. Unde este Stephan? L'ai văzut astăzi?

Tânărul o întrerupse răspunzând:

— Nu, Nita! Dar dece? Ce s'a întâmplat?

Ea tremura la brațul lui.

— Nu știu! îi zise cu o voce stinsă. Numai că... Mike... mă chinuie ceva... Totuși, i s'ar fi putut în-[illegible]...

— Oh, vei vedea că va reapare complet sănătos, fu părerea lui Mike. Dar vocea-i suna nesigură.

Fata îl privi atentă.

— Iubitule — ea vorbea încet ca și când îi venea greu să găsească cuvinte — nu știu dacă mă înțelegi, dar am o frică teribilă. Stephen pare să fie singurul care.....

— E o nebunie, o întrerupse el. Dar frica ei i se transmise și lui.

Polițistul, cu care vorbise, îi strigă acum:

— Oamenii noștri se întorc, d-le Starning. Și se pare că aduc pe cineva cu ei.

Fata aruncă logodnicului ei o privire care cerea parcă ajutor.

— Mike, te rog, nu vrei să te duc acolo să vezi dacă este cineva pe care-l cunoaștem?

— Desigur!, îi răspunse Mike și inima începu să-i bată mai puternic. Apoi adăugă: Știu la ce te gândești. Dar Nita, iubito, cred că nu trebuie să te frământi.

— Inspectore, întrebă Mike încet, cine este Dieudonne?

— Nu mai e un mister, replică Trent și lăsă ca lumina lanternei lui să cadă pe fața omului care era purtat.

Mike scăpă un strigăt de uimire când îl recunoscu.

— Willowby Wiseman, strigă el și Trent dădu aprobator din cap.

— Nu știai asta?, întrebă el mirat. Parrox și cu mine eram siguri de aceasta din ziua în care venise la noi să se plângă că fusese amenințat de Dieudonné.

* * *

— Cred, zise sir Ralph Burlingame, că d-ta și d. Stephen Parrox îmi veți povesti acum—după consumarea faptelor — cum s'au desfășurat lucrurile.

El îl privi cercetător pe inspectorul Trent și detectivul scutură din cap.

— Nu a fost atât de simplu, cel puțin de acolo de unde am luat parte eu. Dar cred că d. Parrox a știut ceva mai mult, dinainte. Nu-i așa?

Se întoarse spre Stephan Parrox și acesta rîse.

— Trent supra-evaluează contribuția mea, zise aceste din urmă ușor. Și în acelaș timp sub-estimează rolul pe care l-a jucat el.

Sir Ralph Burlingame se întinse pe fotoliu şi-i privi vesel.

— Stephen, dece n'ai spus mai de mult toate câte ştiai?

— Aceasta este o întrebare legitimă. Te-am asigurat de atâtea ori că aprob metoda lui Dieudonné şi a oamenilor lor. Nu mă sfiesc acum să revin şi să recunosc că într'o privinţă m'am înşelat. O bună bucată de timp, până la moartea lui Dettmar, mi se părea că Dieudonné realiza ceeace aş fi vrut să fac şi eu, cândva. Dar aveam presentimentul că lucrurile nu vor decurge numai în felul acesta. La început, m'au neliniştit câteva pasagii din manifestul lui. Unele dintre ele derivau dela mine. Poate vi se pare ca o poveste, dar o pot dovedi. Cunoşti trecutul meu şi şti că am pierdut ceeace mi-era mai de preţ în viaţă din cauza incapacităţii legii de a mă apăra. Un timp, aceasta mă amărîse teribil până când m'am decis să apuc pe altă cale. Aşa ajunsei să studiez lumea criminală, cum nu o mai făcusem niciodată. In diferite înfăţişări şi la timpuri diferite, deobiceiu însă noaptea, cercetai în adâncurile lumei interlope şi rezultatele acestor studii le vei găsi în două cărţi de esseuri criminalistice. Pe atunci, am scris un articol pentru un ziar de Duminică în care-mi expuneam convingerile. Mai târziu am trebuit să revin asupra lor.

Ideea unei asociaţii persista în mintea mea. O asociaţie care să preia pedepsirea criminalilor. Teoretic ea era întocmită dar de îndată ce veni partea practică văzui cum se va termina, mai devreme sau mai târziu, cu o asemenea organizaţie. Pentru a putea avea efect trebuia să fie o asociaţie şi nu opera unui singur om. .

Nu era de loc uşor să ţi strâns în mână o asemenea asociaţie, aşa ca bunul furat — găsit la criminali — să fie restituit în întregime. Era destul ca un singur membru să nu execute ordinul întocmai pentru ca opera să capete o altă înfăţişare. Nu este

necesar să mai enumăr toate motivele pentru care hotărîi atunci ca ideea mea să rămână, pentru totdeauna, numai o teorie.

Finalmente am ajuns la concluzia că cel mai bun miloc de a lupta contra criminalilor era să pun la dispoziția autorității, într'un fel sau altul, cunoștințele mele. Și aceasta am și făcut — mai mult sau mai puțin— în tot timpul, cum o poate confirma și Trent.

Totuși cred că publicarea acelui articol nefericit a fost geneza celor ce au urmat. Willowby Wiseman era considerat de cunoscuții lui ca un prost. Ideea aceasta însă a speculat-o foarte înțelept și a devenit pentru el o afacere bună. Era bogat dar în realitate de ani de zile avea de luptat cu multe lipsuri. Nu știu cum a intrat în legătură cu doctorul Fess. Probabil că aceasta nici nu se va ști niciodată precis. Deasemenea nu știu cum a reușit, dela început, să rămână necunoscut ajutoarelor lui. Pe scurt, a activat după linia de conduită arătată în articolul meu și chiar manifestul pe care l-a trimis ziarelor era un plagiat după mine. Deaceea am spus că mă simt vinovat pentru o parte din cele ce s'au întâmplat. La început am privit lucrurile numai din punct de vedere experimental. Apoi începui să mă tem că lucrurile vor putea lua o proastă întorsătură. Văzui cât de ușor era pentru un om fără scrupule să folosească această mașinărie pentru un câștig propriu și în acelaș timp observai—spre marea mea groază — că aceasta și începuse să se întâmple. Sub pretextul aceleași dreptăți pentru toți fu organizat cel mai mare trust de criminali al timpurilor noastre. Wiseman avea comitetul în mâna lui. Nici un membru nu cunoștea personalitatea celuilalt. Probabil că acum numeroși gentlemani bine văzuți tremură de frică că s'ar putea afla legăturile lor cu el.

Ce mi-a atras, mai întâiu, atenția asupra lui Wiseman? După atacul în care fusese omorît Carlow și

reapăru la lumină numele doctorului Fess, „gnemul“ se descălci. Asigurarea lui Fess fusese plătită unei oarecare doamne Fess, care înainte se numise Judd. Aceasta mă aduse la Myriam Judd, la „Frumoasa Estrellă“, și ea îmi povesti legătura cu Willowby Wiseman. Când fu obosit de firtul cu Myriam veni să o constrângă, prin Fess, să-l urmeze. Știa că poate pune capăt oricând acestui joc înainte de a se ajunge prea departe și în acelaș timp putea face, să-i dispară urma. Poate că toate ar fi decurs în mod normal dacă nu ar fi exagerat atunci când i se furase scrisorile.

— Ele au fost într'adevăr furate?, întrebă sir Ralph.

Stephen Parrox dădu din cap.

— Desigur că au fost furate. Wiseman a fost jefuit de un om, plătit de mine. Aveam nevoie de câteva dovezi pozitive și le căpătai într'o manieră la care nu mă aștepta m. Când am auzit că Wiseman fusese amenințat de Dieudonné am fost aproape sigur că scrisoarea era trucată. Am hotărît atunci să-i trimit personal o scrisoare de amenințare. Aceasta putea avea două efecte. Sau făcea — în frica-i subită — un pas greșit, cum s'a și întâmplat, sau i se cimenta și mai mult convingerea că un șantajist recurge la ideea să-l stoarcă folosind numele lui Dieudonné. El duse scrisoarea la Trent și de la Trent ajunse la mine. De aici începu lucrul nostru în comun.

Eram ferm convins că vroia să fugă, după spargerea băncii, și când Trent îi luă urma și descoperi că corabia lui fusese pregătită de plecare știu că nu va mai dura mult până va face o mișcare care să-l dea complect în mâinile noastre. Dar nu aș fi crezut că se va întâmpla atât de precis. In noaptea aceea am fost îndepărtat printr'o știre falșă și restul îl știți. Trent plecase întâmplător de la serviciu și se duse în port, tocmai când corabia era pe punctul de a pleca.

— Nu ştiam câţi tovarăşi de ai lui erau pe bord, mormăi inspectorul, şi trebui să rămân neliniştit până când aflai că, în afară de cele două fete, pe corabie se aflau numai Wiseman şi Fess. Dacă merită cineva o laudă atunci ea se cuvine lui Staines şi Starning pentru maniera cum au urmărit drumul maşinei şi au adus vasul-poliţist pe urma noastră. Şi cred că şi Myriam Judd şi-a câştigat o laudă.

— Pentru ce? întrebă sir Ralph.

—Ea a dat diferite informaţii, zise Trent. Nu m'ar mira dacă şi d. Parrox nu a întrebat-o. Cred că a trebuit să facă pe amorezatul pentru a o determina să vorbească.

Stephen Parrox se înroşi şi ceeace urmă fu ceva cam curios.

— Imi pare rău, începu el uşor. Găsesc însă că nu este frumos să te joci cu sentimentele unei femei.

— Pentru a-i răni simţurile ei este nevoie de o secure, mormăi Trent. Cazul acesta îmi arată din nou că un om trebuie să fie foarte prevăzător, dacă este vorba de oameni de teapa lui. Wiseman nu ar fi fost prins dacă n'ar fi fost în joc şi Myriam Judd.

— Cherchez la femme, spuse sir Ralph şi Parrox rîse.

Trent, care nu înţelegea decât limba lui maternă, îşi privi, timp de o clipă, şeful. Apoi, în ochii lui apăru o rază de înţelegere. Pricepu cele ce vor urma.....

— SFARŞIT —

TIPOGRAFIA „FINANŢE ŞI INDUSTRIE“ S. A. R.

Cele mai frumoase romane polițiste
au apărut numai în

„COLECȚIA VAMPIR"

No. 1: „Noaptea sângeroasă"
de E. Phillips Oppenheimm

No. 2: „Speakerul misterios"
de George Hawkins

No. 3: „Contrabandă"
de Pierre Mac Orlan

No. 4: „Milionul blestemat"
de E. Phillips Oppenheimm

Iar acum:

No. 5: „Cavalerii nopții"
de J. M. Walsh

— CARȚI INTERESANTE —

AUTORI MARI

Iată cheia succeselor romanelor
apărute în

„COLECȚIA VAMPIR"

Numărul viitor al

COLECȚIEI „VAMPIR"

va apare la 10 Iunie 1941

și va cuprinde senzaționalul roman
al lui S. A. STEEMAN

ȘCOALA DIAVOLULUI

— O lucrare unică în felul ei —

Acțiune intensă, plină de mister

„ȘCOALA DIAVOLULUI"

va constitui No. 6 al

COLECȚIEI „VAMPIR"

O MARE SURPRIZA pentru TINERET

EDITURA „DANUBIA"

va lansa zilele viitoare

„Nouile aventuri ale lui Percy Stuart"

O serie nouă de fascicole din romanul care a avut un succes atât de răsunător

„NOUILE AVENTURI ALE LUI PERCY STUART"

va apare săptămânal în volume complecte

Primul număr se va intitula

„TORPILA SBURATOARE"

SENZAŢIONAL

ROMANTIC

DRAMATIC

Cereţi la toate debitele şi chioşcurile de ziare

No. 4

DIN COLECŢIA

AS DE PICĂ

CALIFORNIA

de BRET HARTE